

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

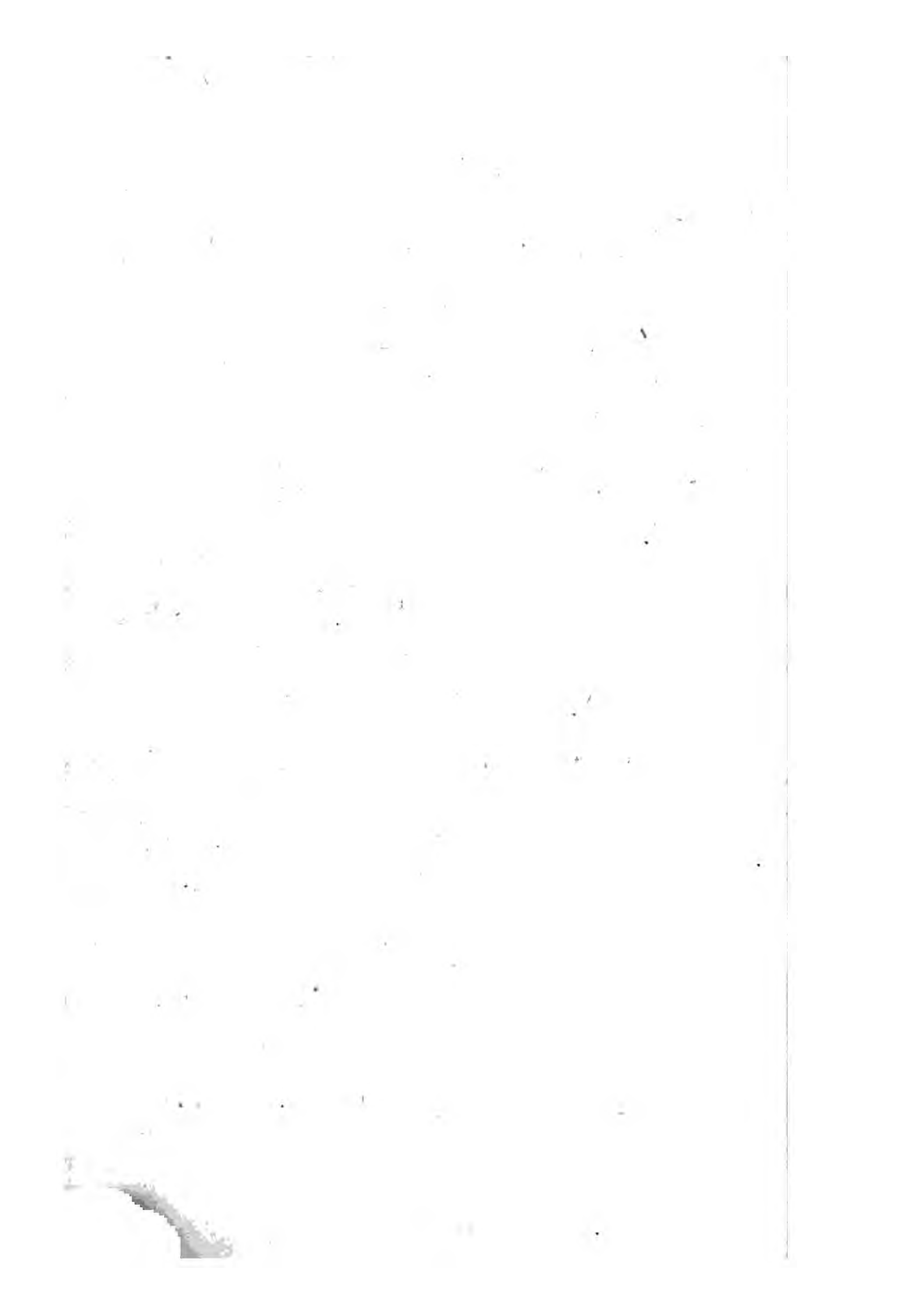
This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Mr. R. H. Watt.

29161. f. 27.

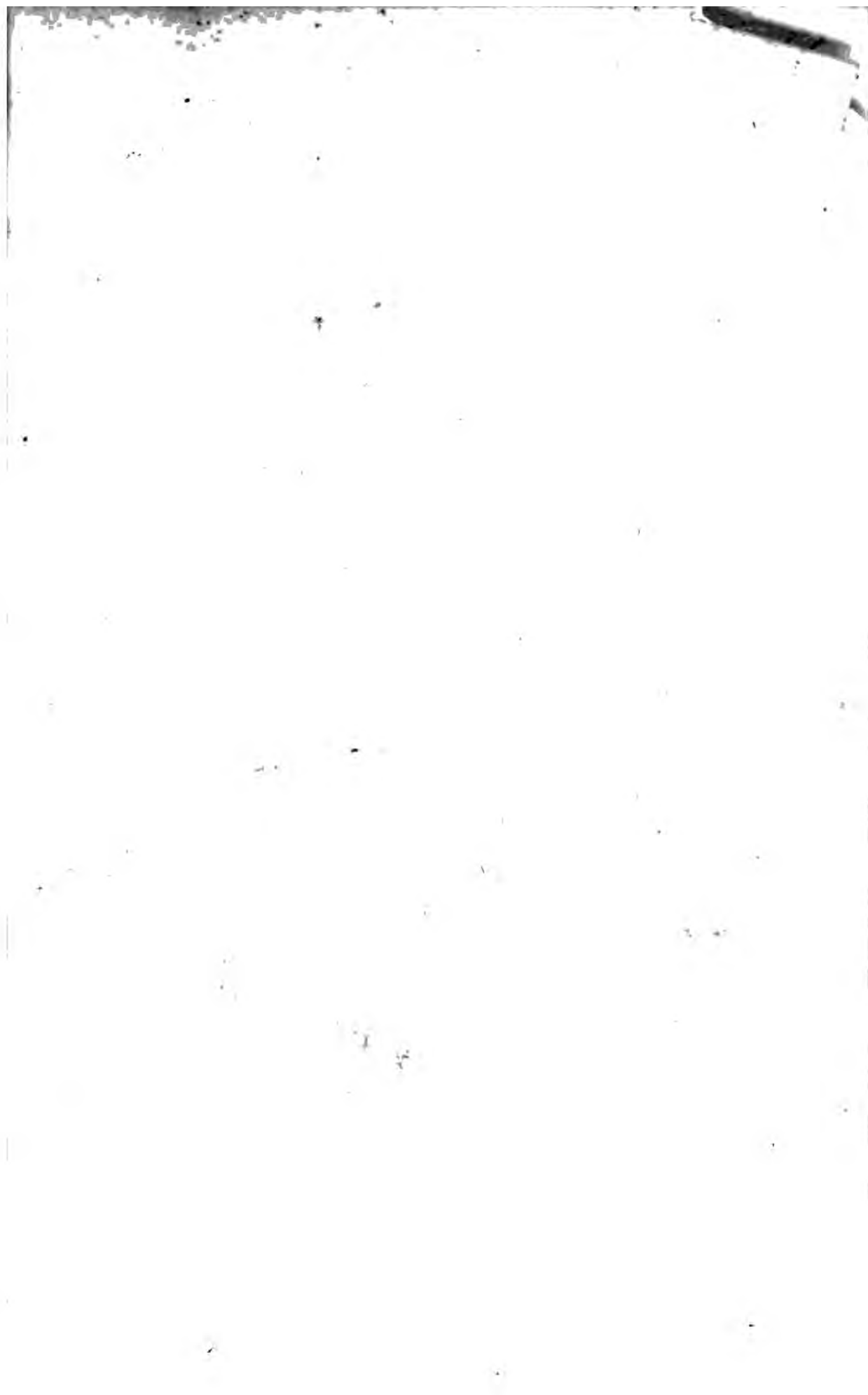

Very much obliged

J. G. Milne.
from R. Watt.

29.
vii 90.

Vertical text or markings along the right edge of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

P. Addison

ΤΟ ΤΟΥ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΑΚΟΥΕΙΝ.

PLUTARCHI
CHAERONENSIS

LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT

POEMATA.

CUM INTERPRETATIONE

HUGONIS GROTII.

VARIANTES LECTIONES ET NOTAS

ADJECIT

JOHANNES POTTER, A. B.

(POSTEA ARCHIEPISCOPUS CANTUARIENSIS.)

OXONIAE 1694. 8vo.

EDITIO ALTERA.

IN USUM JUVENTUTIS ACADEMICAE.

GLASGUAE,

IN AEDIBUS ACADEMICIS

EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS

ACADEMIAE TYPOGRAPHI

M.DCC.LIII.

LECTORI S.

IN hac editione expressa sunt omnia ex priorē illa illustrissimi et doctissimi Potteri; nisi quod in graecis sublata jam sint errata quaedam typographica, quae in priorem irreperant, absente, ut videtur, Editore; nonnulla quidem graviora, unum certe gravissimum, in fine §. λβ', ubi simul omissae erant quinque continuae voces, scil. ἔτε, πρὸς τὸ καλὸν, ὀρθῶς. Dum, autem, currente prelo, hisce tollendis opera dabatur, occurrebat emendatio una aut altera, quae in ima pagina subjunctae sunt. quibus jam addere libet sequentes.

Pag. 7. l. 4. ποιητικὴν] legendum videtur potius τὴν ποιητικὴν.

P. 10. l. 11. ἐνόμιζε] potius ἐνόμισε, ut constet ratio temporum.

P. 17. l. 6. καὶ ποιητικὴ] potius καὶ ἡ ποιητικὴ. vix enim abesse potest articulus.

P. 19. l. 3. Ταλαντον &c.] in hoc

[iv.]

versu Salmasius reposuit ἢ pro εἰ et Grotius λαβῶ; ζῆν pro λαβῶν κὶ ζῆν, neutrum necessario, si versus distinguantur hoc modo:

Τάλαντον εἰ προῖξ, μὴ λαβων.—
καὶ,

—ζῆν δ' ἐσὶ μοι

ut scilicet καὶ sit Plutarchi non Comici.

P. 50. l. 12. ἐποίησε] ratio temporum videtur poscere πεποίηκε

P. 60. l. 14. ἐπάγοντος] forte ἐπαγοντος.

P. 77. l. 3. τὰ δ' ἐσὶ] forte τῶ δ' ἐσὶ

P. 83. l. ult. et p. 84. l. 1. pro τὸν legendum forte τὸ.

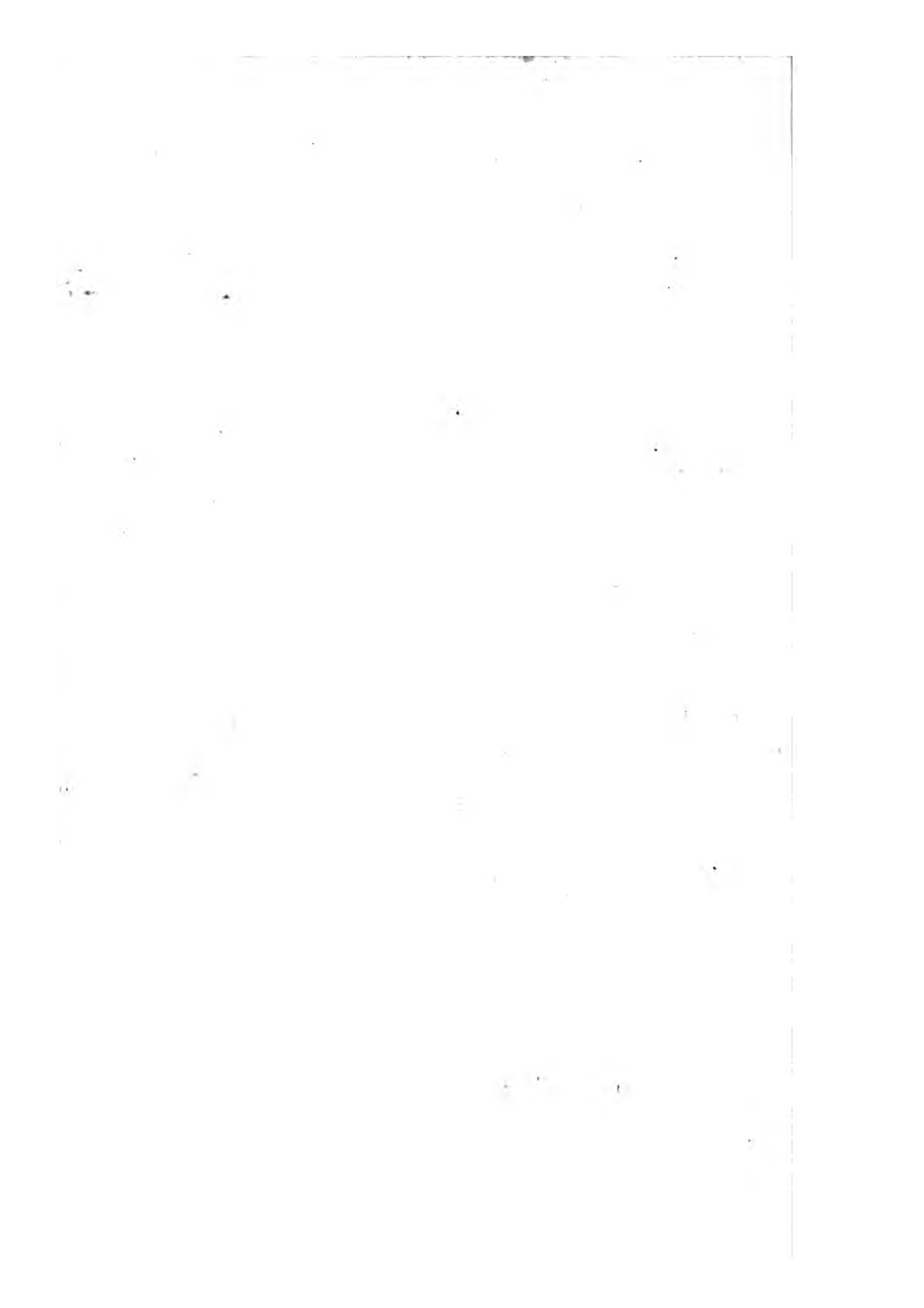
Saepe etiam per totum libellum interpretamenta Sciorum irrepsisse videntur in textum. sic p. 33. l. 14. voces κὶ χρήσιμον interpretamentum videntur praecedentis αναγκαῖον, et p. 35. l. 18. κὶ τὴν διάκρισιν, praecedentis τὴν διαίρεσιν.

Τ Ο Τ Ο Υ
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

ΧΑΙΡΩΝΕΩΣ

ΒΙΒΛΙΟΝ

ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ.

Τ Ο Τ Ο Υ
Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

† Χ Α Ι Ρ Ω Ν Ε Ω Σ

B I B Λ Ι Ο Ν

Πῶς δεῖ τὸν νέον Ποιημάτων ἀκθεῖν.

† **Ε**Ι μὲν, ὡς Φιλόξενος ὁ ποιητῆς ἔ-
λεγεν, ὦ Μάρκε† Σήδατε, τῶν
κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἠδιστά ἐσι, καὶ τῶν ἰχ-
θύων οἱ μὴ ἰχθύες, ἐκείνοις ἀποφαίνεσ-
θαι παρῶμεν, οἷς ὁ Κάτων ἔφη τῆς καρ-
δίας τὴν ὑπερῶαν εὐαιωθητοτέραν ὑ-
πάρχειν. ὅτι δὲ τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ λεγο-
μένων οἱ σφόδρα νέοι τοῖς μὴ δοκῶσι φι-
λοσόφως† μηδὲ ἀπὸ σπουδῆς ἀγεῶσαι,
χαίρῃσι μᾶλλον, καὶ παρέχουσιν ὑψηλότες
ἑαυτῶν καὶ χειροήθεις, δῆλόν ἐστιν ἡμῖν. ἔ-
γὰρ μόνον, τὰ Αἰσώπεια μυθάρια, καὶ τὰς
ποιητικὰς† ὑποθέσεις, καὶ τὸν Ἀβερνὸν τὸν
Ἡρακλείδου, καὶ τὸν Λύκωνα τὸν Ἀρίστωνος,
† διερχόμενοι, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τῶν ψυ-

χῶν δόγματα, μεμιγμένα μυθολογία,
μεθ' ἡδονῆς ἐνθουσιῶσι.

β'. Διὸ, δεῖ, μὴ μόνον ἐν ταῖς περὶ ἐδω-
δὴν κῆ πόσιν ἡδοναῖς διαφυλάττειν εὐχί-
μονας αὐτοῦς, ἔτι δὲ, μᾶλλον, ἐν ταῖς ἀ-
κροάσεσιν κῆ ἀναγνώσεσιν ἐδίξειν, ὡσπερ
ὄψω χρωμένους μετρίως τῷ τέρποντι, τὸ
χρήσιμον ἀπ' αὐτοῦ κῆ τὸ σωτήριο διώ-
κην. ἔτε γὰρ πόλιν αἰ κεκλεισμέναί πύ-
λαι τηρῶσιν ἀνάλωτον, ἂν διὰ μίας πα-
ραδέξῃται τὸς πολεμίους· ἔτε νέον αἰ περὶ
τὰς ἄλλας ἡδονὰς ἐγκράτεια[†] σώζουσιν,
ἂν γε δι' ἀκοῆς λάθῃ προέμενος αὐτόν.
ἀλλὰ, ὅσον μᾶλλον αὕτη τῆ φρονεῖν κῆ λο-
γίζεσθαι πεφυκότος[†] ἀπλεται, τοσούτον
μᾶλλον ἀμεληθεῖσα βλάβη κῆ διαφ-
θεῖρη τὸν παραδεξάμενον. ἐπεὶ, τοίνυν,
ἔτε, ἴσως, δυνατόν ἐσιν, ἔτε ὠφέλιμον,
ποιημάτων ἀπείργην τὸν, τηλικῶτον[†] ἡ-
λικος ὁ ἐμός τε νῦν Σώκλαρός ἐστι, κῆ ὁ σὸς
Κλέανδρος, εὖ μάλα παραφυλάττωμεν

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ. 5

αὐτὰς, ὡς, ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι, μᾶλλον, ἢ
ταῖς ὁδοῖς, παιδαγωγίας δεομένους.

γ'. † Ἄπερ, ἔν, ἐμοὶ περὶ ποιημάτων
εἶπεῖν πρῶτην ἐπῆλθε, νῦν πρὸς σε γε-
γραμμένα πέμψαι διενόηθην. καὶ λαβὼν
ταῦτα διέλθε. καὶ ἂν δοκῇ σοι μηδὲν εἶναι
φαιλότερα τῶν ἀμεθύτων καλεσμένων, ἅ-
τινες, ἐν τοῖς πότοις, περιάπτονται καὶ
προλαμβάνουσι, μεταδίδου τῷ Κλεάνδρῳ
καὶ προκαταλαμβάνου, τὴν φύσιν αὐτοῦ, διὰ
τὸ μηδαμῶς νωθρὸν, ἀλλὰ πανταχῶς σφο-
δρὸν καὶ δεδορκὸς, εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν
τοιούτων ἔσαν.

† Πυλῦπος κεφαλῆ ἐν μὲν κακόν, ἐν δὲ καὶ ἐσθλόν.
ὅτι, τῷ βρωθῆναι μὲν ἐστὶν ἡδιστος, δυσόνει-
ρον δὲ ὑπνον ποιεῖ, φαντασίας ταραχώ-
δεις καὶ ἀλλοκότους δεχόμενον, ὡς λέγου-
σιν. ἔτω, δὲ, καὶ ποιητικῆ, πολὺ μὲν τὸ ἡδύ,
καὶ τρόφιμον νέου ψυχῆς, ἐνεστὶν ἕκ ἑλατ-
τον δὲ τὸ ταρακτικὸν καὶ παράφορον, ἂν
μὴ τυγχάνῃ παιδαγωγίας ὀρθῆς ἢ ἀκρό-

6 ΠΩΣ ΔΕΙ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

ασις. ἔ γάρ μόνον, ὡς ἔοικε, περὶ τῆς τῶν
Αἰγυπλίων χώρας, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ποι-
ητικῆς, ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἑσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
†λυγρὰ,

τοῖς χρωμένοις ἀναδίδωσιν.

Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότις, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ὀαρισύς,

Πάρφασις ἢ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

ἔ γάρ ἀπλεται τὸ ἀπατηλὸν αὐτῆς ἀ-
βελτέρων†κομιδῆ καὶ ἀνοήτων. διὸ καὶ Σι-
μωνίδης μὲν ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν εἰπόν-
τα,

τί δὴ μόνος ἔκ ἐξαπατᾶς† Θετα-
τάλης;

αμαθέσεροι γάρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπὸ
ἐμῶ ἐξαπατᾶσθαι.

Γοργίας δὲ τὴν Ἰραγωδίαν εἶπεν ἀπά-
την, ἦν, ὅ, τε ἀπατήσας, δικαιοτέρος τῶ
μὴ ἀπατήσαντος, καὶ ὁ ἀπατηθεὶς, σο-
φώτερος τῶ μὴ ἀπατηθέντος. πότερον,

ἔν, τῶν νέων, ὡσπερ τῶν Ἰθακησίων,†κη-
 ρῶ τινι τὰ ὦτα ἀτέλκτω καταπλάσ-
 σοντες, ἀναγκάζωμεν αὐτὸς τὸ Ἐπικέ-
 ρφον†ἀκάτιον ἀραμένους, ποιητικὴν φεύ-
 γην κῆ παρεξελαύνειν; ἢ, μᾶλλον, ὀρθῶ τινι
 †λογισμῶ¹ περισάντες κῆ καταδέοντες τὴν
 κρίσιν, ὅπως μὴ† παραφέρηται, τῷ τέρ-
 ποντι, πρὸς τὸ βλάβιον, ἀπευθύνομεν κῆ
 παραφυλάττωμεν;

Οὐδὲ, γὰρ, ἔδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόεργος
 ὑγιαίνοντα νοῦν εἶχεν, ὅτι, πολλῶν με-
 θυσκομένων κῆ παροινέντων, τὰς ἀμπέλους
 περιῶν ἐξέκοπλεν, ἀντὶ τῆς τὰς κρήνας
 ἐγλυτέρω πρῶσαγαγεῖν, κῆ μαινόμενον θε-
 ὄν, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, ἐτέρω θεῷ νή-
 φοντι κολαζόμενον σωφρονίζειν.†ἀφαιρεῖ
 γὰρ ἢ κρᾶσις τῆς οἴνου τὸ βλάβιον, ἢ συν-
 αναιρῆσα τὸ χρήσιμον. μηδὲ ἡμεῖς, οὖν,
 †τὴν ποιητικὴν μερίδα τῶν μισθῶν ἐκκόπ-
 τωμεν, μηδ' ἀφανίζωμεν· ἀλλὰ ὅπερ μὲν, ὑφ'

1 legendum περιϊσάντες

ἡδονῆς ἀκράτῃ πρὸς δόξαν αὐθάδως δρα-
 συνόμενον ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ, τὸ μυθῶ-
 δεσ αὐτῆς καὶ θεατρικὸν ἐπιλαμβάνόμενοι,
 †κολέωμεν καὶ πιέζωμεν. ὅπως δὲ ἀπλεταί-
 τινος μέσης τῆ χάριτι, καὶ τὸ γλυκὺ τῆ
 λόγῃ, καὶ ἀγωγὸν, ἕκ ἀκαρπὸν ἔσιν, ἔδδ
 κενὸν, ἐνλαῦθα φιλοσοφίαν εἰσάγωμεν,
 καὶ †καταμιγνύωμεν.

δ. Ὡσπερ, γὰρ, ὁ μανδραγόρας ταῖς
 ἀμπέλοις παραφυόμενος, διαδίδους τὴν
 δύναμιν εἰς τὸν οἶνον, μαλακωτέραν ποιεῖ
 τὴν καταφορὰν τοῖς πίνουσιν, ἔτω, τῆς λό-
 γῃς ἢ ποιήσεως ἐκ φιλοσοφίας ἀναλαμβάν-
 ονσα μιγνυμένης πρὸς τὸ μυθῶδες, ἐλα-
 φρὰν καὶ προσφιλεῖ παρέχῃ τοῖς νέοις τὴν
 μάθησιν. ὅθεν, ἕ φευκτέον ἐσὶ τὰ ποιή-
 ματα τοῖς φιλοσοφεῖν μέλλουσιν, †ἀλλ'
 ἐν ποιήμασι προσφιλοσοφητέον. ἐδιζομέ-
 νους ἐν τῷ τέρποντι τὸ χρήσιμον ζητεῖν
 καὶ ἀγαπᾶν. εἰ δὲ μὴ, διαμάχεσθαι καὶ

† interpung. ὑλομανεῖ τὸ —θεατρικὸν, ἐπι-

δυσχεραίνειν. ἀρχὴ γὰρ αὕτη παιδεύσεως.

Ἔργα δὲ παντὸς ἦν τις ἀρχιταί καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκὸς ἑῶδ' ἄτως ἔχην,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα.

έ. † Πρῶτον, ἔν, εἰσάγωμεν, εἰς τὰ ποι-
ήματα, μηδὲν ἔτῳ μεμελετημένον ἔχοντα
κὴ πρόχειρον, †ὡς τὸ,

πολλὰ ψεύδονται αἰοδοί,

τὰ μὲν ἐκόντες, τὰ δὲ ἄκοντες. ἐκόντες
μὲν, ὅτι, πρὸς ἠδονὴν ἀκοῆς κὴ χάριν, ἦν
οἱ πλεῖστοι διώκουσιν, αὐσηροτέραν ἠγν-
ται τὴν ἀλήθειαν τῷ ψεύδους. ἢ μὲν γὰρ
ἔργῳ γινομένη, † καὶ ἄτερπές ἔχη τέλος,
ἐκ ἐξίσταται· τὸ δὲ πλαττόμενον λόγῳ
ῥᾶτα παραχωρεῖ, κὴ τρέπεται πρὸς τὸ
ἠδίον ἐκ τῷ λυποῦντος. ἔτε γὰρ μέτρον,
ἔτε τρόπος, ἔτε λέξεως ὄγκος, ἔτε εὐκαι-
ρία μεταφορᾶς, οὔτε ἀρμονία κὴ σύνθεσις,
ἔχῃ ἰσοῦτον αἰμυλίας κὴ χάριτος, ὅσον
† εὐπεποιημένη διάθεσις μυθολογίας.

ς'. Ἀλλὰ, ὡσπερ, ἐν γραφαῖς, κινητι-

κώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς, διὰ τὸ ἀνδρείκελον κῆ ἀπατηλόν· ἔτως, ἐν ποιήμασι, μεμιγμένον πιθανότητι ψεῦδος ἐκπλήττει, κῆ ἀγαπᾶται, μᾶλλον τῆς ἀμύθου, κῆ ἀπλάστου, περιμέτρον κῆ λέξιν καίασκευῆς. ὅθεν, ὁ Σωκράτης, ἐκ τινῶν ἐνυπνίων ποιητικῆς ἀφάμενος, αὐτὸς μὲν, ἄτε δὴ γεγονῶς ἀληθείας ἀγωνιστῆς τὸν ἀπανταβίον, ἔπιθανὸς ἦν οὐδὲ εὐφυῆς ψευδῶν δημισγρός· τὰς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν, ὡς ποίησιν ἔκ ἔσαν ἢ ψεῦδος μὴ πρόσεσι. θυσίας μὲν, γὰρ, ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, ἔκ ἴσμεν δὲ ἀμύθον ἔδὲ ἀψευδῆ ποίησιν. τὰ δὲ Ἐμπεδοκλέους Ἐπὶ καὶ Παρμενίδου, κῆ Θηριακὰ Νικάνδρου, καὶ Γνωμολογία Θεόγνιδος, λόγοι εἰσὶ, κεχρημένοι παρὰ ποιητικῆς, ὡσπερ ὄχημα, τὸν ὄσκον κῆ τὸ μέτρον, ἵνα τὸ πέζον διαφύγωσιν.

ζ'. Ὅταν, οὖν, ἀτοπόν τι, κῆ δυσχερές, ἐν τοῖς ποιήμασι λέγῃται, περὶ ψεῶν, ἢ

δαιμόνων, τῆ ἀρετῆς, ὑπὸ ἀνδρὸς ἔλλο-
 γίμῃ καὶ δόξαν ἔχοντος· ὁ μὲν ὡς ἀληθῆ
 προσδεξάμενος λόγον, οἴχεται φερόμενος,
 καὶ διέφθαρται τὴν δόξαν· ὁ δὲ μεμνημένος
 αἰεὶ, καὶ κατέχων ἑναργῶς, τῆς ποιητι-
 κῆς τὴν περὶ τὸ ψεῦδος γοητείαν, καὶ δυ-
 νάμενος λέγειν ἑκάστοτε πρὸς αὐτήν,

Ω μηχανήμα, †σφιγγὸς ἀολώτερον,
 τί παίζουσα τὰς ὀφρῦς συνάγεις; τί δὲ ἔ-
 ξαπατῶσα †προσποιῆ διδάσκειν; ἔδεν πεί-
 σεται δεινὸν, οὐδὲ πεισέσθαι φαῦλον· ἀλλ'
 ἐπιλήφεται μὲν, † αὐτῆ φοβούμενῃ τὸν
 Ποσειδῶνα, καὶ ταρβοῦντος μὴ τὴν γῆν ἀ-
 ναρρήξῃ, καὶ ἀπογυμνώσῃ τὸν ἄδην· † ἐπι-
 λήφεται δὲ τῆ Ἀπόλλωνος χαλεπαίνον-
 τος ὑπὲρ τῆ πρώτης τῶν² Ἀχαιῶν,

Ὅν αὐτὸς ὑμῶν, αὐτὸς ἐν δαίτη παρών,
 Αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐσὶν ὁ κτανών.

παύσεται δὲ, τὸν φθιτὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν
 Ἀγαμέμνονα, τὸν καθ' ἄδης, δακρύων, ἀ-

1. leg. αὔ, τῆ

2. distinguend. Ἀχαιῶν, ὅν

—αὐτος ὑμῶν, &c.

δυνάτεις κὴ ἀδυνεῖς χεῖρας ἐπιθυμία τῆ
 ζῆν ὀρέγοντας. ἂν δέ περ συνταράτῃται
 τοῖς πάθεσι, κὴ κρατῆται φαρμασόμενος,
 ἔκ ὀκνήσει πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν,

Ἀλλὰ φώσδε τάχιστα λιλαίεο. ταῦτα δὲ πάντα
 ἰδῶ, ἵνα κὴ μετόπισθε τῆ ἐπιήρδα γυνακί.

κὴ γὰρ τῆτο χαριέντως Ὀμηρος εἰς τὴν
 νεκύαν εἶπεν, ὡς γυναικὸς ἀκρόασι οὔσαν·
 †διὰ, δὴ, τὸ μυθῶδες.

ἢ. Τοιαῦτα, γάρ, ἔστιν ἂ πλάτῃσιν
 ἐκόντες οἱ ποιηταί· πλείονα δὲ, ἂ μὴ
 πλάτῃοντες, ἀλλ' οἰόμενοι κὴ δοξάζοντες
 αὐτοὶ, πρὸς ἀναχρῶννυλαι τὸ ψεῦδος ἡ-
 μῖν. οἷον, ἐπὶ τῆ Διὸς εἰρηκότος Ὀμήρου,

Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηλεγέος θανάτοιο,
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἰωποδάμοιο,
 †ἔλκε δὲ μέσση λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος ἄσιμον
 ἡμαρ·

Ὡχετο δ' εἰς αἶδαο, λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τραγωδίαν ὁ Αἰχύλος ὅλην τῷ μύθῳ πε-
 ριέθηκεν, ἐπιγράψας Ψυχουσιαίαν, κὴ
 παρασηῆσας ταῖς πλάσιγξι τῆ Διὸς, ἐν-

Θεν μὲν† τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἡώ, δε-
ομένας ὑπὲρ τῶν ἕρων μαχομένων. τῷτο
δὲ παντὶ δῆλον, ὅτι, μυθοποίημα κὶ πλάσ-
μα, πρὸς ἠδονὴν ἢ ἔκπληξιν ἀκροατῆ, γέ-
γονε. τὸ δὲ,

Ζεὺς ὅς' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται
κὶ τὸ,

— Θεὸς μὲν αἴτιαν φύει βροτοῖς
Ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλη,
ταῦτα δὲ ἤδη κατὰ δόξαν εἴρηται κὶ πί-
σιν αὐτῶν, ἢν ἔχουσιν ἀπάτην, περὶ Θεῶν,
κὶ ἀγνοίαν, εἰς ἡμᾶς ἐκφερόντων, κὶ μετα-
διδόντων.

θ'. Πάλιν· αἶ περὶ τὰς νεκύας τερα-
τρύγαι κὶ διαθέσεις, ὀνόμασι φοβεροῖς ἐν-
δημιργῶσαι† φάσματα κὶ εἶδωλα πο-
ταμῶν φλεγομένων, κὶ τόπων ἀγρίων, κὶ
κολασμάτων σκυθρωπῶν, ἔ πάνυ πολ-
λὰς διαλανθάνουσιν· ὅτι, τὸ μυθῶδες αὐτοῖς
πολὺ, κὶ τὸ ψεῦδος, ὥσπερ τροφαῖς τὸ
φαρμακῶδες, ἐγκέκραται. κὶ ἔτε' Ὀμηρος,

ἔτε Πίνδαρος, ἔτε Σοφοκλῆς, πεπεισμέ-
νοι ταῦτα ἔχον ἔτως, ἔγραψαν,

Ενθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
Βληχροὶ δνοφεράς νυκτὸς ποταμοί.

καί,

Πάρ δ' ἴσαν Ωκεανὸς τεράσ κ' Λευκάδα πέληρον.

καί,

Στενωπὸς ἄδα κ' παλίρροια βυθοῦ.

ὅσοι, μέντοι, τὸν θάνατον ὡς οἰκτρὸν, ἢ
τὴν ἀταφίαν ὡς δεινὸν, ὀλοφυρόμενοι κ' δε-
διότες, φωνὰς ἐξενηνόχασι,

Μή μ' ἄκλαυτον ἄθαιπον ἰὼν ὀπιθεν καταλείπης,

καί,

Ἦψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πλαμνὴ αἰδὸς δ' ἐβεβήκη,

Ὀν πότμον γούωσα, λιπῶσ' ἀδροτῆτα κ' ἦβην,

καί,

Μή μ' ἀπολέσης ἄωρον ἠδὲ γδ' τὸ φῶς

Λεύσεν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσης.

αὔται πεπονθότων εἰσὶ, κ' προσεαλωκά-
των ὑπὸ δόξης κ' ἀπάτης. διὸ, μᾶλλον
ἀπλονται, κ' διαταράττουσιν ἡμᾶς, ἀνα-
πιμπλαμένους τῶ πάθους, κ' τῆς ἀσθενεί-
ας, ἀφ' ἧς λέγονται.

ί. Πρὸς ταῦτα, δὴ, πάλιν, παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔχον ἔναυλον, ἵνα ἴσῃ, ποιητικῇ μὲν ἔσται πάνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας· ἢ δὲ περὶ ταῦτα ἀλήθεια, καὶ τοῖς μηθὲν ἄλλο[†]πεποιημένοις ἔργον ἢ γνῶσιν καὶ μάθησιν τῆς ὄντος, εὖ μάλα δυσθήρατός ἐστι, καὶ δύσληπτος, ὡς ὁμολογῶσιν αὐτοί.[†] καὶ τὰ Ἐμπεδοκλέους ἔπη ἔσω πρόχειρα ταυτὶ ἕτως,

Οὐτ' ἐπιδερκιά τὰδ' ἀνδράσιν, ἕτ' ἐπακυσά,
Οὐτε γόῳ περιληπιά.

καὶ τὰ Ξενοφάνους,

Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς ἔστις ἀνὴρ γένητ' ἕδέ τις ἔσται
Εἰδὼς ἀμφὶ θεῶν τετὴ ὅσα λέγω περὶ πάντων·

καὶ, νῆ Δία, τὰ Σωκράτους ἔξομνυμένους, παρὰ Πλάτωνι, τὴν περὶ τέτων γνῶσιν. ἦτις, γὰρ, ὡς εἰδόσι τὶ περὶ τέτων, προσέξουσιν τοῖς ποιηταῖς, ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγιστῶντας ὀρῶσιν.

ιά. Ἐτι, δὲ, μᾶλλον ἐπιστήσωμεν αὐτὸν, ἵνα ἴσῃ τῷ προσάγειν τοῖς ποιήμασιν,

ἔϋπογράφοντες τὴν ποιητικὴν, ὅτι, μιμη-
 τικὴ τέχνη, καὶ δυνάμεις ἔστιν ἀντίστροφος τῆ
 ζωγραφία. καὶ μὴ μόνον ἐκεῖνο τὸ θρυλ-
 λόμενον ἀκηκοῶς ἔσω, ζωγραφίαν μὲν εἶ-
 ναι φθελγομένην τὴν ποίησιν, ποίησιν δὲ
 σιγῶσαν τὴν ζωγραφίαν· ἀλλὰ, πρὸς τῷ-
 τω, διδάσκωμεν αὐτὸν, ὅτι, γεγραμμένην
 σαῦραν, ἢ πίθηκον, ἢ Θερσίτη πρόσω-
 πον, ἰδόντες, ἠδόμεθα, καὶ θαυμάζομεν, ἔχ-
 ῶς καλὸν, ἀλλ' ὡς ὅμοιον. ἐστὶ μὲν, γὰρ, ἔ-
 δύναται καλὸν γενέσθαι τὸ αἰχρὸν· ἢ δὲ
 μίμησις, ἂν τε περὶ φαῦλον ἂν τε περὶ
 χρῆσθον ἐφίκηται τῆς ὁμοιότητος, ἐπαι-
 νεῖται. καὶ, τοῦναντίον, ἂν αἰχρῶ σῶματος
 εἰκόνα καλὴν παράχῃ, τὸ πρέπον καὶ τὸ
 εἶκός ἐκ ἀπέδωκεν. γράφουσι δὲ καὶ πρά-
 ξεις ἀτόπους ἔνιοι· καθάπερ, Τιμόμαχος
 τὴν Μηδείας τεκνοκλονίαν, καὶ Θεῶν τὴν
 Ορέστου μητροκλονίαν, καὶ Παρξάσιος τὴν
 Οδυσσεῶς προσποίητον μανίαν, καὶ Χαί-
 ρεφάνης ἀκολάστους ὁμιλίας γυναικῶν πρὸς

ἄνδρας, ἐν οἷς, μάλισα, δεῖ τὸν νέον ἐθίζεσθαι, διδασκόμενον, ὅτι, τὴν πράξιν ἔκ ἐπαυῶμεν ἢς γέγονεν ἢ μίμησις· ἀλλὰ τὴν τέχνην, εἰ μεμίμηται προσηκόντως τὸ ὑποκείμενον.

ιβ'. Ἐπεὶ, τοίνυν, καὶ ποιητικὴ, πολλάκις, ἔργα φαῦλα, καὶ πάθη μοχθηρὰ καὶ ἥθη, μιμητικῶς ἀπαγγέλλει· δεῖ, τὸ θαυμάζομενον ἐν τέτοις, καὶ κατορθόμενον, μήτε ἀποδέχεσθαι τὸν νέον, ὡς ἀληθεῖς, μήτε δοκιμάζειν, ὡς καλόν·[†] ἀλλὰ, ἐπαινεῖν μόνον ὡς ἐναρμότιον τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ καὶ οἰκείον. ὡσπερ, γὰρ, ὑὸς βοῆν, καὶ ψόφον τροχιλίας, καὶ πνευμάτων ῥοῖζον, καὶ θαλάττης κτύπον, ἀκούοντες, ἐνοχλόμεθα, καὶ δυσχεραίνομεν·[†] ἂν δέ τις πιθανῶς ταῦτα μιμῆται, καθάπερ, Παρμένων τὴν ὕν, καὶ Θεόδωρος τὰς τροχιλίας, ἠδόμεθα· καὶ, νοσώδη μὲν ἄνθρωπον καὶ ὑπερλον, ὡς ἀτερπὲς θέαμα, φεύγομεν· τὸν δὲ Ἀριστοφῶνιος Φιλοκτήτην, καὶ τὴν Σιλανίωνος Ιοκάστην, ὁ-

μοίως φθίνουσι κὶ ἀποθνήσκουσι πεποιοημέ-
νους, ὁρῶντες, χαίρομεν.

ιγ'. Οὕτως, ὁ νέος, ἀναγινώσκων ἃ Θερ-
σίτης ὁ γελωτοποιὸς, ἢ Σίσυφος ὁ φθορεὺς,
ἢ Βάτραχος ὁ πορνοβοσκὸς, λέγων, ἢ πράλ-
των πεποιήται, διδασκέσθω, τὴν μιμημέ-
νην ταῦτα δύναμιν κὶ τέχνην ἐπαινεῖν,
† ἃς δὲ μιμεῖται διαθέσεις κὶ πράξεις, προ-
βάλλεσθαι κὶ κακίζειν.

ιδ'. Οὐ, γάρ, ἐστὶ ταῦτὸ τὸ καλὸν κὶ
καλῶς τι μιμεῖσθαι. καλῶς γάρ ἐστὶ τὸ
πρεπόντως κὶ οἰκείως οἰκεία δὲ κὶ πρέ-
ποντα τοῖς αἰχροῖς τὰ αἰχρά. κὶ, γάρ, αἱ
Δημονίδου τῆ χολῆ κρηπίδες, ἃς ἀπο-
λέσας† εὐχετο τοῖς τῆ κλέφαντος ἐναρ-
μόσαι ποσὶν, φαῦλαι μὲν ἦσαν, ἐκείνω
δὲ ἤρμοτον. κὶ τὸ,

Εἶπερ γ' ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι

Κάλλισον ἀδικεῖν.

καὶ τὸ,

Τοῦ μὲν δικαίως τὴν δόκησιν ἄρτυσο,

Τὰ δ' ἔργα τῷ πᾶν δρώντος, ἔνθα κερδανεῖς
καὶ,

Τάλαντον ἢ προῖξ. μὴ λαβῶ; ζῆν δ' ἐσί μοι
Τάλαντον ὑπεριδόντι; τεύξομαι δ' ὕπνῃ
Προέμφως; ἢ δώσω δὲ καὶ ἄδου δίκην
Ὡς ἠσεβηκῶς εἰς τάλαντον ἀργυροῦν.

μοχθηροὶ μὲν εἰσι λόγοι καὶ ψευδεῖς, Ετε-
οκλεῖ δὲ, καὶ Ἰξίονι, καὶ τοκοβλύφῳ πρεσβύ-
τη, πρέποντες.

ἰε'. Αν, οὖν, ὑπομιμνήσκωμεν τὰς παῖ-
δας, ὅτι, ταῦτα, ἐκ ἐπαινοῦντες ἔδὲ δοκι-
μάζοντες, ἀλλὰ, ὡς ἄλοπα καὶ φαῦλα φαύ-
λοις καὶ ἀτόποις ἠθεσι καὶ προσώποις περι-
τιθέντες, γράφουσιν· ἐκ ἂν ὑπὸ τῆς δόξης
βλάπτοιτο τῶν ποιητῶν. ἀλλὰ, τούναν-
τίον, ἢ πρὸς τὸ πρόσωπον ὑποψία δια-
βάλλῃ καὶ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸν λόγον, ὡς
φαῦλον ὑπὸ φαύλῃ καὶ λεγόμενον καὶ πρᾶ-
τῶμενον. οἷόν ἐστι καὶ τὸ τῆς συλκοιμήσεως
τῆ Παρίδος ἐκ τῆς μάχης ἀποδράντος.
ἔδένα γὰρ ἄλλων ἀνθρώπων ἡμέρας συλ-
κοιμώμενον γυναικὶ ποιήσας, ἢ τὸν ἀκό-

1. forte ἄλλον et supra, p. 10. l. 5. a fine, praetermissum
erat, legendum videri κεκτημένος. et p. 13. l. 3. pro δὲ forte δὴ.

λασον κῆ[†]μοιχικόν, ἐν αἰχύνῃ δῆλός ἐστι
κῆ ψόγω τιθέμενος τὴν τοιαύτην ἀκρα-
σίαν.

15'. Ἐν δὲ τέτοις, εὖ μάλα προσεκτέ-
ον, εἴ τις ὁ ποιητῆς αὐτὸς ἐμφάσις δί-
δωσι κατὰ τῶν λεγομένων, ὡς δυσχερανο-
μένων ὑπ' αὐτῶ. καθάπερ, ὁ Μένανδρος,
ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Θαιίδος, πεποίηκεν·

Ἐμοὶ μὲν οὖν ἄειδε τοιαύτην, †θεῶ·

Θρασεῖαν, ὠραίαν δὲ, κῆ πιθανὴν ἅμα·

Ἀδικῶσαν, ἀποκλείουσαν, αἰτῶσαν πυκνά·

†Μηθεὸς ἐρῶσαν, προσωπιωμένην δ' αἰεί.

ἄριστα δὲ[†] Ὀμηρος τῷ γένει τέτων κέχρη-
ται. κῆ, γὰρ, προδιαβάλλει τὰ φαῦλα, κῆ
προσυνίσησι τὰ χρησά, τῶν λεγομένων.
προσυνίσησι μὲν, ὅπως·

Αὐτίκα μελίχιον κῆ κερδαλέον φάτο μῦθον.

καί,

Τόνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παρὰσας.

ἐν δὲ τῷ προδιαβάλλειν, μονοноῦ μαρτύ-
ρεται, κῆ διαγορεύει, μήτε χρῆσθαι, μήτε
προσέχειν· ὡς ὅσιν ἀτόποις[†] κῆ φαύλοις.

οἶον· τὸν τε Ἀγαμέμνονα μέλλων διηγεί-
θαι τῷ ἱερεῖ χρώμενον ἀφειδῶς, προεί-
ρηκεν,

Ἄλλ' ἔκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
Ἄλλὰ κακῶς ἀφίει.

τουτέσιν, ἀγρίως, κὶ αὐθαδῶς, κὶ παρὰ τὸ
προσῆκον. τῷ τε Ἀχιλλεῖ τοὺς θρα-
σεῖς λόγους περιτίθεισιν,

Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο,
†τὴν αὐτὴν κρίσιν ὑπειπὼν,

Πηλείδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε, κὶ ἔπω λῆγε χόλοιο.

καλὸν, γὰρ, εἰκὸς, οὐθὲν εἶναι, μετ' ὀργῆς
κὶ αὐσηρῶς λεγόμενον. ὁμοίως κὶ ἐπὶ τῶν
πράξεων,

Ἡ ῥα· κὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
Πρηνέα παρ' λεχέεσσι Μειοιτιάδαο ταγύσας.

εὖ δὲ κὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι χρῆται· καθά-
περ τινὰ ψῆφον ἰδίαν ἐπιφέρων τοῖς πρᾶτ-
τομένοις ἢ λεγομένοις. ἐπὶ μὲν τῆς μοιχεί-
ας τῷ Ἀρεως, τοὺς θεοὺς ποιῶν λέγονίης,

Οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδύς ὠκύν·
ἐπὶ δὲ τῆς τῷ Ἐκτορος ὑπερφροσύνης κὶ
μεγαλαυχίας,

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· νεμέσησε δὲ πότνια Ἥρη·
ἐπὶ δὲ τῆς Πανδάρου τοξείας,

Ὡς φάτ' Αθηναίη, τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πείθει·
αὐταὶ μὲν, ὄυν, αἰ τῶν λόγων ἀποφάσῃς,
κὶ δόξαι, παντός εἰσι κατιδεῖν τῷ προσέ-
χοντος.

ιζ'. Ἐτέρας δὲ, ἐκ τῶν πραγμάτων
αὐτῶν, παρέχουσι μαθήσῃς. ὥσπερ, ὁ Εὐ-
ριπίδης εἰπεῖν λέγεται, πρὸς τοὺς τὸν Ι-
ξίωνα λοιδοροῦντας, ὡς ἀσεβῆ κὶ μιαρὸν·
ὄ, μέντοι, πρότερον[†] αὐτὸν ἐκ
τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τρο-
χῷ προσηλώσαι,

ιή. Παρὰ δὲ Ὀμήρῳ, σιωπώμενον ἔστι
τὸ τοιοῦτον γένος τῆς διδασκαλίας.[†] ἔχῃ δὲ
ἀναθεώρησιν ὠφέλιμον, ἐπὶ τῶν διαβεβλη-
μένων μάλιστα μύθων· ὄς, ταῖς, πάλαι

μὲν ὑπονοίαις, ἀλληγορίαις δὲ νῦν, λεγο-
 μέναις, παραβιαζόμενοι καὶ διασρέφοντες ἔ-
 νιοι, μοιχευομένην, φασὶν, Αφροδίτην ὑπὸ
 Αρεως[†] μηνύειν τὸν Ἡλίον, ὅτι, τῷ τῆς Α-
 φροδίτης ἀσέρι συνελθὼν ὁ τῷ Αρεως, μοι-
 χικὰς ἀποτελεῖ γενέσφς· ἡλίος δὲ ἐπανα-
 φερομένης, καὶ καταλαμβάνοντος, ἔλανθά-
 νουσιν. τὸν δὲ τῆς Ἥρας καλλωπισμὸν ἐπὶ
 τὸν Δία, καὶ τὴν περὶ τὸν Κερόν γοητείαν,
 αἴερος τινὸς κάθαρσιν εἶναι βέλονται,[†] τῷ
 πυρῶδει πλησιάζοντος· ὡσπερ ἐκ αὐτῆς
 τὰς λύσφς τῷ ποιητῷ διδόντος. ἐν μὲν, γὰρ,
 τοῖς περὶ τῆς Αφροδίτης, διδάσκει τοὺς
 προσέχοντας, ὅτι, μυσικὴ φαύλη, καὶ ἄσ-
 ματα πονηρὰ, καὶ λόγοι μοχθηρὰς ὑποδέ-
 σφς λαμβάνοντες, ἀκόλαστα ποιῶσιν ἡδῆ,
 καὶ βίους ἀνάνδρους, καὶ ἀνθρώπους τρυφὴν καὶ
 μαλακίαν καὶ γυναικοκρασίαν ἀγαπῶντας,

Εἶματα τ' ἐξημοιβὰ, λαστρά τε δερμά καὶ εὐνάς.
 διὸ, καὶ τὸν Οδυσσεῖα τῷ κιθαρωδῷ προσάτ-
 λοντα πεποίηκεν, *ἄτρωστον ἔσεν, ἄτρωστον*

Αλλά γε δὴ μετάβηθι, καὶ ἴππε κόσμον ἄεισον,
καλῶς[†] ὑφηγέμενος τὸ, παρὰ τῶν σωφρό-
νων καὶ νοῦν ἔχόντων, χρῆναι λαμβάνειν
τοὺς μουσικοὺς καὶ ποιητικοὺς τὰς ὑποθέ-
σεις.

ιθ'. Εν δὲ τοῖς περὶ τῆς Ἡρας ἄριστα,
τὴν, ἀπὸ τῶν φαρμάκων καὶ γοητείας, καὶ
μετὰ δόλῳ, πρὸς τὸς ἄνδρας ὁμιλίαν καὶ
χάριν, ἔδειξεν ἕ μόνον ἐφήμερον, καὶ ἀψίκο-
ρον, καὶ ἀβέβαιον, ἔσαν· ἀλλὰ, καὶ μετα-
βάλλουσιν εἰς ἔχθραν καὶ ὀργὴν, ὅταν τὰ
τῆς ἡδονῆς ἀπομαρανθῇ. τοιαῦτα, γὰρ, ὁ
Ζεὺς ἀπειλεῖ· καὶ λέγει πρὸς αὐτήν,

Ὅφρα ἴδης ἦν τοι χραισμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ἦν ἐμίγησ' ἐλθῶσα θεῶν ἀπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
ἦ, γὰρ, τῶν φαύλων διάθεσις ἔργων, καὶ μί-
μησις, ἂν προσαποδῶ τὴν συμβαίνουσαν
αἰχύνην καὶ βλάβην τοῖς ἐργασασμένοις, ὡ-
φέλησεν, ἕκ ἔβλαψε, τὸν ἀκροώμενον.

κ'. Οἱ, γοῦν, φιλόσοφοι παραδείγμασι
χρῶνται, νεφετοῦντες καὶ παιδεύοντες ἔξ

ὑποκειμένων· οἱ δὲ ποιηταὶ ταῦτα ποιῶ-
σι, πλάττοντες αὐτοῖ πράγματα, καὶ μυ-
θολογῶντες. ὁ μὲν, οὖν, Μελάνθιος, εἶτε
παίζων, εἶτε σπουδάζων, ἔλεγε,

διασώζεσθαι τῆς Ἀθηναίων πόλιν
ὑπὸ τῆς τῶν ῥητόρων διχουσίας
καὶ ταραχῆς. ἔ, γὰρ, ἀποκλί-
νειν ἅπαντας εἰς τὸ αὐτὸν τοῖχον·
ἀλλὰ, γίνεσθαι τινὰ τῶν βλάπ-
τοντος ἀνθολκῆν, ἐν τῇ διαφο-
ρᾷ τῶν πολιτευομένων.

αἱ δὲ τῶν ποιητῶν ὑπεναντιώσεως[†] πρὸς
αὐτοὺς, ἀνταναφέρουσαι τὴν πίσιν, ἔκ ἐ-
ῶσιν ἰχυρὰν ῥοπὴν γενέσθαι πρὸς τὸ
βλάπλον· ὅπερ μὲν, οὖν,[†] αὐτοῖς, τὸ τιθέ-
ναι σύνεγγυς, ἐκφανεῖς ποιεῖ τὰς ἀντιλο-
γίας, δεῖ τῷ βελτίονι συνηγορεῖν. ὥσπερ,
ἐν τέτοις·

† forte ταῦτα

Πόλλ' ὧ τέκνον σφάλλασιν ἀνθρώπους θεοί.

Τὸ ῥᾶσον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

καὶ πάλιν,

Χρυσοῦ σε πλήθει, † τοῖσδε δ' ἔχαιρειν χρεῶν.

Σκαμόν γε πλετεῖν κ' ἄλλο μηδὲν εἰδέναί.

καὶ,

† Τί δέϊ θεούς σέβειν σε κατθανόμενον;

Αμεινον. ὄδεις κάματος εὖ σέβειν θεός.

τὰ γὰρ τοιαῦτα † τὰς λύσφις ἔχῃ προχεί-
ρους, εἴαν, ὡσπερ εἴρηται, πρὸς τὰ βελ-
τίονα, τῇ κρίσφι, τοὺς νέους κατευθύνω-
μεν. ὅσα δέ, εἴρηται μὲν ἀτόπως, εὐθὺς
δὲ ἔλέλυται, ταῦτα δέϊ, τοῖς † ἀλλα-
χόθι πρὸς τοῦναντίον εἰρημένοις ὑπ' αὐ-
τῶν, ἀνταναιρεῖν· μὴ ἀχθόμενους τῷ
ποίητῃ, μηδὲ χαλεπαίνοντας † ἀλλὰ,
τοῖς, ἐν ἡθῃ, κὶ μετὰ παιδιᾶς, λεγομένοις.
εὐθὺς, εἰ βέλει, πρὸς τὰς Ὀμηρικὰς τῶν
θεῶν ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων, κὶ τρώσφις ὑπ'
ἀνθρώπων, κὶ διαφορὰς, κὶ χαλεπότητας,

Οἶδα κὶ ἄλλον μῦθον ἀμείονα τῆδε τοῖσθα·

κῆνοεῖς, νῆ Δία, κῆλέγης, κρείττον, ἀλ-
λαχόδι, κῆβέλτιον, τὰ τοιαῦτα,

— θεοὶ ρεῖα ζῶντες.

καί,

Τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.

καί,

Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλαῖσι βροτοῖσι
ζῶειν ἀχινυμένοις, αὐτοὶ δὲ τ' ἀκηδέες εἰσίν.

† αὐται, γάρ, εἰσιν ὑγιαίνουσαι περὶ θεῶν
δόξαι, κῆἀληθεῖς· ἐκεῖνα δὲ πέπλασαι
πρὸς ἐκπληξιν ἀνθρώπων. πάλιν· Εὐρι-
πίδου λέγοντος,

Πολλάσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλασιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες,

ἔχειρόν ἐστιν ὑπενεγκεῖν τὸ,

Εἰ θεοὶ τι δρῶσι φαῦλον, ἐκ εἰσὶν θεοὶ,
βέλτιον εἰρημένον ὑπ' αὐτῶ. κῆ, τῶ Πιν-
δάρα σφόδρα πικρῶς κῆπαροξυντικῶς εἰ-
ρηκότος,

Χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν·
† ἀλλ' αὐτός γε σὺ λέγης, ὅτι,

Τῷ παρ δίκαν γλυκῆ πικροτάτα μέν
τελευταί.

†κὴ, τῷ Σοφοκλέους,

Τὸ κέρδος ἰδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἔιη
κὴ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν, ὡς,

Οὐκ ἐξάγχι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.
πρὸς δὲ ἐκεῖνα τὰ περὶ πλῆτῃ,

Δεινὸς γ' ἔρπειν πλῆτοςτ' ἔς τε τ' ἄβατα

†Καὶ πρὸς τὰ βατά· κὴ ἔποτ' ἂν πένης ἀνὴρ

†Οὐδ' εὐτυχῶν δύνατ' ἂν ὦν ἐρᾷ τυχεῖν.

Καὶ γ' δυσειδὲς σῶμα κὴ δυσώνυμον,

Γλώσση σοφὸν τίθεισιν εὐμορφὸν τ' ἰδεῖν·

ἀντιπαραθήσει πολλά τῶν Σοφοκλέους
ῶν κὴ ταῦτά ἐσι·

Γένοιτο κἂν ἄπλευτος ἐν τιμαῖς ἀνὴρ.

καί,

Οὐδὲν κακίων πτωχὸς, εἰ καλῶς φρονοῖ.

καί,

—ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν

τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντίς

ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλῆτον;

ὁ δὲ Μένανδρος, ἐπῆρε μὲν, ἀμέλῃ, τὴν

φιληδονίαν, κὴ ὑπεχάυνωσε, τοῖς ἐρωτι-
κοῖς κὴ διαπύροις ἐκείνοις,

Ἄπανθ' ὅσα ζῆ κὴ τὸν ἥλιον βλέπει
Τὸν κοινὸν ἡμῖν, δ' ἄλλα ταῦτ' ἐὰδ' ἠδονῆς.

† πάλιν δὲ, ἐπέσρεψε, κὴ περιέσασε πρὸς
τὸ καλὸν, ἡμᾶς κὴ τὴν θρασύτητα τῆς
ἀκολασίας ἐξέκοψεν· εἰπὼν,

† Ονειδὸς ἀχρὸς βίος ὅμως, κ' ἂν ἠδύς ἦ·
ταῦτα, γὰρ, ἐκείνοις μὲν ἐσιν ὑπεναντία·
† βελτίω δὲ, ὅμως, κὴ χρησιμώτερα. δυ-
εῖν, οὖν, θάτερον ἢ τοιαύτη τῶν ἐναν-
τίων ποιήσῃ παράθεσις καὶ κατανόησις·
ἢ παράξει πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ καὶ τοῦ
χειρόνος ἀποσῆσῃ τὴν πίσιν.

κά. Ἄν δὲ αὐτοὶ μὲν μὴ διδῶσι† τῶν ἀ-
πίσως εἰρημένων λύσῃς· οὐ χεῖρόν ἐσιν,
ἐτέρων ἐνδόξων ἀποφάσῃς ἀντιτάτλουλας,
† ὡσπερ ἐπὶ ζυγοῦ, ῥέπειν πρὸς τὸ βέλ-
τιον. οἶον, τοῦ Ἀλέξιδος κινουῦντος ἐνίους,
ὅταν λέγη,

Τὰς ἠδονὰς δεῖ συλλέγειν τὸν σῶφρονα.

Τρεῖς δ' εἰσὶν αἱ γε τὴν δύναμιν κεκλήμεναι
 Τὴν ὡς ἀληθῶς συντελεῖσαι τῷ βίῳ·
 Τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν, τὸ τῆς Ἀφροδίτης τυσχεῖν·
 Τὰ δ' ἄλλα προδήκαστ' ἅπαντα χρὴ καλεῖν,

ὑπομνησέον, ὅτι, Σωκράτης, τοῦναντίον,
 ἔλεγε· τὸς μὲν Φαύλης ζῆν τῷ ἐσθίειν καὶ
 πίνειν ἕνεκεν· τοὺς δὲ ἀγαθούς ἐσθίειν καὶ
 πίνειν ἕνεκεν τοῦ ζῆν. Πρὸς δὲ τὸν γρά-
 ψαντα, ἵποτι τὸν πονηρὸν ἔκ' ἀχρηστον
 ὄπλον ἢ πονηρία, τρόπον τινὰ συνεξομοι-
 ῶσαι κελεύοντα ταῖς πονηροῖς, τὰ τοῦ
 Διογένους παραβαλεῖν ἔστιν. ἔρωτηθεῖς,
 γάρ, ὅπως ἂν τις ἀμύνατο τὸν ἐχθρὸν·
 Αὐτὸς, ἔφη, καλὸς καὶ ἀγαθὸς γε-
 νόμενος.

†δεῖ δὲ, τῷ Διογένει, καὶ πρὸς τὸν Σοφο-
 κλέα, χρήσασθαι. πολλὰς, γάρ, ἀνθρώ-
 πων μυριάδας ἐμπέπληκεν ἀθυμίας, πε-
 ρὶ τῶν μυστηρίων ταῦτα γράψας·

† forte versus sunt trochaici

—— ποτι τὸν πονηρὸν

Οὐκ ἀχρηστον ὄπλον ἢ πονηρία,

τῶς τρισόλβιοι

Κεῖνοι βροτῶν οἷ ταῦτα δερχθέντες τέλη,
Μόλωσ' ἐς ἄδου· τοῖσδε γ' ἄλλοις ἐκεῖ
Ζῆν ἐσι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

Διογένης δὲ, ἀκῆσας τί τοῖστον,
Τί λέγεις; ἔφη· κρείττονα μοῖραν
ἔξει Πατακίων ὁ κλέπτης ἀπο-
θανῶν, ἢ Ἐπαμινῶνδας, ὅτι
μεμύηται;

Τιμοθέω μὲν, γάρ, ἄδοντι τὴν Ἀρτεμιν,
ἐν τῷ θεάτρῳ, μαινάδα, θυάδα, φοιβάδα,
λυσαάδα· Κινησίας εὐθὺς ἀντεφώνησε,
Τοιαύτη σοι θυγάτηρ γένοιτο.
χάριεν δὲ καὶ τὸ τῆ Βίωνος, πρὸς τὸν Θέ-
ογνιν λέγοντα,

Πᾶς γ' ἀνὴρ πενίη δεδμημένος, ἔτε τι εἰπεῖν
οὐδ' ἔρξαι δύναται· γλώσσα δέ οἱ δέδετα.

Πῶς, οὖν, σὺ, πένης ὦν, φλυ-
αρεῖς τοσαῦτα, καὶ καταδολεσ-
χεῖς ἡμῶν;

1 Versus est dactylicus.

κβ'. Δεῖ δὲ, μηδὲ τὰς, ἐκ τῶν παρα-
 κειμένων, ἢ συμφραζομένων, παραλιπεῖν
 ἀφορμὰς πρὸς τὴν ἐπανόρθωσιν. ἀλλὰ,
 ὡσπερ οἱ ἰατροὶ, τῆς κανθαρίδος ἕσης θα-
 νασίμου, τοὺς πόδας, ὅμως, καὶ τὰ πλερὰ,
 βοηθεῖν οἴονται, καὶ ἀναλύειν τὴν δύνα-
 μιν· ἕτως, ἐν τοῖς ποιήμασι, καὶ ὄνομα,
 καὶ ῥῆμα, παρακείμενον, ἀμβλυτέραν
 ποιῆ τὴν πρὸς τὸ χεῖρον ἀπαγωγὴν, ἐπι-
 λαμβάνεσθαι καὶ προσδιασαφεῖν. ὡς, ἐπὶ
 τῶν ἐνίοι ποιῆσι·

Τὸ νύ πε γέρας ἐσὶν οἰζυροῖσι βροτοῖσι,

Κεῖρα δ' αὖ τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν·

καὶ,

Ὡς δ' ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι

Ζῶειν ἀχνημένοις.

ὁ, γὰρ, ἀπλῶς εἶπε, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις,
 ὑπὸ θεῶν ἐπικεκλῶσθαι λυπηρὸν βίον·
 ἀλλὰ, τοῖς ἀφροσι καὶ ἀνοήτοις· ἕς, δειλαί-
 ουσ καὶ οἰκτροὺς διὰ μοχθηρίαν ὄντας, εἴ-
 ωθε δειλαίους καὶ οἰζυροὺς προσαγορεύειν.

κγ'. Ἄλλος, τοίνυν, τρόπος ἐστὶ, τὰς ἐν τοῖς ποιήμασιν ὑποψίας, πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκ τῆς χείρονος, μεθιστάς· ὁ, διὰ τῶν ὀνομάτων τῆς συνηθείας·†περὶ ὃν χρὴ τὸν νέον γεγυμνάσθαι, μᾶλλον, ἢ, περὶ τὰς λεγομένας γλώττας. ἐκεῖνο μὲν, γὰρ, Φιλολόγον, κὶ ἐκ ἀηδῆς,†ὅτι ῬΙΓΕΔΑΝΗ', ΚΑΚΟΘΑΝΑΤΟΣ ἔστιν, εἰδένας†ΔΑΝΟΝ, γὰρ, Μακεδόνες τὸν ΘΑΝΑΤΟΝ καλεῖσι· ΚΑΜΜΟΝΙΗΝ δὲ ΝΙΚΗΝ Αἰολεῖς, τὴν ἐξ ἐπιμονῆς κὶ καρτερίας· Δρύοπες δὲ ΠΟΠΟΥΣ τοὺς ΔΑΪΜΟΝΑΣ.

κδ'. Τιστὶ δὲ ἀναγκαῖον, κὶ χρήσιμον, εἰ μέλλοιμεν ἐκ τῶν ποιημάτων ὠφεληθῆσεσθαι, κὶ μὴ βλαβῆσεσθαι· τὸ γινώσκον, πῶς τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασι οἱ ποιηταὶ χρῶνται· κὶ, πάλιν, τοῖς τῶν κακῶν κὶ ἀγαθῶν· κὶ, τί, τὴν ΨΥΧΗΝ, κὶ τὴν ΜΟΪΡΑΝ, νοῶντες, ὀνομάζουσι· κὶ, πότερον, ταῦτα, τῶν ἀπλῶς, ἢ, τῶν

πολλαχῶς, λεγομένων, ἐσὶ, παρ' αὐτοῖς,
ὡς περ' ἄλλα πολλά. κῆ, γὰρ, ΟΙΚΟΝ,
ποτὲ μὲν, τὴν οἰκίαν καλῶσιν·

· τοῖκον ἐς ὑφόρονον·
ποτὲ δὲ, τὴν οὐσίαν·

· Εοδίεταί μοι οἶκος.
κῆ, τὸν ΒΙΟΝ, ποτὲ μὲν, τὸ ζῆν·

· — τ' ἀμενήνωσε δέ οἱ ἀχμὴν
Κυανοχᾶτα Ποσιδάων βιότοιο μεγῆρας·
ποτὲ δὲ, τὰ χρήματα·

· — βίοτον δέ μοι ἄλλοι ἔδουσι.
τ' κῆ, τῷ Α'ΛΥΕΙΝ, ποτὲ μὲν, ἀντὶ τῷ
δάκνεσθαι κῆ ἀπορεῖσθαι κέχρηται·

· Ως ἔφαθ'· ἠδ' ἀλύσο' ἀπεβήσεται, τείρετο δ' ἀγῶς·
ποτὲ δὲ, ἀντὶ τῷ γαυριᾶν κῆ χαίρειν·

· † Ἡ ἀλύεις ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλύτην;
τ' κῆ, τῷ ΘΟΑ'ΖΕΙΝ, ἢ, τὸ κινεῖσθαι
σημαίνουσι· ὡς Εὐριπίδης·

· Κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἀλός·
τ' ἢ, τὸ κατέζεσθαι κῆ θαλάσφιν· ὡς Σο-
φοκλῆς·

· Τίνας πόθ' ἔδρας τάσδε μοι θοάζετε
 † Ἰκλήριοις κλάδοισιν ἐξεσεμμένοι ;

κέ. Χάριεν δὲ, κή, τὸ τὴν χρεῖαν τῶν
 ὀνομάτων συνοικεῖν τοῖς ὑποκειμένοις
 πράγμασιν, † ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκου-
 σιν, ἄλλην πρὸς ἄλλα δύναμιν λαμβανόν-
 των. οἷόν ἐστι,

† Ἡ ὀλίγη ἀνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θείσασιν.
 τῷ μὲν, γὰρ, Αἴνεϊν, σημαίνεται
 τὸ ἐπαινεῖν· αὐτῷ δὲ τῷ ἐπαινεῖν, ἀντὶ
 τῆ παρατεῖσθαι, νῦν κέχρηται· καθά-
 περ, ἐν τῇ συνηθείᾳ, ΚΑΛΩΣ, φα-
 μὲν, Ἐχεῖν· κή, ΧΑΪΡΕΙΝ κελεύο-
 μεν· ὅταν μὴ δεώμεθα, μηδὲ λαμβάνω-
 μεν. ἔτω δὲ, κή, τὴν Εὔπαινην,
 Περσεφόνειαν, ἔνιοι φασὶν, ὡς παρατη-
 τὴν, εἰρηθεῖν. † Ταύτην, δὴ, τὴν διαίρεσιν,
 κή τὴν διάκρισιν, τῶν ὀνομάτων, ἐν τοῖς
 μείζοσι κή σπουδαιοτέροις παραφυλάττον-
 τες, ἀπὸ τῶν θεῶν ἀρχώμεθα διδάσκου-
 τὲς νέες, ὅτι, χρῶνται † τοῖς τῶν θεῶν

ὀνόμασιν οἱ ποιηταί, ποτὲ μὲν, αὐτῶν ἐ-
κείνων ἐφαπτόμενοι τῇ ἐννοίᾳ· ποτὲ δὲ, δυ-
νάμεις τινὰς, ὧν οἱ θεοὶ ὄρωτες† εἰσὶ καὶ κα-
θηγεμόνες, ὁμωνύμως προσαγορεύοντες.
οἶον, εὐθύς, ὁ Ἀρχίλοχος· ὅταν μὲν εὐ-
χόμενος λέγῃ,

†Κλυθεῖ ἀναξ' Ἡφαιστε, καὶ μοι σύμμαχος γενεμένω
Ἴλαος γενοῦ, χαρίζε δ' οἶά περ χαρίζεαι

αὐτὸν τὸν θεὸν ἐπικαλέμενος δῆλός ἐστιν·
ὅταν δὲ, τὸν ἄνδρα τῆς ἀδελφῆς, ἠφανισ-
μένον† ἐν θαλάττῃ, καὶ μὴ τυχόντα νομί-
μα† ταφῆς, λέγῃ, θρηνῶν, μετριώτερον ἂν
τὴν συμφορὰν ἐνεσκεῖν,

†Εἰ κείνη κεφαλὴν καὶ χარიέντα μέλας

"Ἡφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπολήθη"

τὸ πῦρ, οὕτως, ὁ τὸν θεὸν, προσηγόρευσε.
πάλιν δὲ· ὁ μὲν Εὐριπίδης εἰπὼν ἐν ὄρκῳ,

Μὰ τὸν μετ' ἄστρον Ζῆν' Ἄρη τε φοίνιον·

αὐτοὺς τῆς θεοῦς ὠνόμακε. τῆ δὲ Σοφο-
κλέους λέγοντος,

Τυφλὸς γὰρ, ὃ γυναῖκες, ἢ ὄρων Ἄρη

Συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά,
τὸν πόλεμόν ἔστιν ὑπακῆσαι·[†]καθάπερ,
αὖ, τὸν χαλκόν, Ὀμήρου λέγοντος,

Τῶν νῦν αἶμα κελαϊνὸν εὐῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
Εσκέδασ' ὄξυς Ἀΐρης.

κς'. Πολλῶν, οὖν, ἔτῳ λεγομένων,
εἰδέναι δεῖ, καὶ μνημονεύειν, ὅτι, καὶ, τῷ τῆ
ΔΙΟΣ καὶ ΖΗΝΟΣ ὀνόματι, ποτὲ
μὲν, τὸν θεόν, ποτὲ δὲ, τὴν τύχην, πολ-
λάκις δὲ, τὴν εἰμαρμένην, προσαγορεύουσιν.
ὅταν μὲν, γάρ, λέγωσι·

[†]Ζεῦ πάτερ, Ἰῆδεν μεδέων·

καί,

ὦ Ζεῦ, τίς εἰνά φησι σοῦ σοφώτερος;

τὸν θεόν αὐτὸν λέγουσιν.[†]ὅταν δὲ, ταῖς
αἰτίαις τῶν γιγνομένων πάντων ἐπονο-
μάζωσι τὸν Δία, καὶ λέγωσι,

[†]Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐαψε·

-- Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ,

τὴν εἰμαρμένην.[†]ε, γάρ, τὸν θεόν, ὁ ποι-
ητῆς οἶεται, κακομηχανᾶσθαι τοῖς ἀν-

θρώποις· ἀλλὰ, τὴν τῶν πραγμάτων ἀνάγκην ὀρθῶς ὑποδείκνυσιν· ὅτι, καὶ πόλεσι, καὶ στρατοπέδοις, καὶ ἡγεμόσιν, ἂν μὲν σωφρονῶσιν, εὖ πράττειν πέπρωται, καὶ κρατεῖν τῶν πολεμίων· ἂν δὲ, εἰς πάθη καὶ ἀμαρτίας ἐμπεσόντες, ὥσπερ ἔστοι, διαφέρωνται πρὸς ἀλλήλους, καὶ φασιάζωσιν, ἀχρημονεῖν, καὶ ἐκταρατέσθαι, καὶ κακῶς ἀπαλλάττειν·

† Εἰμαρμένον, γὰρ, τῶν κακῶν βυλευμάτων
Κακὰς ἀμοιβὰς, ἐστὶ, καρπῶσαι, βροτοῖς.

καὶ μὴν, ὁ Ἡσίοδος, τὸν Προμηθεῖα ποιῶν
τῷ Επιμηθεῖ παρακελευόμενον,

--- μή ποτε δῶρον

δέξασθαι παρὰ Ζηνὸς ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν,
ἐπὶ τῇ τῆς τύχης δυνάμει† τῷ Διὸς ὀνόματι κέχρηται· τὰ, γὰρ, τυχηρὰ τῶν ἀγαθῶν, Διὸς δῶρα κέκληκε· πλῆτους, καὶ γάμους, καὶ ἀρχάς, καὶ πάντα, ὅλως, τὰ ἐκτὸς ὧν ἡ κτήσις ἀνόνητός ἐστι τοῖς χρηθῶσαι καλῶς μὴ δυναμένοις. διὸ, καὶ, τὸν

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΤΕΙΝ. 39

Ἐπιμηθεῖα, φαῦλον ὄντα, κὶ ἀνόητον,
οἶεται δεῖν φυλάττεσθαι, κὶ δεδιέναι τὰς
εὐτυχίας· ὡς βλαβησόμενον, κὶ διαφθα-
ρησόμενον, ὑπ' αὐτῶν. κὶ, πάλιν· ὅταν
λέγη,

Μηδέ ποτ' ἐλομένην περίην, θυμοφθόρον ἀνδρὶ,
†τέτραθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν ἀνὲν ἑόντων,

θεόσδοτον, νῦν, τὸ τυχερὸν εἴρηκεν· ὡς,
ἐκ ἄξιον ἐγκαλεῖν τοῖς[†] διὰ τὴν τύχην πε-
νομένοις· ἀλλὰ, τὴν, μετ' ἀργίας, κὶ ῥα-
θυμίας, κὶ μαλακίας, κὶ[†] πολυτελείας,
ἀπορίαν, αἰχρὰν κὶ ἐπονειδίζον ἔσαν. ἔ-
πω, γάρ, αὐτὸ τοῦνομα τῆς ΤΥΧΗΣ
λέγοντες, εἰδότες δὲ τὴν τῆς ἀτάκτως κὶ
ἀορίσως περιφερομένης αἰτίας δύναμιν ἰσ-
χυρὰν, κὶ ἀφύλακτον, ἔσαν, ἀνδρωπίνῳ
λογισμῶ, τοῖς τῶν θεῶν ὀνόμασιν ἐξέ-
φραζον· ὡς περ, ἡμεῖς, κὶ πράγματα, κὶ
ἡθεῖ, κὶ, νῆ Δία, λόγους, κὶ ἀνδρας, εἰώ-
δαμεν δαιμονίους κὶ θεῖους προσαγορεύ-
ειν.

κζ. Τέτω, δὴ, τὰ πολλὰ τῶν ἀτό-
πως περὶ τῷ Διὸς λέγεσθαι δοκούντων
ἔπανορθωτέον. ὧν ἔσι κὶ ταῦτα·

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς ἕδρῃ
Κηρῶν ἔμπλειοι, ὁ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὁ δειλῶν.

καὶ,

Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος ἔτελεσεν,
Ἀλλὰ, κακὰ φρονέων, τεκμαίρεται ἀμφοτέροισι.

καὶ,

— τότε γὰρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχὴ
Τρωσὶ τε κὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλης διὰ βελάς·
ὡς, περὶ τῆς τύχης, ἢ τῆς εἰμαρμένης, λε-
γομένων· ἔν αἷς τὸ ἀσυλλόγιζον ἡμῖν τῆς
αἰτίας, κὶ ὅλως ἔ καθ' ἡμᾶς. ὅπερ δὲ τὸ
προσῆκον, κὶ κατὰ λόγον κὶ εἰκός, ἔσιν, ἐν-
ταῦθα κυρίως ὀνομάζεσθαι τὸν θεὸν νο-
μίζομεν. ὥσπερ, ἐν τέτοις·

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπέπωλεῖτο φίχας ἀνδρῶν,
Αἰαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο,
† Ζεὺς γὰρ οἱ νεμέσα ἂν ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.

καὶ,

Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,

Τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρὲς ἑᾶ.

κῆ. †Σφόδρα, δέ, δεῖ κῆ τοῖς ἄλλοις ὀνό-
μασι προσέχην, κατὰ πολλὰ πράγματα
κινυμένοις κῆ μεθισταμένοις ὑπὸ τῶν ποιη-
τῶν. οἷόν ἐστι κῆ τὸ τῆς ἀρετῆς. ἐπεὶ, γὰρ,
ὃ μόνον, ἔμφρονας παρέχεται, κῆ δικαί-
ους, κῆ ἀγαθοὺς, ἐν πράξεσι κῆ λόγοις· ἀλ-
λά, κῆ, δόξας, ἐπιεικῶς, κῆ δυνάμεις, †πε-
ριποιεῖ· παρὰ τῆτο ποιοῦνται· κῆ τὴν
εὐδοξίαν, ἀρετὴν, κῆ δύναμιν, ὀνομάζον-
τες· ὡσπερ, ἐλαίαν, τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας,
κῆ φηγὸν, τὸν ἀπὸ τῆς φηγού, καρπὸν,
ὁμωνύμως τοῖς φέρουσιν. ἔκουν, ὄνεος, ἡμῖν,
ὅταν μὲν λέγωσι,

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔδηκαν
καί,

†Τῆμός σφιν Δαναοὶ ἀρετῆ ῥήξαντο φάλαγγα
καί,

Εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὦδε θανεῖν καλὸν
Εἰς ἀρετὴν καταδυσάμενος βίον

1 leg. τὴν δύναμιν, ut mox p. 43. l. 10.

εὐδύς οἰέσθω, λέγεσθαι ταῦτα[†] περὶ τῆς
 ἀρίστης καὶ θειοτάτης ἕξεως ἐν ἡμῖν· ἦν,
 ὀρθότηλα λόγου, καὶ ἀκρότηλα λογικῆς φύ-
 σεως, καὶ διάθεσιν ὁμολογημένην ψυχῆς,
 νοῦμεν. ὅτι τῆς ἀρετῆς ὅτι καὶ τῆς ἀρετῆς
 ἀρετῆς. Ὅταν δὲ ἀναγινώσκῃ, πάλιν,
 τὸ, τε, μοῦνα καὶ τοῦ ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀρετῆς
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε
 καὶ τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ, καὶ τὸ,

--- πλῆτω δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ

μὴ καθήσθω, τοὺς πλεσίους ἐκπεπληγ-
 μένος, καὶ τεθηπῶς, καθάπερ, ὄνιον, εὐ-
 δύς, ἀργυρίου, τὴν ἀρετὴν ἔχοντασ' μη-
 δὲ, ἐπὶ τῇ τύχῃ κείσθαι, τὴν αὐτῆς φρό-
 νησιν αὐξῆιν, ἢ κολῆσιν, νομίζων· ἀλλὰ,
 ἀντὶ δόξης, ἢ δυνάμεως, ἢ εὐτυχίας, ἢ τι-
 νος ὁμοίς, τῇ ἀρετῇ κεχρησθαι[†] τὸν ποιη-
 τὴν ἠγείσθω. καὶ, γὰρ, τῇ κακότητι, πο-
 τὲ μὲν, ἰδίως σημαίνουσι κακίαν καὶ μοχ-
 θηρίαν ψυχῆς· ὡς Ἡσίοδος,

Τὴν μὲν γὰρ κακότηλα καὶ ἰλαδὸν ἐσιν ἐλέσθαι

ποτέ δὲ, ἄλλην τινὰ κάκωσιν, ἢ δυσυχί-
αν· ὡς Ὀμηρος,

Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
ἐπεὶ, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἕξαπατηθεῖη
τις ἂν, ἔγωγε τοὺς ποιητὰς οἰόμενος λέγην,
ὡς οἱ φιλόσοφοι λέγουσι τὴν παντελεῖαν τῶν
ἀγαθῶν ἕξιν ἢ κτήσιν, ἢ καὶ τελειότητα
βίης κατὰ φύσιν εὐροῦντος· ἀλλὰ, ἔχοντες,
καταχρωμένους πολλάκις, τὸν πλέσιον
εὐδαίμονα καλεῖν ἢ μακάριον, καὶ τὴν δύ-
ναμιν ἢ τὴν δόξαν, εὐδαιμονίαν. Ὀμηρος
μὲν, γὰρ, ὀρθῶς κέχρηται τοῖς ὀνόμα-
σιν,

Ὡς, ἔτοι χαίρων τοῖσδε κλεάτεσσιν, ἀνάσσω.

καὶ Μένανδρος,

Ἐχω δὲ πολλὴν ἕσσαν, καὶ πλέσιος

†Καλῶ μ' ὑπὸ πάντων, μακάριος δ' ὑπ' ἕδενός.

Εὐριπίδης δὲ πολλὴν ἀπεργάζεται ταρα-
χὴν καὶ σύγχυσιν, ὅταν λέγῃ,

Μὴ μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος·

καί,

†Τί τὴν τυραννίδ' ἀδικίαν εὐδαίμονα

Τιμᾶς ;

ἂν μή, τις, ὥσπερ εἴρηται, ταῖς μεταφο-
ραῖς κῆ καταχρήσεσι τῶν ὀνομάτων† ἐπι-
ταί.† ταῦτα μὲν οὖν ἱκανῶς περὶ τῶν.

λ'. Εκείνο δὲ, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ πολ-
λάκις† ὑπομνήσκειν ἐστὶ τοὺς νέους· ἐκδεικ-
νόμενον αὐτοῖς,† ὅτι, μιμητικὴν ἢ ποιήσας
ὑπόθεσιν ἔχουσα, κόσμῳ μὲν κῆ λαμπρό-
τητι χρῆται, περὶ τὰς ὑποκειμένας πρά-
ξεις, κῆ τὰ ἡθῆ· τὴν δὲ ὁμοιότητα τῆ ἀ-
ληθείας ἢ προλείπει· τῆς μιμήσεως ἐν τῷ
πιθανῷ τὸ ἀγωγὸν ἐχέουσα. διὸ, κῆ κακί-
ας, κῆ ἀρετῆς, σημεῖα, μεμιγμένα ταῖς
πράξεσιν, ἢ μὴ παντάπασι† τῆς ἀληθείας
ὀλιγωρῶσα μίμησις συνεκφέρει ὥσπερ, ἢ
Ὅμηρος· πολλὰ πάνυ τοῖς Στωϊκοῖς χαι-
ρειν φράζουσα· μή τί φασὶν ἀρετῆ προσ-
εἶναι, μήτε κακία χρῆσθον, ἀξιῶσιν, ἀλ-
λά· πάντως μὲν, ἐν πάσιν, ἀμαρτωλὸν
εἶναι τὸν ἀμαθῆ, περὶ πάντα δὲ, αὐ,† κα-

τορθοῦν τὸν ἀσείον. ταῦτα, γὰρ, ἐν ταῖς
 χολαῖς ἀκόμεν. ἐν δὲ τοῖς πράγμασι, κὴ
 τῷ βίῳ, τῶν πολλῶν, †κατ' Εὐριπίδην,

Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἑὸδλά κὴ κακά,
 Ἀλλ' ἔσι τις σύγκρασις.

† Ἄνευ, δὲ, τῆ ἀληθῆς, μάλιστα μὲν, ἢ
 ποιητικῇ τῷ ποικίλῳ χρῆται κὴ πολυ-
 τροπῳ. τὸ, γὰρ, ἐμπαθές, κὴ παράλογον,
 κὴ ἀπροσδόκητον, ὧ, πλείσῃ μὲν ἐκπλη-
 ξις ἔπεται, πλείσῃ δὲ χάρις, αἱ μετα-
 βολαὶ †παρέχουσι τοῖς μύθοις. †τὸ δὲ ἀ-
 πλοῦν, ἀπαθές, κὴ ἀμυθον. ὅθεν ἔλε, νικῶν-
 τας αἰεὶ πάντα ποιῶσι τὲς αὐτῆς ἔτε,
 εὐημερῆνας ἔτε, κατορθοῦντας. ἀλλὰ, ἔ-
 δὲ τοῖς θεοῖς, ὅταν εἰς ἀνθρωπίνας †ἐμπέ-
 σωσι πράξεις, ἀπαθέσι χρῶνται, κὴ ἀνα-
 μαρτήτοις ἵνα, μηδαμοῦ, τό, τε ταρατ-
 λον, κὴ τὸ ἐκπλητλον, ἀργῇ, τῆς ποιήσεως
 ἀκίνδυνον, κὴ ἀνανηλαγώνισον, γινόμενον.

λά. Οὕτως, οὖν, τέτων ἐχόντων ἔ-
 πάγωμεν τοῖς ποιήμασι τὸν νέον, μὴ τοι-

αύτας ἔχοντα τὰς δόξας, περὶ τῶν κα-
λῶν ἐκείνων καὶ μεγάλων ὀνομάτων, ὡς,
ἄρα, σοφοὶ καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἦσαν, ἄκροί τε
βασιλεῖς, καὶ κανόνες ἀρετῆς ἀπάσης καὶ ὀρ-
θότητος· ἐπεὶ, βλαβήσεται μέγала, ἴδο-
κιμάζων ταῦτα, καὶ τεθηπῶς·[†] καὶ δυσχεραί-
νων, μηδὲ ἀκούων· μηδὲ ἀποδεχόμενος τῷ
ψέγοντος αὐτοὺς, τοιαῦτα πράττοντας,
καὶ λέγοντας,

Αἰ, γῶ, Ζεῦ τε πάτερ; καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἀπολλών·
Μῆτε τις, οὖν, Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσοι ἔασι·
Μῆτε τις Ἀργείων· τῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον·
Οφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

καὶ,

Οικτροτάτην δ' ἤκωσα ὅπατ' Πριάμοιο θυγατρὸς
Κασάνδρης· τὴν κλεῖνε Κλυταμνήστη δολόμητις
Ἀμφ' ἐμοί.

καὶ,

Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρει γέροντα·
Τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα.

καὶ,

1 leg. ut vulgo, μὴ δυσχ-

2 glossematis speciem habere videntur duae voces μηδὲ

ἀποδεχόμενος.

Ζεῦ πάτερ, ἔτις σείο θεῶν ὀλωότερος ἄλλος.

†μηδὲν ἐπαινεῖν ἐθιζέσθω τοιῦτον ὁ νέος·
μηδὲ, προφάσεις λέγων, μηδὲ, παραγω-
γὰς τὰς εὐπρεπεῖς ἐπὶ πράγμασι φάυ-
λοισ†μηχανώμενος, πιθανὸς ἔσῳ, κὴ πα-
νῆργος. ἀλλὰ, ἐκεῖνο, μάλλον, οἶέσθω
μίμησιν εἶναι τὴν ποίησιν ἠθῶν, κὴ βίων·
κὴ ἀνθρώπων, ἔτελείων, ἔδε καθαρῶν, ἔδ'
ἀνεπιλήπιων παντάπασιν· ἀλλὰ, μεμιγ-
μένων†πάθεσι, κὴ δόξαις ψευδέσι, κὴ ἀγνοί-
αις·†διὰ, δὲ, εὐφυΐαν, αὐτοὺς πολλάκις
μετατιθέντων πρὸς τὸ κρεῖττον. ἦ, γὰρ,
τοιαύτη παρασκευὴ τοῦ νέου, κὴ διάνοια,
τοῖς μὲν εὖ λεγομένοις κὴ πραττομένοις ἐ-
παιρομένους, κὴ συνενθουσιῶντος, τὰ δὲ φάυ-
λα μὴ προσιεμένους, κὴ δυσχεραίνοντος, ἀ-
βλαβῆ παρέξει τὴν ἀκρόασιν.

λβ'. †Ο, δὲ, πάντα θαυμάζων, κὴ πᾶ-
σιν ἐξοικειούμενος, κὴ καταδεδουλωμένος τῇ
δόξῃ τὴν κρίσιν ὑπὸ τῶν ἠρωϊκῶν ὀνομα-

των· ὡς περ οἱ τὴν Πλάτωνος ἀπομιμνή-
 μνοι κυρτότητα, καὶ τὴν Ἀριστοτέλους
 τραυλότητα· λήσεται πρὸς πολλὰ τῶν
 φαύλων εὐχερῆς γενόμενος. δεῖ, δὲ, μὴ δει-
 λῶς, μηδὲ ὡς περ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ἐν
 ἱερῶ, φρίττειν ἅπαντα, καὶ προσκυνεῖν· ἀλ-
 λά, θαρσαλέως, ἐθιζόμενον, ἐπιφωνεῖν,
 μηδὲν ἤτιον τῆ ὈΡΘΩΣ καὶ ΠΡΕ-
 ΠΟΝΤΩΣ, τὸ ὍΥΚ ὈΡΘΩΣ
 καὶ ὍΥ ΠΡΟΣΗΚΟΝ.

Οἶον· ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκκλησίαν συνάγει,
 τῶν στρατιωτῶν νοσοῦντων· ἀχάλλων,
 μὲν, ἀργοῦντι τῷ πολέμῳ· καὶ μάλιστα
 πάντων, διὰ τὴν ἐν ταῖς στρατείαις ἐπι-
 φάνειαν αὐτῆ καὶ δόξαν· ἰατρικὸς δὲ ὢν, καὶ,
 μετὰ ἡμέραν ἐνάτην, ἢ ἑαυτὰ κρίνεσθαι
 πέφυκεν, ἀδοξόμενος ἕκ ἕσαν συνήθη τὴν
 νόσον, ἔδὲ συνεσῶσαν ἀπὸ κοινῶν αἰτιῶν·
 ἀναστὰς, ἔτθημαγωγεῖ πρὸς τὸν ὄχλον·
 ἀλλὰ, ἰὼ βασιλεῖ γίνεται σύμβουλος.

Ατρεΐδη, νῦν ἄμμε παλίμπλασθέντας οἶω

Αψ ἀπονοσήσιν

ὀρθῶς, ταῦτα, κὴ μετρίως, κὴ πρεπόντως.
τῆ δὲ μάντεως δεδιέναι[†] φήσαντος τὴν ὀρ-
γὴν τῆ δυνατωτάτη τῶν Ἑλλήνων· ἔκ,
ἔτι, ὀρθῶς, ἔδὲ μετρίως, ἐπομόσας, μηδέ-
να προσοίσιν χεῖρας αὐτῶ, ζῶντος αὐτῆ,
προσίθησιν

--- οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης·

ἐνδεικνύμενος ὀλιγωρίαν[†] κὴ περιφρόνησιν
τῆ ἄρχοντος. ἐκ δὲ τῆς· μᾶλλον παρο-
ξυνθεῖς, ἐπὶ τὸ ξίφος φέρεται, σφάττειν
διανοόμενος· ἔτε, πρὸς τὸ καλόν, ὀρθῶς,
οὔτε[†] πρὸς συμφέρον. εἶτα, αὐθις, μετα-
νοήσας,

Αψ εἰς κελεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε
Μύθῳ Ἀθηναίης·

ὀρθῶς, πάλιν, κὴ καλῶς· ὅτι, τὸν θυμὸν
ἐκκόψαι παντάπασι μὴ δυναθεῖς, ὅμως,
πρὶν ἀνήκεσόν τι δρᾶσαι, μετέστησε, κὴ κα-
τέχευεν, εὐπειθεῖ τῶ λογισμῶ γενόμενον.

† forte αὐτῶ

λγ'. Πάλιν, ὁ Αγαμέμνων· ἐν, μὲν,
 τοῖς, περὶ τὴν ἐκκλησίαν, γενομένοις, κὶ
 λεγομένοις, ὑπ' αὐτῶ, καταγέλασός ἐστιν·
 ἐν, δέ, τοῖς, περὶ Χρυσήϊδα, σεμνότερος, κὶ
 βασιλικώτερος. ὁ μὲν, γάρ, Ἀχιλλεὺς,
 ἀγομένης τῆς Βρῆϊδος,

Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο, νόσφι λιαθεῖς·
 ἔτος δέ, αὐτὸς εἰς τὴν ναῦν ἐμβιβάζων, κὶ
 παραδιδούς, κὶ ἀποπέμπων, τὴν ἄνδρω-
 πον· ἦν, ὀλίγω πρόσθεν, εἴρηκε, τῆς γα-
 μετῆς, τῇ εὐνοίᾳ, προκρίνειν· τοῦθεν αἰσ-
 χρὸν, ἔδὲ ἐρωτικὸν, ἐποίησε. κὶ, μὲν, ὁ
 Φοῖνιξ, διὰ τὴν παλλακίδα κατάρατος
 ὑπὸ τῶ πατρὸς γενόμενος,

Τὸν μὲν ἐγὼ, φησὶ, βέλευσα κατακτάμεν ὄξει
 χαλκῶ·

Ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόρον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 Δῆμος θῆκε φάτιν, κὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνθρώπων,
 ὣς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.

ὁ, μὲν, οὖν, Ἀρίσταρχος ἐξεῖλε ταῦτα τὰ
 ἔπη φοβηθεῖς· ἔχθρ', δέ, πρὸς τὸν καιρὸν ὄρ-
 θῶς· τῶ Φοῖνικος τὸν Ἀχιλλεῖα διδάσκον-

τος οἶόν ἐστιν ὄργη· κῆ, ὅσα, διὰ θυμόν,
 ἄνθρωποι τολμῶσι, μὴ χρώμενοι λογισ-
 μῶ, μηδὲ πειθόμενοι τοῖς παρηγορῆσι. κῆ,
 γὰρ, τὸν Μελέαγρον ἐπεισάγει τοῖς†πο-
 λίταις ὀργιζόμενον, εἶτα πραϋνόμενον·
 ὀρθῶς τὰ πάθη φέγων· τὸ δὲ μὴ συνα-
 κολυθεῖν, ἀλλὰ, ἀντιτάττεσθαι, κῆ κρα-
 τεῖν, κῆ μετανοεῖν, ἐπαινῶν, ὡς καλόν,
 κῆ συμφέρον. ἐνταῦθα, μὲν, οὖν, ἡ διαφο-
 ρὰ, πρόδηλος.

λδ'. Ὅπου, δὲ, ἀσάφεια τῆς γνώμης·
 διοριζέον, ἔτω πως, ἐφιστάτας τὸν νέον.
 εἰ, μὲν, Ναυσικάα, ξένον ἄνδρα τὸν Ο-
 δυσεῖα θεασαμένη, κῆ παθεῖσα τὸ τῆς
 Καλυψῆς πάθος πρὸς αὐτὸν, ἄτε, δὴ,
 τρυφῶσα, κῆ γάμων ὥραν ἔχουσα, τοιαῦ-
 τα μωραίνει πρὸς τὰς θεραπαινίδας,

Αἰ, γ', ἐμεῦ τοιόσδε πόσις κεκλημένος ἔη,
 ἐνθάδε γαμετῶν, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μίμνεν,

ψεκλίεον τὸ θράσος αὐτῆς, κῆ τὴν ἀκολα-
 σίαν. εἰ, δὲ, τοῖς λόγοις τῆ ἀνδρὸς τὸ ἦ-

θος ἐνιδῶσα, καὶ θαυμάσασα τὴν ἐντευξίν
 αὐτῆ, πολὺν νοῦν ἔχουσαν, εὐχεται τοι-
 ἔτω συνοικεῖν, μᾶλλον, ἢ, πλωτικῶ τινι
 καὶ ὀρχησικῶ τῶν πολιτῶν· ἄξιον ἀγασ-
 θαι.† παλιν· τῆς Πηνελόπης τοῖς μνηστῆρ-
 σι προσδιαλεγομένης ἐκ ἀπανθρώπως ἐ-
 κείνων, δὲ, αὐτῆ† χαριζομένων ἱμάτια, καὶ
 κόσμον ἄλλον· ἠδόμενος Οδυσσεύς,

Ὅθεν κα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, φέγγε δὲ θυμὸν,
 εἰ, μὲν, ἐπὶ τῆ δωροδοκίᾳ, καὶ πλεονεξίᾳ,
 χαίρει,† τὸν κωμωδούμενον ὑπερβάλλει,
 μαζροπείᾳ, Πολίαγρον·

Ευδαίμων Πολίαγρος, ἑράνιον
 αἴγα πλατοφόρον, τρέφων.

εἰ, δὲ, μᾶλλον οἰόμενος ὑποχειρίους ἔξειν,
 διὰ τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸ μέλλον ἐ προσδα-
 κῶντας· λόγον ἔχει τὸ ἠδόμενον αὐτῶ, καὶ
 θαρρόυν. ὁμοίως, ἐπὶ τῆ διαριθμήσει τῶν
 χρημάτων, ἃ συνεξέθησαν οἱ Φαίακες αὐ-
 τῶ, καὶ ἀπέπλευσαν.† εἰ, μὲν, ἀληθῶς, ἐν
 ἐρημίᾳ τοσαύτῃ, καὶ τῶν καθ' αὐτὸν ἀσα-

Φεία κὴ ἀδηλότῃτι, γεγονώς, περὶ τῶν
 χρημάτων φοβεῖται,

Μήτι οἱ οἴχωνταίκοίλης ἐκ νηὸς ἔχοντες,
 οἴκτείρειν, ἄξιον, † ἢ βδελύτλειοθαι, νῆ Δία,
 τὴν φιλοπλυστίαν. εἰ, δὲ, ὡσπερ ἔνιοι λέ-
 γουσι, περὶ τῆς Ἰθάκης ἀμφιδοξῶν, οἶεται,
 τὴν τῶν χρημάτων σωτηρίαν ἀπόδειξιν
 εἶναι τῆς τῶν Φαιάκων ὀσιότητος· ἔ, γάρ,
 ἂν, ἀκερδῶς φέροντας αὐτὸν εἰς ἄλλο-
 τρίαν ἐκβάλλειν χώραν, κὴ καταλιπεῖν,
 ἀποχομένους τῶν χρημάτων· ἔτε φαύλω
 τεκμηρίω χρῆται, κὴ τὴν πρόνοιαν ἄξιον ἐ-
 παινεῖν. ἔνιοι, δὲ, κὴ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν, εἰ,
 μὲν, ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, ψέγουσι
 κὴ, Τυρρῆνης ἰσορίαν τινά, φασί, διαφυλάτ-
 τειν· ὡς, ὑπνώδης, φύσφι, τῆ Οδυσέως γε-
 νομένῃ, † κὴ δυσεντεύκῃ, διὰ τῆτο, πολλοῖς
 ὄντος. εἰ, δὲ, ἔκ ἦν ἀληθῆς ὁ ὕπνος, ἀλλὰ,
 αἰδούμενος, μὲν, ἀποπέμψαι τοὺς Φαία-
 κας, ἄνευ ξενίων, κὴ φιλοφροσύνης· μὴ δυ-
 νάμενος, δὲ, τοὺς ἐχθροὺς λαθεῖν, ἐκείνων

συμπαρόντων· ἐχρήσατο τῆς ἀπορίας παρακαλύμματι, κοιμωμένῳ ποιήσας ὁμοιον ἑαυτὸν· ἀποδέχονται.

λέ. Καὶ ταῦτα, δὴ, τοῖς νέοις ὑποδεικνύοντες, †ἐκ ἑάσωμεν, φορὰν, πρὸς τὰ φαῦλα, γίνεσθαι τῶν ἠθῶν· ἀλλὰ, τῶν βελτιόνων ζῆλον, καὶ προαίρεσιν· εὐθύς, τοῖς μὲν, τὸ ψέγειν, †τοῖς δὲ, τὸ ἐπαινεῖν, ἀποδιδόντες. μάλιστα, δὲ, τῆτο ποιεῖν δεῖ ἐν ταῖς τραγωδίαις· ὅσαι λόγους ἔχουσι πιθανοὺς, καὶ πανέργους, †ἐν πράξεσιν ἀδόξοις, καὶ πονηροῖς. ἔ πάνυ, γὰρ, ἀληθὲς τὸ τῆ Σοφοκλέους, λέγοντος,

Οὐκ ἔς' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

καὶ, γὰρ, ἔτος εἴωθεν, ἠθεσι φαύλοισι, καὶ ἀτόποις πράγμασι, λόγους ἐπιγελωῆας, καὶ φιλανθρώπους αἰτίας, πορίζειν. καὶ, ὁ σύσκηνος αὐτῆ, πάλιν, ὁρᾷς, ὅτι, τὴν τε Φαίδραν καὶ προσεῖκαλῆσαν τῷ Θησεῖ πεποίηκεν· ὡς, διὰ τὰς ἐκείνης παρανομίας, ἐραθεῖσαν τῆ Ἰωπολύτῃ. τοιαύτην, δὲ, καὶ τῇ Ἑλένῃ

παρρησίαν, κατὰ τῆς Ἐκάβης, ἐν ταῖς
 Τρωάσι, δίδωσιν· τοιομένη, δεῖν ἐκείνην κο-
 λάζεσθαι μᾶλλον, ὅτι, μοιχὸν αὐτῆς ἔτε-
 κε. μηδὲν, ἔν, τέτων, κομφὸν ἠγεῖσθαι, κῆ
 πανῆργον, ὄνεος ἐπιζέσθω· μηδὲ προσμει-
 διάτω ταῖς τοιαύταις εὐρεσιλογίαις· ἀλ-
 λά, †βδελυτλήσθω τοὺς λόγους, μᾶλλον, ἢ,
 τὰ ἔργα, τῆς ἀκολασίας.

λς'. Ἐπὶ πᾶσι, τοίνυν, κῆ τὸ, τὴν αἰτί-
 αν †ἐκάστου τῶν λεγομένων ἐπιζητεῖν, χρή-
 σιμὸν ἔστιν. ὁ, μὲν, γὰρ, Κάλων, ἔτι παιδά-
 ριον ὢν, †ἐπραττε, μὲν, ὁ προσάξειεν ὁ παι-
 δαγωγὸς· αἰτίαν, δὲ, κῆ λόγον, ἀπήτη, τῆ
 προσάγματος. τοῖς, δὲ, ποιηταῖς †ἐπεισέον,
 ὡς περ παιδαγωγοῖς, ἢ, νομοθέταις· ἂν μὴ
 λόγον ἔχη τὸ ὑποκείμενον· ἔξει, δὲ, ἂν
 περ χρηστὸν ἢ· ἂν, δὲ, μοχθηρὸν, ὀφθήσε-
 ται κενὸν κῆ μάταιον. ἀλλὰ, οἱ πολλοὶ, τῶν
 μὲν τοιούτων τὰς αἰτίας πικρῶς ἀπαιτῶ-
 σι· κῆ διαπυνθάνονται πῶς λέλεκται,

†Μηδέ ποτ' οἰνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθευ,

Πρόντω*

καί,

Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἴκηται,
Ἐλχει ὀφειλάω*

τῶν δὲ μειζόνων, ἀβασανίως παραδέχον-
ται τὴν πείσιν. οἷα κὶ ταῦτα ἐστίν*

Δυλοῖ γ' ἀνδρα καὶν θρασύσπλαγχτός τις ἴ,
Ὅταν συνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.

καί,

Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραχότα.

†καίτοι, ταῦτα τῶν ἠθῶν ἀπλεται, κὶ τὸς
βίους διαταράττει· κρίσις ἐμποιοῦντα
φαύλας, κὶ δόξας ἀγεννεῖς· ἂν μὴ, πρὸς
ἕκαστον αὐτῶν, εἰθισμένοι, λέγωμεν· Διὰ
τί, σμικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πε-
πραχότα; κὶ μὴ, μάλλον, ἀνταίρειν τῇ
τύχῃ, †κὶ ποιεῖν ὑψηλὸν ἑαυτὸν, κὶ ἀτα-
πείνωλον; †διὰ τί, δὲ, εἰάν, ἐκ πατρὸς φαύ-
λας, κὶ ἀνοήτους, γεγονώς, αὐτὸς ὧν χρηστός,
κὶ φρόνιμος, †εἰ προσήκει μοι, διὰ τὴν ἐμὴν
ἀρετὴν, μέγα φρονεῖν· ἀλλὰ, καλά πε-

πλη̃χθαι, κ̃ ταπεινὸν εἶναι, διὰ τὴν τῷ
 πατρὸς ἀμαθίαν; ὁ, γὰρ, ἔτῳς ἀπαντῶν,
 κ̃ ἀντερείδων· κ̃ μὴ, παντὶ λόγῳ, πλά-
 γιον, ὡσπερ πνεύματι, παραδίδους ἑαυ-
 τὸν· ἀλλὰ, ὀρθῶς ἔχειν νομίζων τὸ,
 βλάξ ἄνθρωπος ἐπὶ παντὶ λό-
 γῳ, φιλεῖ ἐπιλοῖσθαι,
 πολλὰ, διακρέσεται, τῶν, ἐκ ἀληθῶς,
 ἔδὲ ὠφελίμως, λεγομένων.

λζ'. Ταῦτα, μὲν, οὖν, ἀβλαβῆ πα-
 ρέξει τὴν τῶν ποιημάτων ἀκρόασιν. ἐπεὶ,
 δὲ· ὡσπερ ἐν ἀμπέλῳ φύλλοις, κ̃ κλήμα-
 σιν, εὐθαλῶσι, πολλάκις ὁ καρπὸς ἀπο-
 κρύπτεται, κ̃ λανθάνει κατασκιαζόμενος·
 ἔτῳς, ἐν ποιητικῇ λέξει, κ̃ μυθεύμασι πε-
 ρικεχυμένοις, πολλὰ διαφεύγει τὸν νέον
 ὠφέλιμα, κ̃ χρήσιμα· δεῖ, δὲ, τῷτο μὴ
 πάχειν· μηδὲ ἀποπλανᾶσθαι τῶν πραγ-
 μάτων· ἀλλὰ, ἐμφύεσθαι, μάλιστα, τοῖς
 πρὸς ἀρετὴν φέρουσι, κ̃ δυναμένοις πλάτ-

λεῖν τὸ ἦθος· τὰ χεῖρόν ἐστι, καὶ περὶ τούτων
διελθεῖν, ἐν βραχέσιν· ἀφάμενον, τύπω,
τῶν πραγμάτων· μήκη, δὲ, καὶ κατασ-
κευὰς, καὶ παραδειγμάτων ὄχλον, ἕωντα
τοῖς ἐπιδεικτικώτερον γράφουσι.

λή. Πρῶτον, μὲν, οὖν, τὰ χρῆσά, καὶ
τὰ φαῦλα, γνώσκων ὁ νέος, ἦθη, καὶ πρόσ-
ωπα· τοῖς λόγοις προσεχέτω, καὶ ταῖς
πράξεσιν, ἃς ὁ ποιητὴς ἑκατέρω προση-
κόντως ἀποδίδωσιν. οἷον· ὁ Ἀχιλλεὺς
πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα λέγει, καίπερ λέ-
γων μετ' ὀργῆς·

† Οὐ, γὰρ, σοί, ποτε, ἴσον ἔχω γέρας· ὅσπότε Ἀχαιοὶ
Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐρυτόμενον πηλολίεθρον.

ὁ, δὲ, Θερσίτης, τῷ αὐτῷ λοιδορούμενος,
λέγει·

Πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαί, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
Εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃ ἑξάρετοι, τὰς τοι Ἀχαιοὶ
Πρωτίσῃ δίδομεν, εὖτ' ἂν πηλολίεθρον ἔλωμεν.

καὶ, πάλιν, ὁ Ἀχιλλεὺς·

--- ἀκέ, ποδὶ, Ζεὺς

†Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἕξαλαπάξαι.

ὁ, δὲ, Θερσίτης·

Ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν.

πάλιν· τῷ Ἀγαμέμνονος, †ἐν τῇ ἐπιπω-
λήσει, τὸν Διομήδην λοιδορήσαντος· ὁ, μὲν,
ἔθεν ἀντεῖπεν·

Αἰδεοθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν ἀδοίοιο·

ὁ, δὲ, Σθέnelος, ἔμηνδεις λόγος,

Ἀτρείδη, φησὶ μὴ ψεύδῃ, ἐπισάμενος σάφα εἰπεῖν.

Ἡμεῖς, τοι, πατέρων μὲν ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι.

†ἡ, γὰρ, τοιαύτη διαφορά, μὴ παρορωμέ-
νη, διδάξει τὸν νέον, ἀσεῖον ἠγεῖσθαι τὴν
ἀτυφίαν καὶ μετρίότηλα· τὴν, δὲ, μεγα-
λαυχίαν, καὶ περιαιτολογίαν, ὡς φαῦλον
εὐλαβεῖσθαι.

Χρήσιμον, δὲ, καὶ, τὸ τῷ Ἀγαμέμ-
νονος κατανοεῖν, ἐνταῦθα. τὸν, μὲν, γὰρ,
Σθέnelον ἀπροσαύδητον παρῆλθε· τῷ, δὲ,
Οδυσεῶς τὸν ἠμέλησεν δηχθέντος· ἀλ-
λά, ἡμεῖς φατο, καὶ προσηγόρευσεν·

Ὡς γινῶ χωρόμενοι· πάλιν δ' ὄγετλάζετο μῦθον.

τὸ, μὲν, γάρ, πᾶσιν ἀπολογεῖσθαι, Θεραπευτικόν, κὶ ἐκ ἀξιωματικόν· τὸ, δέ, πάντων καταφρονεῖν, ὑπερήφανον, κὶ ἀνόητον. ἄριστα, δέ, ὁ Διομήδης, ἐν μὲν τῇ μάχῃ, σιωπᾶ, κακῶς ἀκύνων ὑπὸ τῆ βασιλέως· μετὰ δὲ τὴν μάχην, παρρησίᾳ χρῆται πρὸς αὐτόν·

Ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν.

†Εὐ, δέ, ἔχῃ, κὶ, φρονίμῃ ἀνδρὸς, κὶ μάντεως διαφορὰν πανηγυρικῆ, μὴ καταλιπεῖν. ὁ, μὲν, γάρ, Κάλχας ἔσυνεῖδε τὸν καιρὸν· ἀλλὰ, ἐν πλήθει, παρ' ἑδὲν ἐποίησατο κατηγορεῖσθαι τῆ βασιλέως, ὡς τὸν λοιμὸν αὐτοῖς ἐπάγοντος· ὁ, δέ, Νέστωρ βεβλόμενος ἐμβαλεῖν λόγον, ὑπὲρ τῶν πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα διαλλαγῶν· ἵνα μὴ διαβάλλειν δοκῇ τὸν Ἀγαμέμνονα, πρὸς τὸ πλῆθος, ὡς ἀμαρτόντα, κὶ χρησάμενον ὀργῇ,

Δαῖνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, ἔτοι αἰκίεσ·

Πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεαι ὅς κεν ἄρίστην

Βυλὴν βυλεύση.

κὴ, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἕξαποσέλλῃ τοὺς πρέσβεις. τῷτο, γὰρ, ἦν ἐπανόρθωσις ἀμαρτίας· ἐκεῖνο, δέ, κατηγορία, κὴ προπηλακισμός.

λθ'. Ἔτι, δέ, κὴ τὰς, ἐν τοῖς γένεσι, διαφορὰς σκεπλίον· ὧν τοῖδ' ἔστιν ὁ τρόπος. οἱ, μὲν, Τρῶες ἐπίασι, μετὰ κραυγῆς, κὴ θράσους· οἱ, δέ, Ἀχαιοὶ,

Σιγῇ, δειδιότες σημάντορας.

τὸ, γὰρ, ἐν χερσὶ τῶν πολεμίων ὄντων, φοβεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας, †ἀνδρείας, ἄμα, κὴ πειθαρχίας σημεῖον. ὅθεν· ὁ, μὲν, Πλάτων ἐθίζει, τὸς φόβους φοβεῖσθαι, κὴ τὰ αἰχρὰ, μᾶλλον, ἢ, τοὺς πόνους, κὴ τοὺς κινδύνους· ὁ, δέ, Κάτων ἔλεγε, †φιλεῖν τὸς ἐρυθριῶντας, μᾶλλον, ἢ, τοὺς ὠχριῶντας.

Ἔστι, δέ, κὴ τῶν ἐπαγγελιῶν ἴδιος χαρακτήρ. ὁ, μὲν, γὰρ, Δόλων ἐπαγγέλλεται,

Τόφρα ἄ' ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὄφρ' ἂν ἴκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμεμνονέην·

ὁ, δέ, Διομήδης, ἐπαγγέλλεται, μὲν, ἔδεν·
 ἦτιλον, δέ, ἂν, φησι, φοβηθῆναι, μεθ' ἑτέρου
 πεμπόμενος. Ἑλληνικόν, οὖν, καὶ ἄσειον,
 ἢ πρόνοια· βαρβαρικόν, δέ, καὶ φαῦλον, ἢ
 θρασύτης. †καὶ, δεῖ, τὸ, μὲν, ζηλοῦν· τὸ,
 δέ, δυσχεραίνειν.

μ'. Ἐχεται, δέ, τινος ἕκ ἀχρήστου θε-
 ωρίας †καὶ τὸ, περὶ τοὺς Τρῶας, καὶ τὸν Ἑκ-
 τορα, πάθος· τῷ Αἰαντος αὐτῷ μονομα-
 χεῖν μέλλοντος. ὁ, μὲν, γάρ, Αἰχύλος·
 Ἰαθμοῖ, πύκτις πληγέντος εἰς τὸ πρόσω-
 πον, καὶ κραυγῆς γενομένης· οἶον, εἶπεν,
 ἢ ἄσκησίς ἐστιν· οἱ θεώμενοι βο-
 ῶσιν, ὁ δὲ πληγεὶς σιωπᾷ.

τῷ, δέ, ποιητῷ λέγοντος, †ὅτι, τὸν Αἰαν-
 τα, μετὰ τῶν ὀπλων φανέντα λαμπρὸν,
 οἱ μὲν Ἕλληνες ἔχαιρον, ὄρῶντες·

†Τρῶας δὲ τρόμος ἀγνός ἐπήλυθε γῆα ἕκασον,

Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν,
 τίς ἔκ ἄν ἀγάσαιο τὴν διαφορὰν; τῷ,
 μὲν, κινδυνεύοντος ἢ καρδία πηδᾷ μόνον·
 ὥσπερ, παλαίειν, νῆ Δία, ἢ, σαδιοδρο-
 μεῖν, μέλλοντος τῶν, δὲ, θεωμένων, τρέ-
 μη κὶ πάλλεται τὸ σῶμα· δι' εὐνοίαν, κὶ
 φόβον, ὑπὲρ τῷ βασιλέως.

μά. Ενταῦθα, δὲ, κὶ, τὴν τῷ κρατίστῃ,
 πρὸς τὸν κάκιστον, διαφορὰν ἀποθεωρητέ-
 ον. ὁ, μὲν, γάρ, Θερσίτης·

Εχθισας' δ' Ἀχιλλῆϊ μάλις' ἦν, ἠδ' Ὀδυσῆϊ·
 ὁ, δὲ, Αἴας, αἰεὶ τε τῷ Ἀχιλλεῖ προσφι-
 λῆς, κὶ πρὸς τὸν Ἐκτορα λέγει, περὶ αὐ-
 τῷ,

- - - νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι, τοιόθεν οἶος,
 ἴΟιοι κὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα.

κὶ, τῷτο, μὲν, Ἀχιλλέως τὸ ἔγκωμιόν ἐ-
 σι. τὰ, δὲ, ἐξῆς, ὑπὲρ ἀπάντων εἴρηται
 χρησίμως·

1 forte τ' Ἀχιλλῆϊ, ut sit parodia.

† Ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖσι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσασμεν
Καὶ πολέες·

ἔτε μόνον, ἔτε ἄριστον, ἀποφαίνων ἑαυτὸν·
ἀλλὰ, μετὰ πολλῶν, ὁμοίως δυναμένων
ἀμύνασθαι.

Ταῦτα, μὲν, οὔν, ἱκανά, περὶ διαφο-
ρᾶς ἂν, μὴ, κακῆιο βεβλώμεθα προσ-
λαβεῖν, ὅτι, τῶν Τρώων, ἐαλώκασι καὶ
πολλοὶ, ζῶντες· ἔδει, δέ, τῶν Ἀχαι-
ῶν. καὶ, τῶν, μὲν, ὑποπεπλώκασιν ἔνιοι τοῖς
πολεμίοις· ὥσπερ, ὁ Ἀδραστος· οἱ Ἀντι-
μάχῃ παῖδες· ὁ Λυκάων· αὐτὸς ὁ Ἐκ-
τωρ, δεόμενος, περὶ ταφῆς, τῆς Ἀχιλλέως·
ἐκείνων, δέ, ἔδει. ὡς, βαρβαρικῶ, τῆς ἰκε-
τεύειν, καὶ ὑποπίπλειν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν,
ὄντος· Ἑλληνικῶ, δέ, τῆς, νικᾶν μαχόμε-
νον, ἢ, ἀποθνήσκον.

μβ'. Ἐπεὶ, δέ, ὥσπερ, ἐν ταῖς νομαῖς,
ἢ μὲν μέλιττα διώκει τὸ ἄνθος, ἢ δὲ αἰξ τὸν
θαλλόν, ἢ δέ ὕς τὴν ρίζαν, ἀλλὰ δὲ ζῶα
τὸ σπέρμα καὶ τὸν καρπὸν· ἔτως, ἐν ταῖς

ἀναγνώσει τῶν ποιημάτων, ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἰσορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, καθάπερ ὁ Ἀριστοφάνης περὶ τῆς Εὐριπίδος φησι,

Χρῶμαι γὰρ αὐτῆ τῆ ἑσμάλιος τῷ εὐρογύλω·
οἱ δὲ, τῶν, πρὸς τὸ ἦθος εἰρημένων ὠφελίμως, ἔχονται, πρὸς ἑς, δὴ, νῦν, ἡμῖν ὁ λόγος ἐστίν· † ὑπομιμνήσκωμεν αὐτοῖς, ὅτι, δεινὸν ἐστὶ, τὸν, μὲν, Φιλόμουσον μὴ λανθάνειν † τὰ κενῶς ἰσορέμενα, καὶ περιτλῶς· μηδὲ, τὸν φιλόλογον ἐκφεύγειν τὰ καθαρῶς πεφρασμένα, καὶ ῥητορικῶς· τὸν, δὲ, φιλότιμον, καὶ φιλόκαλον, καὶ, μὴ, παιγνίας, ἀλλὰ, παιδείας, ἔνεκα, ποιημάτων ἀπλόμενον, † ἀργῶς καὶ ἀμελῶς ἀκείειν τῶν, πρὸς ἀνδρίαν, ἢ σωφροσύνην, ἢ δικαιοσύνην, ἀναπεφωνημένων. οἷα καὶ ταῦτα ἐσὶ,

Τυδεΐδη, τί παθόντες λελάσμεθα Θύριδος ἀλκῆς ;
Ἀλλὰ γε δεῦρο πέπον παρ' ἐμ' ἴσασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος

† Εἴσεται ἢ κεν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἐκτωρ.

τὸ, γὰρ· ἐν κινδύνῳ τῷ διαφθαρήναι καὶ ἀπολέσθαι, μετὰ πάντων, ὄντα τὸν φρονιμώτατον ὄραν τὸ αἰχρὸν, δεδοικότα, καὶ τὸ ἐπονείδισον, ἀλλὰ μὴ θάνατον· ἐμπαθῆ ποιήσῃ πρὸς ἀρετὴν τὸν νέον. † καὶ τῷ

Χαῖρε δ' Αθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,

τοῖστον ἐπιλογισμὸν δίδωσι· μήτε, πλυσίῳ τινὶ, μήτε, καλῷ τὸ σῶμα, μήτε ἰχυρῷ, τὴν θεὸν χαίρουσαν, ἀλλὰ, φρονίμῳ, καὶ δικαίῳ, ποιήσας· καὶ, πάλιν, τὸν Οδυσεῖα φάσκουσα μὴ περιορᾶν, μηδὲ προλείπειν,

Ὅθεν ἐπήτης ἐστὶ, καὶ ἀσχίνοος, καὶ ἐχέφρων,

ἐνδείκνυται, μόνον εἶναι τῶν ἡμετέρων θεοφιλές, καὶ θεῖον, ἀρετὴν· εἰ, γε, δὴ, τὰ ὅμοια χαίρειν τοῖς ὁμοίοις πέφυκεν.

μγ'. Ἐπεὶ, δέ, μεγάλῃ δοκοῦντος εἶναι, καὶ ὄντος, τῷ κρατεῖν ὀργῆς, μεῖζον ἐστὶν ἢ φυλακὴ, καὶ ἢ πρόνοια, τῷ μὴ περιπεσεῖν ὀργῇ, μηδὲ ἀλῶναι· καὶ ταῦτα,

δεῖ, τοῖς ἀναγινώσκουσιν ὑποδεικνύειν, μὴ
παρέργως ὅτι, τὸν Πρίαμον, ὁ Ἀχιλ-
λεὺς, ἐκ ἀναχαιτικῶς ὦν, ἐδὲ πρᾶος, ἡσυ-
χίαν ἄγην κελεύει, καὶ μὴ παροξύνειν αὐ-
τὸν ὅπως·

Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· ναέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε.
†Μὴ σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἑάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἑόντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφέμιας.

καὶ, τὸν Ἐκτορα λῦσαι, καὶ περισεύλαι, αὐ-
τὸς, ἐπὶ τὴν ἀπήνην τίθησιν, †πρὶν, ἠκισ-
μένον, †ὑπὸ τῷ πατρὸς ὀφθῆναι·

†Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένην κραδίην χόλον ἐκ ἐρύσαστο,
Πᾶδα ἰδών· Ἀχιλῆϊ δ' ὀριθεῖν φίλον ἦτορ,
Καὶ ἐκατακλείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφέμιας.

τὸ, γὰρ ἐπισφαλῶς πρὸς ὄργην ἔχοντα,
καὶ φύσει τραχὺν ὄντα, καὶ θυμοειδῆ, μὴ
λανθάνειν ἑαυτὸν· ἀλλὰ, ἐξευλαβεῖσθαι,
καὶ φυλάττεσθαι, τὰς αἰτίας, καὶ προκατα-
λαμβάνειν, τῷ λογισμῷ, πόρρωθεν ὅ-
πως, ἐδὲ ἄκων τῷ πάθει περιπεσεῖται·
θαυμαστῆς ἐστὶ προνοίας. ὅπως, δὲ, δεῖ, καὶ

πρὸς μέθην,† τὸν φίλοιον ἔχθη· κῆ, πρὸς ἔρωτά, τὸν ἐρωτικόν· ὡσπερ, ὁ Αἰγισίλαος οὐχ ὑπέμεινεν ὑπὸ τῆ καλῆ φιληθῆναι προσιόντος· ὁ δὲ Κῦρος ἔδὲ ἰδεῖν τὴν Πάνθειαν ἐτόλμησε· τῶν ἀπαιδευτων, τούναντίον, ὑπεκκαύματα τοῖς πάθει συλλεγόντων, κῆ, πρὸς ἃ, μάλιχα, κακῶς, κῆ ὀλιαθῆρῶς, ἔχουσιν, αὐτοὺς προϊεμένων. ὁ, δὲ, Οδυσσεὺς ἔ μόνον ἑαυτὸν ἀνέχθη θυμέμενον· ἀλλὰ, κῆ, τὸν Τηλέμαχον, ἐκ τῆ λόγῃ συνιδῶν χαλεπὸν ὄντα, κῆ μισοπόνηρον, ἀμβλύνει, κῆ παρασκευάζει, πόρρωθεν· ἡσυχίαν ἀγῆν, κῆ ἀνέχεσθαι, κελεύων·

†Εἰ, δέ, μ' ἀτιμήσουσι, δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον
κῆρ

Τετλάτω ἐν σήθεσι, κακῶς πάχοντος ἐμεῖο.

Ἦν, περ, κῆ, διὰ δῶμα, ποδῶν, ἔλκωσι θύραζε,

Ἡ βέλεσιν βάλλωσι, σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι.

ὡσπερ, γὰρ, τοὺς ἵππους, ἔκ, ἐν τοῖς δρόμοις, χαλινῶσιν· ἀλλὰ, πρὸ τῶν δρόμων· ἔτω, τοὺς δυσκαθέκτους, πρὸς τὰ δεινὰ,

ἢ θυμοειδεῖς, προκαλαλαμβάνοντες, τοῖς
λογισμοῖς, ἢ προκαταρτύοντες, ἐπὶ τῆς
ἀγῶνας ἄγασιν.

μδ'. Δεῖ, δὲ, μηδὲ τῶν ὀνομάτων ἀ-
μελῶς ἀκείν. ἀλλὰ, τὴν, μὲν, Κλεάν-
δους παιδίαν παραιτεῖσθαι· κατειρω-
νεύεται, γὰρ, ἔστιν ὅτε, προσποιόμενος ἐ-
ξηγεῖσθαι τὸ

Ζεῦ, πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων·

† καὶ τὸ,

Ζεῦ, ἄνα Δωδωναῖε,

κελεύων ἀναγινώσκειν ὑφέν· ὡς, τὸν ἐκ
τῆς γῆς ἀναθυμιώμενον αἴερα, διὰ τὴν ἀ-
γάδοσιν Ἀναδωδωναῖον ὄντα. καὶ Χρῦσιπ-
πος, δὲ, πολλαχῶς γλίχρος ἔστιν· ἢ παί-
ζων, ἀλλὰ εὐρεσιλογῶν ἀπιθάνως· † καὶ πα-
ραβιαζόμενος ΕΥΡΥΨΟΠΑ ΚΡΟ-
ΝΙΔΗΝ εἶναι τὸν, δεινὸν ἐν τῷ δια-
λέγεσθαι, καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμει τῆς
λόγος.

Βέλτιον, δὲ, ταῦτα τοῖς γραμμα-

τικοῖς παρέντας, ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν,
οἷς, ἅμα, τὸ χρήσιμον, καὶ πιθανόν, ἔσιν.

Ουδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναῖ ἐσθλός,
καί,

---πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι.

τὴν τε, γὰρ, ἀνδρείαν ἀποφαίνων μά-
θημα· καὶ, τὸ, προσφιλῶς, ἅμα, καὶ κε-
χαρισμένως, ἀνθρώποις ὁμιλεῖ, ἀπὸ ἐ-
πιστήμης, καὶ κατὰ λόγον, γίνεσθαι νομί-
ζων· προτρέπει, μὴ ἀμελεῖν ἑαυτῶν· ἀλ-
λά, μανθάνειν τὰ καλὰ, καὶ προσέχεν
τοῖς διδάσκασι· ὡς, καὶ τὴν σκαιότητα, καὶ
τὴν δειλίαν, ἄμαθίαν οὔσαν, καὶ ἄγνοιαν.

Σφόδρα, δὲ, τέτοις κακεῖνα σύμφωνά
ἔσιν, ἃ λέγει, περὶ τῷ[†] Διός, καὶ τῷ Πο-
σφδῶνος·

Ἡ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, τῆδ' ἴα πάτρη[†]
Ἄλλὰ Ζεὺς πρότερος γέγονε, τῆ[†] πλείονα ἦδει.

Θειότατον, γὰρ, ἀποφαίνει τὴν φρόνησιν,
καὶ βασιλικώτατον· ἐν ἧ τίθεται τὴν με-
γίστην ὑπεροχὴν τῷ Διός· ἄτε, δὴ, καὶ τὰς

ἄλλας ἀρετὰς ἔπειθαι ταύτη νομίζων·
 μέ. Εἰθιπέον, ἅμα, καὶ τῶν ἐγρη-
 γορότως τὸν νέον ἀκούειν·

Ψεῦδος δ' ἔκ ἐρέει μάλα γ' πέπνυμένος ἐσί.

καὶ,

† Αντίλοχε, πρόθεν πέπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
 Ηχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἴσπους.

καὶ,

Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος εἶν ὑπέροπλον εἶπας;
 Ω πέπον, ἦτ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμενα ἄλλων.

ὣς, ἔτε ψευδομένων τῶν φρονίμων, ἔτε
 κακομαχόντων, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ἔτε,
 παρ' ἀξίαν, ἐτέροις ἐγκαλόντων. κῆ, τὸν
 Πάνδαρον, δὲ, πεισθῆναι λέγων, διὰ τὴν
 ἀφροσύνην, τὰ ὄρκια συλχέαι· δῆλός ἐστιν,
 ἔκ ἂν ἀδικῆσαι τὸν φρόνιμον, ἠγόμενος.

Ὅμοια, δὲ, ἐσί κῆ περὶ σωφροσύνης
 ὑποδεικνύειν, ἐφισάντα τοῖς ἔτω λεγο-
 μένοις·

Τῶδε γυνὴ Προίτη τέπε μήνατο δι' Αντεια
 Κρυπλάδιη φιλότητι μιγήμενα· ἀλλὰ τὸν ἔτοι

Πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
καί,

Ἦδ', ἦτοι, τὸ πρὶν μὲν, ἀνάγεται ἔργον αἰκὲς
† Δία Κλυταμνήστρη· φρεσὶ γ' κέχρητ' ἀγαθῆσιν.

† ἐν, μὲν, οὖν, τέτοις, τῇ φρονήσει τὴν τῷ
σωφρονεῖν αἰτίαν ἀποδίδωσιν. † ἐν, δέ, ταῖς
παρὰ τὰς μάχας κελεύσεσιν, ἐκάστοτε
λέγων,

Αἰδῶς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐσέ.

καί,

— ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέαθε, ἕκαστος,

Αἰδῶ κ' ἡμέσιν· † δὴ γ' μέγα νείκος ὄρωρεν,

ἀνδρείους ἔοικε ποιεῖν τοὺς σώφρονας, διὰ
τὸ αἰδεῖσθαι τὰ αἰχρὰ· κ' τὰς ἡδονὰς
δυναμένους ὑπερβαίνειν, κ' τὰς κινδύνους
ὑφίστασθαι. ἀφ' ὧν κ' Τιμόθεος ὄρμηθεὶς,
ἐκ ακῶς, ἐν τοῖς Πέρσαις, τὰς Ἑλληνας
παρεκάλει,

Σέβεται ἀδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου.

† Αἰχύλος, δέ, κ', τὸ πρὸς δόξαν ἔχειν
ἀτύφως, καὶ μὴ διασοβεῖσθαι, μηδὲ ἐπαί-

ρεῖσθαι τοῖς παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνοις,
 ἐν τῷ φρονεῖν τίθεται· περὶ τῆς Ἀμφια-
 ράς γράφων,

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
 †Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπύμενος,
 Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλασάνει βυλεύμαλα.

τὸ, γὰρ, ἐφ' ἑαυτῷ, καὶ τῇ διαθέσει, τῇ
 περὶ αὐτὸν ἔσῃ κρατίσει, μέγα φρονεῖν,
 νοῦν ἔχοντος ἀνδρός ἐστι.

μς'. Πάντων, οὖν, ἀναγομένων εἰς τὴν
 φρόνησιν, ἀποδείκνυται πᾶν εἶδος ἀρετῆς
 †ἐπιγιγνόμενον ἐκ σπουδῆς καὶ διδασκαλί-
 ας. ἢ, μὲν, γὰρ, μέλιτιλα, φυσικῶς, ἐν τοῖς
 δριμυτάτοις ἀνδρῶσι, καὶ ταῖς τραχυλίαις
 ἀκάνθαις, †ἐξανευρίσκει τὸ λειότατον μέλι,
 καὶ χρησιμώτατον· οἱ, δέ, παῖδες, ἀν' ὀρθῶς
 ἐκτρέφονται τοῖς ποιήμασιν, καὶ ἀπὸ τῶν
 φαύλης καὶ ἀτόπους ὑποψίας ἔχόντων,
 ἔλκειν τὸ χρήσιμον, ἀμωσγέπως, μαθή-
 σονται, καὶ ὠφέλιμον.

† ἐκ σπουδῆς ἔ . . . ita Grotius ex conjectura. vulgo ἐκασῶ
 ἔ. Vulc. M. S. ἐκασῶ ἔ. forte leg. ἐκασῶ ἐκ.

Αὐλίκᾳ, γῆν, ὑποπλός ἐστιν ὁ Ἀγαμέμνων· τῶς, διὰ δωροδοκίαν, ἀφείς τῆς στρατείας τὸν πλῆσιον, ἐκεῖνον, κῆ τὴν Αἴθην χαρισάμενον αὐτῷ·

† Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσαν,
 Ἀλλ' αὐτῷ τέρποιτο μένων· μέγα γὰρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφενος.

ὁρῶς, δέ, γε, ἐποίησεν, ὡς Ἀριστοτέλης φησιν, ἵππον ἀγαθὴν ἀνθρώπου τοιότου προτιμήσας. ἔδὲ, γὰρ, κυνὸς ἀντάξιος, ἔδὲ ὄνθ, μὰ Δία, δειλὸς ἀνὴρ, κῆ ἀναλκίς, ὑπὸ πλῆττι κῆ μαλακίας† διερρύθηκώς.

Πάλιν· αἰχίσα, δοκεῖ, τὸν υἱόν, ἢ Θέτις, ἐφ' ἠδονὰς παρακαλεῖν, κῆ ἀναμνησκῆν ἀφροδισίων. ἀλλὰ, κῆ ἐνταῦθα, δεῖ παραθεωρεῖν τὴν τῷ Ἀχιλλέως ἐγκράτειαν· ὅτι, τῆς Βρισηίδος ἐρών, ἠκούσης πρὸς αὐτὸν, εἰδὼς τὴν τῷ βίῃ τελευτὴν ἐβγύς οὔσαν, ἔσπεύδει τῶν ἠδονῶν πρὸς ἀπόλαυσιν· ἔδὲ, ὡσπερ οἱ πολλοὶ, πενθεῖν τὸν φίλον, ἀπραξία, κῆ παρα-

λείψῃ τῶν καθηκόντων· ἀλλὰ, τῶν, μὲν,
 ἡδονῶν, διὰ τὴν λύπην, ἀπέχεται· ταῖς,
 δὲ, πράξεις, καὶ ταῖς στρατηγίαις, ἐνεργός
 ἔστι.

Πάλιν· ὁ Αρχίλοχος ἐκ ἐπαινεῖται·
 λυπούμενος, μὲν, ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ τῆς ἀδελ-
 φῆς διεφθαρμένῳ κατὰ θάλασσαν· οἴνω,
 δὲ, καὶ παιδιᾷ, πρὸς τὴν λύπην μάχεσθαι
 διανοόμενος· αἰτίαν, μὲν τοι, λόγον ἔχου-
 σαν εἴρηκεν,

Τούτε τι, γὰρ, κλαίων ἴσομαι· ἔτε κάκιον
 Θῆσω, τερπωλᾶς καὶ θαλίαςτέφεπων.

εἰ, γὰρ, ἐκεῖνος, ἔδὲν ἐνόμιζεν ποιήσῃν κά-
 κιον, τερπωλᾶς καὶ θαλίας ἐφέπων· πῶς,
 ἡμῖν, τὰ παρόντα χεῖρον ἔξει, φιλοσοφῶ-
 σι, καὶ πολιτευομένοις, καὶ προῖδσιν εἰς ἀγο-
 ρὰν, καὶ καταβαίνουσιν εἰς Ακαδημίαν, καὶ
 γεωργίαν ἐφέπουσιν;

μζ. † Ὀθεν, ἔδὲ αἱ παραδιορθώσεις
 φαύλως ἔχουσιν, αἷς καὶ † Κλεάνθης ἐχρή-
 σατο καὶ Αντιθένης· ὁ μὲν, εὖ μάλα τοὺς

Αθηναίους, ἰδὼν, θορυβήσαντας, ἐν τῷ Θε-
άτρῳ,

Τί δ' αἰχρὸν, τὴν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ;
παραβάλλων εὐθύς,

Αἰχρὸν, τό γ' αἰχρὸν, καὶ δοκῆ, καὶ μὴ δοκῆ.
ὁ δὲ Κλέανθης, περὶ τῆς πλῆθους,

Φίλοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
†Δαπάναισι αἴσαι,

μεταγράφων ἔτω,

Πόρνας τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
Δαπάναις ἐπιτρίψαι.

καὶ ὁ Ζήνων, ἐπανορθούμενος τὸ τῆς Σοφο-
κλέους,

Ὅσις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κεῖναι ἔσι δοῦλος, †καὶ ἐλεύθερος μόλη,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔστι δούλος, ἂν ἐλεύθερος μόλη,
τῷ ἐλευθέρῳ νῦν συνεκφαίνων τὸν ἀδεῆ,
καὶ μεγαλόφρονα, καὶ ἀταπείνωτον.

μή. Τί, δὴ, κωλύει, καὶ ἡμᾶς, ταῖς ται-
αύταις ὑποφωνήσεσι, †τοὺς νέους ἀποκα-

λεῖν, πρὸς τὸ βέλτιον·[†] ἔτω, πως, χρω-
μένους τοῖς λεγομένοις,

Τὸδ' ἐσὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτω
Τόξον μερίμνης εἰς ὃ βύλεται πέση.

ἔκ· ἀλλὰ,

— ὅτω

Τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρει πέση.

τὸ, γὰρ· ἂ μὴ δεῖ, [†]βυλόμενον λαβεῖν, κῆ
τυγχάνειν, οἰκτρὸν ἐσσι κῆ ἄζηλον. κῆ,

Τοῦκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
† Αγαμέμνον, Ατρεύς.
Δεῖ δέ σε χαίρειν κῆ λυπεῖσθαι.

μὰ Δία, φήσομεν. ἀλλὰ, δεῖ, σε χαίρειν,
μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μέτρων.

Τοῦ γ' ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς
Αγαμέμνον, Ατρεύς.

Αἴ, Αἴ τὸδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
† Ὅταν τις εἰδῆ τάγαθον, χρῆται δὲ μή.

Θηριῶδες, μὲν, οὔν, κῆ ἄλογον, κῆ οἰκτρὸν,
εἰδότα τὸ βέλτιον, ὑπὸ τοῦ χείρονος, ἐξ
ἀκρασίας κῆ μαλακίας, ἄγεσθαι.

Αθηναίους, ἰδὼν, θορυβήσαντας, ἐν τῷ Θε-
άτρῳ,

Τί δ' αἰχρὸν, τὴν μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκῆ ;
παραβάλλων εὐθύς,

Αἰχρὸν, τό γ' αἰχρὸν, κἂν δοκῆ, κἂν μὴ δοκῆ.
ὁ δὲ Κλέανθης, περὶ τῷ πλῆττι,

Φίλοις τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
† Δαπάναισι σῶσαι,

μεταγράφων ἔτω,

Πόρνας τε δοῦναι, σῶμά τ' εἰς νόσους πεσὼν
Δαπάναις ἐπιτρίψαι.

κῆ, ὁ Ζήνων, ἐπανορθόμενος τὸ τῷ Σοφο-
κλέους,

Ὅσις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται,
Κεῖναι ἔτι δοῦλος, † κἂν ἐλεύθερος μόλη,

μετέγραφεν,

Οὐκ ἔστι δῆλος, ἂν ἐλεύθερος μόλη,
τῷ ἐλευθέρῳ νῦν συνεκφαίνων τὸν ἀδέη,
κῆ μεγαλόφρονα, κῆ ἀταπείνωτον.

μή. Τί, δὴ, κωλύει, κῆ ἡμᾶς, ταῖς ται-
αύταις ὑποφωνήσεσι, † τοὺς νέους ἀποκα-

λείν, πρὸς τὸ βέλτιον·[†] ἔτω, πως, χρω-
μένους τοῖς λεγομένοις,

Τὸδ' ἐστὶ τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτω
Τόξον μερίμνης εἰς ὃ βύλεται πέση.

ἔκ· ἀλλὰ,

— ὅτω

Τόξον μερίμνης εἰς ὃ συμφέρε πέση.

τὸ, γὰρ· ἂ μὴ δεῖ,[†] βεβλόμενον λαβεῖν, κῆ
τυγχάνειν, οἰκτρὸν ἐστὶ κῆ ἄζηλον· κῆ,

Τοῦκ ἐπὶ πᾶσιν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,
† Αγαμέμνον, Ατρεΰς.
Δεῖ δέ σε χαίρειν κῆ λυπεῖσθαι.

μὰ Δία, φήσομεν· ἀλλὰ, δεῖ, σε χαίρειν,
μὴ λυπεῖσθαι, τυγχάνοντα μέτρων.

Τοῦ γ' ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς
Αγαμέμνον, Ατρεΰς.

Αἴ, Αἴ τὸδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακὸν,
† Ὅταν τις εἶδῃ τάγαθον, χρῆται δὲ μή.

Θηριῶδες, μὲν, οὔν, κῆ ἄλογον, κῆ οἰκτρὸν,
εἰδότα τὸ βέλτιον, ὑπὸ τοῦ χείρονος, ἐξ
ἀκρασίας κῆ μαλακίας, ἀγεσθαι.

ΤΡΟΠΟΣ ἔσθ' ὁ πείθων τετλέγοντος, ὁ λόγος.
 καὶ τρόπος, μὲν, οὖν, καὶ λόγος. ἢ, τρόπος, διὰ
 λόγου· καθάπερ, ἰσπεύς, διὰ χαλινῶ, καὶ,
 πηδαλίς, κυβερνήτης· ἔδεν, οὕτως φιλάν-
 θρωπον, ἔδὲ συγγενές, ἐχέσης τῆς ἀρετῆς
 ὄργανον, ὡς τὸν λόγον.

ΠΡΟΣ Θῆλυ νεύει μάλλον ἢ πὶ τὰ ἄρρενα;
 Ὅπως προσῆ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος.

ἦν, δὲ, βέλτιον, εἰπεῖν,

Ὅπως προσῆ τὸ σωφρον, ἀμφιδέξιος,
 ὡς ἀληθῶς, καὶ ἰσόρροπος· ὁ δὲ, ὑφ' ἡδονῆς
 καὶ ὥρας, ὧδε καὶ ἐκεῖ μετοπιζόμενος, ἐπα-
 ρίστερος, καὶ ἀβέβαιος.

ΦΟΒΟΣ τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν.

καὶ, μὴν, ἔδαμῶς· ἀλλὰ,

Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν,
 † φόβος, δὲ, τοῖσι ἀφροσι, καὶ ἀχαρίστοις, καὶ
 ἀνοήτοις· ὅτι, καὶ, τὴν, παντὸς αἰτίαν ἀγα-
 θῶ, δύναμιν, καὶ ἀρχὴν, ὡς βλάβισαν ὑ-
 φορῶνται, καὶ δεδίασι. τὸ, μὲν, οὖν, τῆς ἐ-
 πανορθώσεως γένος τοιῦτόν ἐστι.

μθ'. Τὴν, δὲ, ἐπὶ πλεῖον, τῶν λεγομένων
 χρῆσιν ὑπέδειξεν ὀρθῶς ὁ Χρῦσιππος· ὅτι, δεῖ μείλιον, καὶ διαβιάζειν, ἐπὶ τὰ
 ὁμοειδῆ, τὸ χρήσιμον. ὅ, τε, γὰρ, Ἡσίοδος,
 εἰπὼν,

Οὐδ' ἂν βῆς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,
 καὶ περὶ κυνός, αὐτὸ, καὶ περὶ ὄνυ, λέγει, καὶ
 περὶ πάντων, ὁμοίως, τῶν ἀπολέσθαι δυναμένων.
 καὶ, πάλιν, τῆ Εὐριπίδου λέγοντος,

Τίς δ' ἐστὶ δούλος τῆ θανείν ἄφροστις ὢν;
 ὑπακχεύειν, ὅτι, καὶ, περὶ πόνου, καὶ νόσου, τὰ
 αὐτὰ εἴρηκεν. ὡς, γὰρ, φαρμάκου, πρὸς ἔν
 ἀρμόσαντος νόσημα, τὴν δυνάμιν καταμαθόντες
 οἰαίτροι, μετάγουσι, καὶ χρῶνται, πρὸς πᾶν τὸ
 παραπλήσιον ἔτῳ, καὶ λόγον, κοινόν, καὶ δημοσιεύειν,
 τὴν χρεῖαν, δυνάμενον, ἔχρη περιορᾶν, ἐνὶ πράγματι
 συνηρημένον· ἀλλὰ, κινεῖν ἐπὶ πάντα τὰ ὁμοία·
 καὶ, τοὺς νέους ἐθίζειν, τὴν κοινότητα συνορᾶν,
 καὶ μεταφέρειν ὅξέως τὸ οἰκεῖον,

ἐν πολλοῖς παραδείγμασι† ποιημένους με-
λέτην καὶ ἀσκησιν† ὀξυτηκίας· ἵνα, τῷ Με-
νάνδρῳ λέγοντος,

Μακάριος ὅσις ὑπάρχει καὶ νοῦν ἔχει,
τῷτο, καὶ περὶ δόξης, καὶ περὶ ἡγεμονίας, καὶ
περὶ λόγου δυνάμεως, εἰρηάζαι νομίζωσι.
τὴν, δὲ, πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἐν Σκύ-
ρῳ, καθήμενον† ἐν τῷ παρθενῶνι, γεγενημέ-
νην ἐπίπληξιν ὑπὸ τῷ Ὀδυσσεύῳ,

†Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβετῆς γένους
Ξαίτης, ἀρίστη πατὴρ Ἑλλήνων γεγώς;

καὶ, πρὸς τὸν† ἄσωτον, οἷόν τε λέγεσθαι, καὶ
πρὸς τὸν αἰχροκερδῆ, καὶ πρὸς τὸν ἀμε-
λῆ καὶ ἀπαίδευτον,

†Πίπεις, ἀρίστη πατὴρ Ἑλλήνων γεγώς;

ἢ, κυβεύεις; ἢ, ὀρτυγοκοπεῖς;† ἢ, καπη-
λεύεις; ἢ, τοκογλυφεῖς; μηδὲν μέγα φρο-
νῶν, μηδὲ ἄξιον τῆς εὐγενείας.

Μὴ πλεονεκτήσῃς· ἔχει θαυμάζω θεὸν,

†Ὀν καὶ ὁ κάκιστος ῥαδίως ἐκτίσατο.

ἔχου, μηδὲ δόξαν εἴπης· μηδὲ σώματος

εὐμορφίαν· μηδὲ στρατηγικὴν† χλαμύδα·
μη̄ ἱερατικὸν σέφανον· ὧν κ̄ τοὺς κακίς-
τους ὀρῶμεν τυλχάνοντας.

Τῆς δειλίας, ᾧ, ἀγχεῖται γίνεταί τεκνα.

κ̄, ναὶ μὰ Δία, τῆς ἀκολασίας, κ̄ τῆς δει-
σιδαιμονίας, κ̄ τῆς φθόνης, κ̄ τῶν ἄλλων
νοσημάτων ἀπάντων.

ν̄. Αριστα, δέ, εἰρηκότος Ὀμήρου τὸ,

Δύσπαρι, εἶδος ἄρισε

καὶ, τὸ,

Ἐκτωρ, εἶδος ἄρισε

ψόγος, γὰρ, ἀποφαίνης, καὶ λοιδορίας, ἀξι-
ον, ᾧ μηθέν ἐστιν ἀγαθὸν εὐμορφίας κάλ-
λιον· ἐφαρμοςέον† τῆστο κ̄ τοῖς ὁμοίοις·
κολύοντα τοὺς μέγα φρονοῦντας, ἐπὶ τοῖς
μηδενὸς ἀξίοις· κ̄, διδάσκοντα τοὺς νέους,
ὄνειδος ἠγεῖσθαι, κ̄ λοιδορίαν, τὸ, Χρή-
μασιν Αρισε· κ̄, Δείπνοις Αρισε· καὶ,
Παισίν, ἢ, Ὑποζυγίοις, Αρισε· καὶ, νῆ-
δία, Τῷ Λέγην Εφεξῆς Αρισε. δεῖ, γὰρ,
ἐκ τῶν καλῶν, διώκειν τὴν ὑπεροχὴν· κ̄,

περὶ τὰ πρῶτα, πρῶτον εἶναι κῆ, μέ-
 γαν, ἐν τοῖς μεγίστοις. ἢ, δὲ, ἀπὸ μικρῶν,
 δόξα, κῆ φαύλων, ἄδοξός ἐστι, κῆ ἀφιλό-
 τιμος. τῆτο, δὲ, ἡμᾶς, εὐθύς ὑπομιμνήσ-
 κῆ τὸ παράδειγμα, τὸ, τοὺς ψόγους ἀπο-
 θεωρεῖν, κῆ τοὺς ἐπαίνους, ἐν τοῖς Ὀμή-
 ροις, μάλιστα, ποιήμασιν. ἔμφασις, γὰρ,
 γίνεται μεγάλη, τοῦ, τὰ σωματικά, κῆ
 τυχηρὰ, μὴ μεγάλης ἄξια σπουδῆς νο-
 μίζειν. πρῶτον, μὲν, γὰρ, ἐν ταῖς δε-
 ξιώσεσι, καὶ ἀνακλήσεσιν· ἔ, καλοὺς, ἔδὲ,
 πλεσίους, ἔδὲ, ἰχυροὺς, προσαγορεύου-
 σιν· ἀλλὰ, τοιαύταις εὐφημίαις χρῶν-
 ται·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

καί,

Ἴκτορ, ἦε Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἄταλαντε.

καί,

Ω Ἀχιλεῦ, Πηλέως ἦε, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν.

καί,

Διὲ Μενoitιάδη, τῷ μῶ κεχαρισμέτε θυμῷ.

Ἐπειτα, λοιδορῶσιν, ἔδὲν ἔφαπτόμενοι
τῶν σωματικῶν· ἀλλὰ, τοῖς ἀμαρτήμασι
† τοὺς ψόγους ἐπιφέροντες·

Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο·
καὶ,

Αἴαν, νεῖκη ἄρισε, κακοφραδές.

καὶ,

† Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεο ; ἔδέ τί σε χρῆ
λαβραγόρην ἔμεναι.

καὶ,

Αἴαν ἀμαρτοεπές, βεργαίε.

κῆ, τέλος, ὁ Θερσίτης, ὑπὸ τῆς Οὐδυσέ-
ως, ἔχωλός, ἔφαλακρός, ἔκυρτός, ἀλλ'
ἀκριτόμυθος λοιδορεῖται. τὸν, δὲ, Ἡ-
φαῖσον, † ἡ τεκοῦσα, κῆ φιλοφρονουμένη,
προσηγόρευσεν ἀπὸ τῆς χωλότηλος,

Ορσεο κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος.

ἔτως, Ὅμηρος καταγελαῖ τῶν αἰχουνο-
μένων ἐπὶ χωλότησιν, ἢ, τυφλότησιν·
ἔτε, † ψεκτὸν ἠγόμενος, τὸν μὴ αἰχρὸν·

τόν, μῆδ' ἡμᾶς,† ἀλλ' ἀπὸ τύχης, γινόμενον.

νά. Δύο, δὴ, περιγίνεται μέγαρα, τοῖς τῶν ποιητῶν ἐδιζομένοις ἀκούειν. τὸ, μὲν, εἰς μετριότητα.† τὸ αὐτοῦς, κατὰ βίον, εὐροῦντας, μηδενὶ τύχην, ἐπαχθῶς, κῆ ἀνοήτως, ὄνειδίξειν. τὸ, δέ,† εἰς μεγαλοφροσύνην, αἶ. τοὺς χρησαμένους τύχαις μὴ ταπεινῶσαι,† μὴδὲ ταρατῆσαι· φέρειν, δέ, πράως, κῆ σκώματα, κῆ λοιδορίας, κῆ γέλωτας· μάλιστα, μὲν, τὸ τῷ Φιλήμονος ἔχοντας πρόχρησαν·

Ἡδίων ἔδεν, ἔδὲ μυσικώτερον

Ἐς, ἢ δύνασθαι λοιδορῶμενοι φέρειν.

ἂν, δέ, φαίνεται τις ἐπιλήψεως δεόμενος τῶν ἀμαρτημάτων, κῆ τῶν παθῶν,† ἐπιλαμβάνει. ὡσπερ, ὁ τραγικὸς Ἀδραστος, τῷ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτόν,

Ἄνδροκτὸν γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυε,

ἀπεκρίνατο,

Σὺ δ' αὐτόχρη γε μητρὸς ἢ σ' ἐγείνατο.
καθάπερ, γὰρ, οἱ τὰ ἱμάτια μασιγοῦνίτες
ἔχ' ἀπλονται τῷ σώματος ἔτως, οἱ, δυ-
συχίας τινός, ἢ δυσγενείας, ὄνειδίζοντες,
εἰς τὰ ἔκτος ἐντείνονται, κενῶς, καὶ ἀνοή-
τως· τῆς ψυχῆς, δέ, ἔ' θιγλάνουσιν· ἔδδ',
τῶν, ἀληθῶς, †ἐπανορθώσεως δεομένων,
καὶ δήξεως.

ιβ'. Καὶ, μὴν· ὡσπερ, ἐπάνω, πρὸς
τὰ φαῦλα καὶ βλαβερά ποιήματα, λόγους
καὶ γνώμας ἀντιτάσσοντες ἐνδόξων καὶ πο-
λιτικῶν ἀνδρῶν, ἐδοκῶμεν ἀφιστάσαι, καὶ
ἀνακρῆσαι, τὴν πίσιν· ἔτως, ὅ,τι ἂν ἀσει-
ον εὔρωμεν, παρ' αὐτοῖς, καὶ χρηστὸν, †ἐκ-
τρέφειν χρῆ, καὶ αὔξειν, ἀποδείξεσι καὶ μαρ-
τυρίαις φιλοσόφοις, ἀποδιδόντας τὴν εὔ-
ρεσιν ἐκείνοις. καὶ, γὰρ, δίκαιον καὶ ὠφέλι-
μον· ἰχὺν, τῆς πίσεως, καὶ ἀξίωμα, προς-
λαμβάνεσης, ὅταν, †τοῖς ἀπὸ σκηνῆς λε-
γομένοις, καὶ πρὸς λύραν ἀδομένοις, καὶ με-

λετωμένοις ἐν διδασκαλείῳ, τὰ, Πυθα-
γόρου δόγματα,† κὴ Πλάτωνος, ὁμολογη-
κῆ, τὰ Χίλωνος παραγέλλματα, κὴ τὰ
Βίαντος, ἐπὶ τὰς αὐτὰς† ἀγῆ γνώμας, ἐ-
κείνοις τοῖς παιδικοῖς ἀναγνώσμασιν.

νγ'. † Ὄφειν, ἔπαρέργως ὑποδεικτέον,
ὅτι τὸ, μὲν,

† Τέκνον ἐμὸν, ἔτοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
Ἀλλὰ, σὺ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο·

κὴ, τὸ,

† Ζεὺς γ' τοι νεμισᾶ ὄτ' ἀμείνοι φῶτι μάχριο·
ἔδ' ἐν διαφέρῃ τῷ,

Γνωθὶ σαυτὸν,

ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἔχει† διάνοιαν ἐκείνω.
το, δέ,

· Νήπιοι ἔδ' ἴσασιν ὅσω πλέον ἥμισυ παντός·
καὶ, τὸ,

· Ἡ δὲ κακὴ βυλὴ τῷ βυλεύσαντι κακίση·

† ταῦτόν ἐστι τοῖς Πλάτωνος, ἐν Γοργίᾳ,

κῆ Πολιτεία, δόγμασι· περι τῆ, τὸ ἀδικεῖν
 κάκιον εἶναι τῆ ἀδικεῖσθαι.†κῆ, τῆ κακῶς
 πάχειν, τὸ ποιεῖν κακῶς, βλαβερώτερον.
 ἐπιρρήτεον, δέ, καὶ τῷ Αἰχύλῳ,

Θάρσος· πόνος γὰρ ἄκρον ἔκ ἔχει χρόνον,
 ὅτι, τῆτο ἔστι τὸ, παρ' Ἐπικέρῳ, θρυλ-
 λόμενον, αἰεὶ, καὶ θαυμαζόμενον· ὡς, οἱ
 μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν· οἱ, δέ,
 χρόνιοι μέγεθος ἔκ ἔχουσιν. ὦν, τὸ, μὲν,
 εἴρηκεν ὁ Αἰχύλος ἐναργῶς· τὸ, δέ, τῷ
 εἰρημένῳ πάρακείμενόν ἔστιν. εἰ, γὰρ, ὁ
 μέγας, καὶ σύντονος, ἔ παραμένει πόνος,
 †ἔκ ἔστι μέγας ὁ παραμένων, ἔδὲ δυσκαρ-
 τήρητος. τὰ, δέ, τῆ Θέσπιδος ταυτὶ,

Ὅρας, ὅτι Ζεὺς, τῷδε, πρωτεύει θεῶν,
 οὐ ψευδός, τῆδὲ κόμπον, ἔ μῶρον γέλων
 Ασκῶν.†τόδ' ἠδὲ μόνος ἔκ ἐπίσταται,

†τί διαφέρει τῆ,

Πόρρω, γὰρ, ἠδονῆς, κῆ λύπης,
 ἰδρυται τὸ θεῖον·

ὡς Πλάτων ἔλεγε·

νδ'. Τὸ, δέ,

†φάσωμεν, πῶς κῦδος ἔχεν ἀρετάν·

Πλῆτος, δέ, κῦ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὀμιλεῖ,

λεγόμενον ὑπὸ τῆ Βακχυλίδε· κῦ, πάλιν,
ὑπὸ τῆ Εὐριπίδε, παραπλησίως,

Εγὼ, δέ, ἔδεν πρεσβύτερον νομίζω τὰς σωφροσύνας,

Ἐπεὶ τοῖς ἀγαθοῖς αἰεὶ σύνεσι·

κῦ τὸ,

†Τιμάν τε πεπᾶσαι,

Πλῆτω δ' ἀρετάν κατεργάσασθαι

Δοκεῖτ', ἐν ἑσλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἀνολβοι·

†Ἄρα, ἐκ ἀπόδειξιν ἔχον ὧν οἱ φιλόσοφοι
λέγουσι, περὶ πλῆτε, καὶ τῶν ἐκτὸς ἀγα-
θῶν· ὡς, χωρὶς ἀρετῆς, ἀνωφελῶν ὄν-
των, κῦ ἀνονήτων, τοῖς ἔχουσι; τὸ, γάρ,
ἔτω, συνάπλειν, κῦ συνοικειοῦν, τοῖς δόγ-
μασιν, ἐξάγει τὰ ποιήματα τῆ μύθε, κῦ,
τῆ προσωπεῖς· κῦ, σπουδῆν†περιτίθησι
τοῖς χρησίμως λεγομένοις.†ἔτι, δέ, προς-
ανοίγει, κῦ προσκλίνει, τὴν τῆ νέε ψυ-

χῆν, τοῖς ἐν φιλοσοφίᾳ λόγοις. ἔρχεται,
 γὰρ, ἕκ ἄγευτος αὐτῶν, παντάπασιν,
 ἕδὲ ἀνήκοος· ἕδὲ, ἀκρίτως ἀνάπλεως ὧν
 ἤκουε τῆς μητρὸς, αἰεὶ, καὶ τίτθης, καὶ, νῆ
 Δία, τῷ πατρὸς, καὶ τῷ παιδαγωγῷ·
 τοὺς πλοσίους εὐδαιμονιζόντων, καὶ σεβο-
 μένων· φριττόντων, δὲ, τὸν θάνατον, καὶ,
 τὸν πόνον· ἄζηλον, δὲ, καὶ τὴν ἀρετὴν, καὶ,
 τὸ μηδὲν, ἀνευ χρημάτων καὶ δόξης, ἀγόν-
 των. οἷς ἀντίφωνα τῶν φιλοσόφων ἀκέ-
 οντας αὐτοὺς, τοπρῶτον, ἐκπληξίς ἰσχυρῆ,
 καὶ ταραχῆ, καὶ θάμβος· ἕ προσιεμένους,
 ἕδὲ ὑπομένοντας· ἂν μὴ, καθάπερ, ἐκ σκό-
 τος πολλῶν, μέλλοντες ἠλίον ὄραϊν, ἐθισ-
 θῶσι, καθάπερ, ἐν νόθῳ φωτὶ, καὶ,†κεκρα-
 μένοις μύθοις, ἀληθείας αὐγὴν ἔχοντι
 μαλθακὴν, ἀλύπως διαβλέπειν τὰ τοι-
 αῦτα, καὶ μὴ φεύγειν. προακηκοότες, γὰρ,
 ἐν τοῖς ποιήμασι, καὶ προανεγνωκότες,

Τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
 Τὸν δ' αὖ θαιόντα, καὶ πόνων πεπαυμένον,

M

Καίροντας, εὐφημῶντας, ἐκπέμπειν δόμων.

καί,

Ἐπεὶ, τί δεῖ βροτοῖσι πλὴν δυεῖν μόνον;
Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός δ' ὑδρηχός·

καί,

Ἰώ, τυραννί, βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

καί,

--- ἢ βροτῶν τ' εὐπραξία

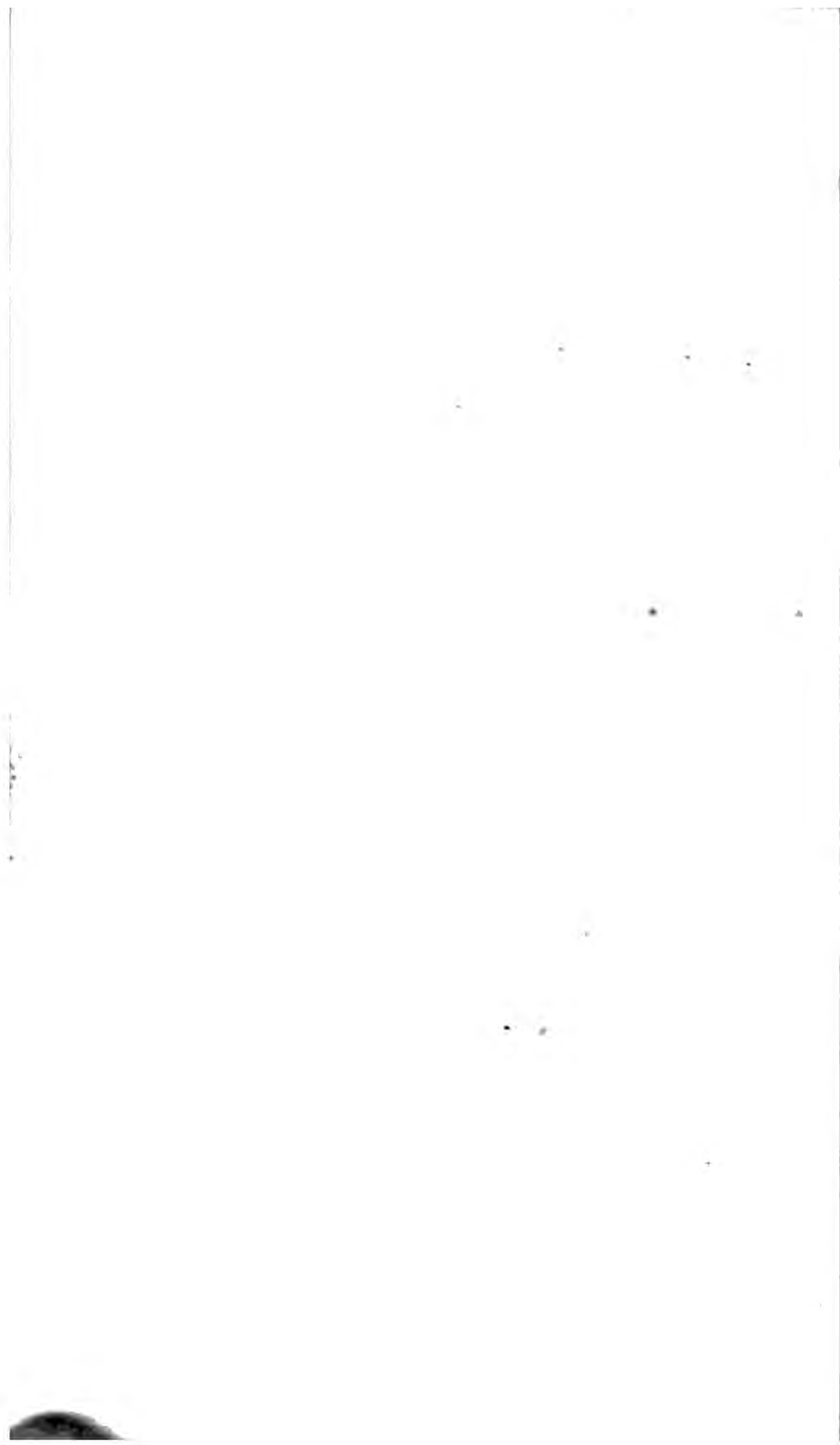
Τῶν τὰ ἐλάχιστα, γίνεται, λυπυμένων·

ἤτιον ταραττόνται, κῆ, δυσκολαίνουσι, παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἀκούοντες, ὡς, ὁ Θάνατος ἔδεν πρὸς ἡμᾶς· κῆ, Ὁ τῆς φύσεως πλῆθος ὄρισαι· καί, Τὸ εὐδαῖμον κῆ μακάριον, ἔ χρημάτων πλῆθος, ἔδὲ πραγμάτων ὄγκος, ἔδὲ ἀρχαί τινες, ἔχουσιν, ἔδὲ δυνάμεις· ἀλλὰ, ἀλυπία, καὶ πραότης παθῶν, κῆ διάθεσις ψυχῆς τὸ κατὰ φύσιν ὀρίζουσα.

νέ. Διὸ· κῆ, τέτων ἕνεκα, καί, τῶν προειρημένων ἀπάντων· ἀγαθῆς, δεῖ, τῶ νέω, κυβερνήσεως, περὶ τὴν ἀνάγνωσιν. ἱ-

ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΚΟΥΕΙΝ. 91

να, μή[†]προδιαβληθεῖς, ἀλλὰ, μάλλον,
προπαιδευθεῖς, εὐμενής, καὶ φίλος, καὶ οἰ-
κεῖος, ὑπὸ ποιητικῆς, ἐπὶ φιλοσοφίαν,
[†]προπέμπηται.

VARIANTES LECTIONES

ET

NOTAE

AD

PLUTARCHI LIBELLUM

De Audiendis Poetis.

NOTANDUM est Libellum hunc hodie secundum locum inter Morales Plutarchi commentarios obtinere: erat vero ἰς ἐν τῷ παλαιῷ. *Vulcobius.*

Pagina tertia.

lin. 3. Χαίρωνίως βιβλίον.) Haec duo vocabula Libelli hujus titulo inseruit Grotius, cujus editionem fecutus sum.

lin. 6. Εἰ μὲν, ὡς Φιλόξενος ὁ ποιητὴς ἔλεγεν.) εἰ μὲν, ὡς ὁ ποιητὴς φησι Φιλόξενος. *Vulcob.* ὅτι μὲν, ὡς Φιλόξενος &c. *edition. Aldi et Basil.*

lin. 7. Σήδατι.) ita legit cod. *Basil.* at Luscinus, qui olim Libellum hunc civitate donavit, habet *Sedape*, ut videatur legisse Σήδαπε quam lectionem habent editiones pleraeque, et *Xylandri* cod. MS. Ego edit. *Basf.* sequutus sum cum Grotio, cui Sedapus non videtur esse nomen Romanum.

ibid. Τῶν κρεῶν τὰ μὴ κρέα ἡδιστὰ εἶσι, ἔ τῶν ἰχθύων οἱ μὴ ἰχθύεις.) Aenigmatis hujus mentionem fecit Erasmus in Apophtheg. nullam tamen ejus explicationem attu-

lit; lectori igitur liberum erit sua vel hac (si placet) conjectura uti. *Suaviores* nempe *eas carnes* dicit, quae ad piscium naturam propius accedunt, qualem habent volucres quaedam flumineae: *pisces autem illos esse suavissimos, qui carnem firmitate et sapore maxime referunt; quales sunt sturiones, Ford.*

lin. 14. μηδὲ ἀπὸ σπυδῆς ἄγεσθαι.) pro ἄγεσθαι habent λέγεσθαι *Turnebus, Vulcobius, Bongarsius, et Xylandri* cod. MS. et haec lectio optima videtur.

lin. 18. ὑποδέσεις, ἔ τὸν Αβαριν.) ὑποδέσεις, ἀλλὰ ἔ τ' Αβαριν. editt. *Ald. Basil.*

Pag. 4.

lin. 10. Διερχόμενοι, ἀλλὰ ἔ τὰ περὶ τῶν ψυχῶν.) διερχόμενοι τὰ περὶ τῶν ψυχῶν. *Ald. Basil.*

lin. 12. σώζουσιν, ἂν γε.) σώζουσιν ἂν τι. *Ald. Basf.*

lin. 15. ἄπλεται, τοσῦτον μᾶλλον ἀμεληθεῖσα βλάπτει ἔ διαφθείρει τ'.) ἄπλεται, μᾶλλον ἀμεληθεῖσα φθείρει ἔ βλάπτει τ' *Vulcob.*

lin. 19. ἠλίκος οὐμός τε νῦν Σώκλαρος.) ἠλίκος ὁ οὐμός τε τονῦν Σώκλαρος. *Vulcob.*

Pag. 5.

lin. 3. Ἄπερ ἔν ἐμοὶ περὶ ποιημάτων εἰπεῖν πρώην ἐπῆλθε, νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πέμψαι διενόηθην. ἔ λαβὼν ταῦτα διελθε.) hanc lectionem debemus *Xylandri* cod. MS. ἄδ' ἔν ἐμοὶ. *Turneb. Vulcob.* ἀλλ' ἔν ἐμοὶ περὶ ποιημάτων εἰπόντι πρώην, ἐπῆλθε νῦν πρὸς σε γεγραμμένα πέμψαι διελθεῖν. *Ald. Basf.*

lin. 8. πότοις.) vulgo legitur πόνοις. Nostram vero lectionem confirmant *Xyl.* cod. MS. *Turneb. Vulcob. Bongarsf.* et ex sensu etiam constat ita legendum esse. Dicit enim potantes contra ebrietatem praemunire se ἀμεθύσοις erat autem ἀμέθυστος, secundum Hesychium, βοτάνη ἔ λίθος. et dicta est, ut ait Aristoteles, ab α priv.

Et μεθύσκω, quod multum valere contra ebrietatem putaretur. Caeterum Romani, in comotationibus, amethystorum loco, coronis hederaceis aut myrteis utebantur, iisque capita cingebant. Plin. 16. cap. 1.

lin. 14. Πηλύποδος κεφαλῆ ἔν μὲν κακόν, ἔν δὲ ἔσθλόν.) ita legunt editt. Ald. et Basil. Πηλύποδος κεφαλῆ ἔν μὲν κακόν, ἔν δὲ ἔσθλόν. Stephan. et Paris. edit. aliique. Πηλύποδος κεφαλῆ ἔνι μὲν κακόν, ἔνι δὲ ἔσθλόν. Turneb. Vulcob.

lin. 16. ὕπνον ποιῆ, φαντασίας.) ὕπνον ἔμποιῆ ἔ φαντασίας. Turn. Vulc. Bongarf.

lin. 20. τὸ παρακτικὸν ἔ παράφορον.) τὸ παράφορον ἔ παρακτικόν. Vulc.

Pag. 6.

Lin. 5. Λυγρὰ τοῖς χρωμένοις.) vulgo legitur λυγρὰ αὐτοῖς χρωμένοις. Sed nostram lectionem confirmant Turn. Vulc. Salmasius. paulo post κομιδὴν. Ald. Vulc.

lin. 13. Θετλαλῆς.) Θεσσαλῆς. Turn.

lin. 17. Γοργίας ὃ ἔ τραγωδίαν ἔπεν ἀπάτην, ἣν ἔτε ἀπατήσας, δικαιοτέρος τῷ μὴ ἀπατήσαντος, ἔ ὁ ἀπατηθεὶς, σοφώτερος τῷ μὴ ἀπατηθέντος.) Hoc aenigma ita explicandum est, *Tragoedia fallacia* dicitur, quod ficta argumenta tanto cum artificio tractet, ut vera nobis videantur: poëta vero qui hac fraude, nostrae utilitati consulit, *justior* est: et *sapientior* est auditor ille, qui fabulis deceptus, ex iis quid sit honestum, quid turpe; quid utile, quid non, discit. Aenigmatis hujus iterum meminit Plutarchus Libello, Πότερον Αθηναῖοι κατὰ πόλεμον ἢ κατὰ σοφίαν ἐνδοξότεροι; ubi hanc statim rationem subjungit: Ὁ μὲν γὰρ ἀπατήσας δικαιοτέρος, ὅτι τῷτο ὑποσχόμενος πεποίηκεν Ὁ ὃ ἀπατηθεὶς σοφώτερος, ἐυάλωτον γὰρ ὑφ' ἡδονῆς λόγων τὸ μὴ ἀναίσθητον. i. e. 'Justior est, qui decipit, quia hoc prae se tulerat: sapientior, qui

‘decipitur, quia orationis illecebris facile capiuntur,
‘qui non sunt plane stupidi.’

Pag. 7.

Lip. 1. κηρῶ τινι τὰ ὄτα ἀτέκτω καταπλάσσοντες ἀναγκάζω-
μεν.) κηρῶ τινι τὰ ὄτα, ἢ ἀτέκτω κηρῶ καταπλάσσοντες ἀναγκά-
ζωμεν. *Vulc.* ἀτέκτω. *Ald. Codex Basil.* legit quidem
ἀτέκτω, sed margini ejus annotatum est, aliter legi ἀ-
τέκτω. Caeterum hic alludit Plutarchus ad ceram, qua
Ulysses quum Syrenas praeterveheretur, fociorum au-
res obthuravit, ut ipse de se narrat *Odyss. m. p. 70.*

Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τρόχον ὄξείῃ χαλκῶ
Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ σιβαρῆσι πιέζου.
Λίψα δ' ἰαίνεται κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς,
Ἡελίῳ τ' αὐγῇ Ἰπεριονίδαο ἀνακτος,
Ἐξείης δ' ἱταροῖσιν ἐπ' ὕατα πᾶσιν ἄλεψα.

Lip. 4. Επικύρημον ἀκάτιον ἀραμένυς.) ἀραμένυς. *Turn.*
dictum hoc est proverbiale, quo allusum est ad Ulysssem
Sirenas praeternavigantem. Vocem tamen hanc (ἀ-
κάτιον) videtur Plutarchus ex Epicureorum scriptis ha-
buisse. Nam in libello ‘Ὅτι ὑδὲ ζῆν ἐσι ἠδέως καὶ Ἐπίκυρον,
cum dixisset Epicureos averfari mathematicos, addit,
ἀλλὰ τοὺς (sc. discipulos) ἐπαραμένυς τὰ ἀκάτια φεύγειν
ἀπ' αὐτῶν (sc. Mathematicis) κελεύουσιν. Quod vero poë-
fin omnem repudiavit Epicurus, docet in eodem libel-
lo, *H. 5* (i. e. poëticae) ἢ μέτεσι τῆτοις, ὑδὲ φασιν ὑδὲ βύλονται
μετῆναι. Adhaec Metrodori Epicurei testimonium ci-
tat ex libro *περὶ ποιητῶν* ubi ad amicum scribit, ‘Ὅθεν
μηδὲ εἰδέναι φάσκων μετὰ ποτέρων ἦν ὁ Ἐκτωρ, ἢ τοὺς πρώτους σί-
χης τῆς Ὀμήρου ποιήσεως, ἢ πάλιν τὰ ἐν μέσῳ, μὴ ταρβήσης &c.
idem testatur Heraclides Ponticus de *Allegor. Homer.*
Οὐδ' Ἐπικύρη φροντὶς ἡμῖν, ὅς τῆς ἀσέμνου περὶ τοὺς ἰδίους κήπυς
ἠδονῆς ἰγεωργός ἐστιν, ἀπασαν ὁμῶ ποιητικὴν ὡσπερ ἀνόσιον μύ-
θων δέλεαρ ἀροσιύμενος’ et Epicurus, Cassendo teste, sa-

piensis esse tradidit, ποιήματα ἀγνοῖν, ἢκ' ἂν ποιῶν. et apud Empiricum Poëtica secundum Epicurum est ἢκ' οἶον ἀνωφελής, ἀλλὰ ἔβλαβερωτάτη.

lin. 6. λογισμῶ περισάντες.) παρασάντες. *Vulc.*

lin. 7. παραφέρηται τῷ τέρποντι.) τὸ τέρπον τι. *Τυρη.*

lin. 16. Αφαιρεῖ.) ἀφερεῖ. *Ald. Basf.*

lin. 19. τὴν ποιητικὴν μερίδα.) ἡ ποιητικὴν ἡμερίδα. *Steph.*

Pag. 8.

Lin. 4. κολύωμεν.) κολύωμεν. *Ald. Basf.*

lin. 8. καταμιγνύωμεν.) καταμηνύωμεν. *Ald. Basf.* lectionem nostram confirmant *Xylandr. MS.* et impressi quidam codd. Caeterum noti sunt Mandragorae (de qua l. n. sequent.) effectus ex *Plin. Hist. l. 15. c. 11.* ubi tradit tam somnificam ipsi vim inesse, ut enecet etiam largiore potu, et ex *Dioscoride* βιβλ. β'. κεφ. 55'. ubi haec verba legas, *Ενιοι ἡ καθεψύσιν οἶνον τὰς ρίζας (sc. mandragorae) ἄχρι τρίτου, ἔ διυλίσαντες ἀπρίθενται. χρώμενοι ἐπὶ τῶν ἀγρύπνων ἔ περιόδυνόντων κυάθῳ ἐνὶ, ἔ ἐφ' ὧν βυλονται ἀναίσθησιαν τεμνομένων ἢ καιομένων ποιῆσαι.* paulo post aliam tradit esse mandragorae speciem, quae *motior* dicitur, ἣν φασὶ πινομένην ὅσον < α. ἢ μετὰ ἀλφίτων ἰσθιομένην ἐν μάξῃ ἢ ὄψῳ ἀπομωροῦν, καθεύδει γὰρ ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧπερ ἂν φάγοι σχήματι, αἰσθανόμενος ὕδενός ἐπ' ὄρας γ'. ἢ δ'. ἀφ' ᾧπερ ἂν προσενέγκηται. χρωῖνται ἡ ταύτη οἱ ἰατροὶ, ὅταν τέμνειν ἢ καίειν μέλλωσι. *Unde Lucian. in Timone,* cuidam καθύπνω dicit, ὅπηνγε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρου καθεύδεις hinc etiam natum Adagium, *Mandragoram bibere,* de quo videatur *Erasmus.*

lin. 17. Ἄλλ' ἐν ποιήμασι προσφιλοσοφητίον.) ἀλλὰ προσφιλοσοφητίον τοῖς ποιήμασι. *Vulc.*

Pag. 9.

Lin. 2. Αρχηται καλῶς.) ἀρχηται κακῶς. *Vulc.*

lin. 3. ἔ τὰς τελευτάς.) ἔ τὰς τελετάς. *Vulc.*

lin. 5. πρῶτον ὅν εισάγωμεν εἰς τὰ ποιήματα μηδὲν ἕτω.)
πρῶτον μὲν ὅν εισάγωμεν εἰς τὰ ποιήματα δὲ ἢ νῖον μηδὲν ἕτω.
Vulc.

lin. 7. ὡς τὸ, Πολλά.) ὡσεὶ πολλά. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. 13. κἄν ἀτερπὲς ἔχη τέλος.) τὸ τέλος. *Turn. Vulc.*

lin. 20. Εὖ πεποιημένη.) εὖ πεπλεγμένη. *Baf.*

Pag. 10.

Lin. 10. τοὺς ἢ Αἰσάπυ &c.) Quod heic de Socrate narrat Plutarchus, est ex Platonis *Phaedone*; ubi cum Socrates se dixisset ex infomnio musicam exercere, addit, Οὕτω δὲ πρῶτον μὲν εἰς ἢ θεὸν ἐποίησα, ἢ ἦν ἡ παρῶσα θυσία. μετὰ ἢ ἢ θεὸν, ἐνόησας ὅτι ἢ ποιητὴν δέοι, ἔπερ μέλλοι ποιητὴς εἶναι, ποιῶν μῦθους ἀλλ' ἢ λόγους, ἢ αὐτὸς ἢ ἦν μυθολογικὸς, διὰ ταῦτα, ἢς προχέρους ἔχον καὶ ἢπισάμην μῦθους τῷ Αἰσάπυ, τῶν ἐποίησα οἷς πρώτοις ἐνέτυχον.

lin. 17. Ὡσπερ ὄχημα, ἢ ὄγκον ἢ τὸ μέτρον.) τὸ μέτρον καὶ ἢ ὄγκον. *Vulc.*

Pag. 11.

Lin. 1. ἢ ἀρετῆς, ὑπ' ἀνδρός.) ἐπ' ἀνδρός. *Turn.*

lin. 7. Σφιγγός.) λυγρός. *Ald. Baf. Xylandri cod.*
MS. qui tamen ad marginem notatum habuit σφιγγός.

lin. 9. προσποιῶ.) προσποιῶ. *Vulc.*

lin. 13. Επιλήφεται δὲ τῷ Απόλλωνος χαλεπαίνοντος.)
Grotius reponendum putavit τῷ Απόλλωνι &c. Versus sequentes Thetidis sunt verba, Achillem ab Apolline (qui faelicem fore praedixerat) occisum deplorantis. Integri autem extant apud Platonem, ad finem l. 2. de *Repub.* Πολλά ἄρα Ὅμηρον, inquit, ἐπαινῶντες, ἀλλὰ τῷτο ἢ ἄρα ἐπαινεσόμεθα, τὴν τῷ ἐνυπνίῳ πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι ἢ δ' Αἰσχύλῳ ὅταν φῆ ἢ Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ἄδοντα,

Ἐνδαιτῆσθαι τὰς εἰς εὐπαιδίας,

Ἰόσων τ' ἀπείρους ἢ μακραιῶνος βίῳ,

Ἐὐμπαντά τ' εἰπὼν, θεοφιλεῖς ἐμαῖς τύχαις
 Παιῶν ἐπευφήμησεν, εὐδρημῶν ἐμέ,
 Καγὰ τὸ Φοῖβον θεῖον ἀφευδὲς σῶμα
 Ἠλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνη.
 Ὅ δ' αὐτὸς ὑμῶν, αὐτὸς ἐν θεοῖν παρῶν,
 Αὐτὸς τὰ δ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐσιν ὀκτανῶν
 Τὸν παῖδα ἤ ἐμόν.

Ubi nota quod pro ὄν αὐτὸς (ut legit Plutarch.) ibi legitur Ὅ δ' αὐτὸς, et rectius; item pro δαίτη legitur θεοῖν, at cod. *Baf.* legit δαίτη. Caeterum cum Achillem dicit ab Apolline occisum fuisse, nihil vult aliud, quam quod Apollo Paridi auxilium tulit. Sic Iliad. χ. Hector moriens Achillem ita alloquitur,

σε Πάρις ἔ Φοῖβος Απόλλων

Εσθλὸν ἰόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσι.

Et apud Virgil. Aen. 6. 56. Aeneas inducitur his verbis Apollini supplicans,

*Phoebe graves Trojae semper miserate labores,
 Dardana qui Paridis direxti tela manusque
 Corpus in Aeacidae.*

lin. 18. παύσεται ἧ ἢ φθιτὸν Ἀχιλλεῖα ἔ ἢ Ἀγαμέμνονα ἢ καδ' ἄδυ δακρύων.) *Duplicem haec verba sensum praeferunt; *Xylander* exp. 'Quin et extincti jam Achil-
 lis ac Agamemnonis lacrymas compescet,' et huic consentit Anglicus interpres: credebant dictam esse hanc sententiam secundum illas loquendi formulas: κακῆνον τῆς ὑβρεως ἔπαυσαν. *Isocrat. Panegyric.* τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυε. *Xenoph. Apomnem.* l. 1. Mihi vero magis arridet *Grotii* versio, 'Parcet
 etiam lacrymas impendere mortuo Agamemnoni,

* minime, sed unicum *Grotii*: quia παύσεται est Med. Vocis, non Act. ceterum δακρύων τινὰ est Atticismus.

‘ aut Achilli apud inferos;’ ubi παύσεται δακρύων dicitur, ut apud Thucyd. παύομαι φονεύων et ἐπαύσατο τύπλων, apud Basilium.

Pag. 12.

lin. 9. Διὰ δὴ τὸ μυθῶδες.) Ald. et Basf. non * agnoscunt δῆ.

lin. 13. Προσαναχρώννυται.) προεικαταχρώννυται. Turn. Vulc.

lin. 17. ἔλκε δὲ μίσσα.) μίσα. Ald. Basf.

Pag. 13.

Lin. 1. ἢ Θέτιν.) ἢ Δίργιν. Vulc.

lin. 16. Φάσματα.) φαντάσματα. Basf.

Pag. 14.

Lin. 4. νυκτὸς ποταμοί.) i. e. ἄδυ ποταμοί, fluvii apud Inferos; eodem modo Euripides dixit σκοτὸν πύλας, i. e. portas Inferorum; initio Hecubae.

lin. 6. Λευκάδα πέτρην.) πέτραν. Vulc.

lin. 12. καταλείπης.) καταλείπεν. Ald. Basf. et apud Homerum retinetur haec lectio, apud quem etiam nonnulli legunt ἄκλαυτον.

lin. 14. Ψυχὴ δ’ ἐκ βεβύλων.) ἐκ σπλάγχων ἢ μελῶν. Turn. Bongarsf. ubi videtur Scholium in contextum irrepisse.

lin. 19. προσεαλωκότων) προσεαλωκότων. Basf.

lin. 21. διατάρτισιν.) διαπράττισι. Turn.

Pag. 15.

Lin. 2. ἔχειν ἔναυλον.) ἔναυλος metaphorice pro eo capitur, quo veluti post tiliarum cantum aures adhuc personant. Εναυλοι λόγοι οἱ πρόσφατοι ἔ ταις ἀκοαῖς ἔτι ἔναυλόμενοι. Εναυλον ἔ πρὸ πολλῷ ἔνηχόμενον ἢ μνημονεύομενον, ἔλλ’ ἔτι ἔνηχόμενον, αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ γενὸν ἔ ἐπίμηκες. τοῖστος

* Sed agnosci oportet propter sequens γάρ.

ἢ ἢ ὁ τῶν ὄτων τόπος. *Etymologus et Phavorinus. Quorum hic paulo post addit: οἱ μὲντοι μεθ' Ὀμηρον ἔναυλόν φασι ἢ τὸν ἔνδον τῆς αὐλῆς ὄθεν λόγος ἔναυλος ἀκοῆ ὁ ἔτι ἐν τὸς ὦν τῆς ἀκοῆς. αὐτὸ δὲ ἴσως ἢ παρὰ τὸν μουσικὸν αὐλὸν ἐρρέθη. ἵνα ἢ λόγος ἔναυλος, ὁ ἔτι καταυλῶν τὴν ἀκοήν. Unde Lucianus dixit, ἢ φωνὴ τῶν ἀκυσθέντων ἔναυλος ἔτι, i. e. adhuc in auribus personat. Et Plato lib. 3. de Repub. πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. Et Pifidas citante Suida, αἰεὶ γὰρ, ὡς εἰσικεν, αἰ περιστάσεις ἐκ τῶν ἔναυλων ἐρεδισμένων πύων τίκτυσιν ὄρμας κρέττον βυλευμάτων quod expr. ἢ πρὸ πολλῶ μνημονευομένων ἔτι ἐνηχυμένων.*

Pag. 15.

- lin. 3. ὅτι ποιητικῆ.) ποιητικῆ. Ald.*
- lin. 5. πεποιημένοις.) πεπονημένοις. Ald. Basf.*
- lin. 8. καὶ τὰ Ἐμπεδοκλῆος ἔπη ἔσω.) ἔπη non agnoscunt Ald. Basf. Turn. qui etiam pro ἔσω legit ἐσί.*
- lin. 14. καὶ ὄσσα.) ἢ ἄσσα. Turn. Vulc.*
- lin. 22. ἄμα τῷ προσάγειν.) ἄμα τὸ προσάγειν. Ald.*

Pag. 16.

- Lin. 1. ὑπογράφοντες.) ὑπογράφοντο. Vulc. ὑπογραφόντα. Turn. Bongarsf.*
- lin. 18. τὴν Μηδείας.) τῆς Μηδίας. Ald. Basf.*
- lin. 19. ἢ Παρράσιος τὴν Οδυσσεῶς προσποίητον μανίαν.) haec absunt a veteri. Vulc.*

Pag. 17.

- Lin. 11. ἀλλ' ἐπαινῆν.) ἐπαινῆ. Turn.*
- lin. 16. ἂν δέ τις πιθανῶς ταῦτα.) ἂν δέ τις πιθανῶν ταῦτα. Basf.*

Pag. 18.

- Lin. 8. Ἄς δὲ μιμῆται διαδέσεις ἢ πράξεις, προβάλλεσθαι ἢ κακίξεν.) ἄς δὲ διαδέσεις καὶ πράξεις μιμῆται ἢ προβάλλεσθαι, ἢ κακίξεν. Vulc.*
- lin. 10. ταῦτ' ὁ καλὸν ἢ καλῶς μιμῆσθαι.) ταῦτ' ὁ κα-*

ζόν τι, καὶ μιμῶσθαι καλῶς *Xyl.* è MS. ταύτῳ καλὸν μιμῶσθαι. *Ald. Basf.*

lin. 15. εὐχετο.) πύχετο. *Turn.*

lin. ult. Ἀρνυσο.) ἄρυσσο. deinde versu sequente τῶν legit pro τὰ. *Turn.*

Pag. 19.

Lin. 3. Τάλαντον ἢ προῖξ &c.) Hi quatuor versus vulgo ita legebantur, ut vers. esse non apparerent; *Grotius* autem digessit, et pro μὴ λαβῶν ἔ ζῆν δ' ἐστὶ μοι, quod prius legebatur; reposuit, μὴ λαβῶ; ζῆν δ' ἐστὶ μοι; at illud, Τάλαντον ἢ προῖξ pro Τάλαντον εἰ προῖξ à *Salmasio* repositum est. Caeterum deliberat in his versibus senex avarus, an uxorem infamem duceret, sed cui talentum dos esset?

Pag. 20.

Lin. 1. Μοιχικόν.) μοιχόν. *Turn.*

lin. 9. θεά.) θεάν. *Turn. Vulc.*

lin. 12. Μηθενός.) μηθενός. *Basf.* μηδ' ἐνός. *Vulc.*

lin. 13. Ὀμηρος τῷ γένει τέτων.) τέτρω. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. ult. καὶ φαύλοις.) ἔ φαύλαις. *Vulc.* et linea sequent. pro ἀπειδῶς *Turn.* et *Bongarsf.* legunt ἀπηνῶς.

Pag. 21.

Lin. 5. Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει.) ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, τῷτ' ἐστὶν ἀγρίως. *Vulc.*

lin. 10. ἢ αὐτήν.) ἢ αὐτῆ. *Vulc.*

Pag. 22.

Lin. 10. Ἐτέρας δ' ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν παρέχουσι μαθήσεις.) i. e. interprete *Grotio*; Alia vero ex rebus ipsis praebeant disciplinae. At *Xylander*, cui favet interpres Anglicus, ita vertit; Alia in rebus ipsis documenta (Poëtae) exhibent.

lin. 14. αὐτόν.) αὐτῶν. *Parisiensf.*

lin. 18. ἔχει.) ἔχον. *Ald. Basf.*

Pag. 23.

lin. 4. Μηνύειν ἢ ἥλιον.) ἢ non agnoscit *Vulc.*

lin. 9. ἢ περὶ τὸν κερὸν γοητείας.) τὰς περὶ ἢ κερὸν γοητείας. *Turn.*

lin. 10. τῷ πυρῶδει.) τὸ πυρῶδες. *Ald. Basf.*

ante ren. ἔξ εὐνάς.) ἔξ εὐναί. *Steph. Parisiens. &c.* nostram vero lectionem habent codd. *Ald. Basf.*

Pag. 24.

lin. 2. ὑψηγόμενος τὸ παρά τῶν σωφρόνων.) τῶν φρονίμων. *Ald. Basf.*

lin. 7. τὴν ἀπὸ τῶν φαρμάκων.) ἢ μετὰ φαρμάκων. *Vulc.*

Pag. 25.

lin. 10. Ἀνδολκήν.) ἀνδολικήν. *Turn.* idem linea 12 pro ποιητῶν legit πολιτῶν.

lin. 12. πρὸς αὐτοὺς ἀνταναφέρειν.) ἀνταφέρειν. *Turn.*

lin. 15. αὐτοῖς τὸ τιθέναι.) αὐτοῖς τῷ τιθέναι. *Turn.*

Pag. 26.

lin. 4. Τοῖςδε.) τῆςδε. *Ald. Basf.* sed vulgo τῆςδε, τοῖςδε vero legendum, et sermonem fuisse de literarum studiis, versus sequens oppositam sententiam continens indicio est. *Grotius.*

lin. 7. Τί δ᾽ εἰ θεὸς σέβειν σε κατθανόμενον; ἄμεινον.) τί δ᾽ ἔστι δ᾽ εἰ σε κατθανόμενον ἄμεινον. *Vulc.* τί δ᾽ ἔστι δ᾽ εἰ σε κατθανεῖν ἄμεινον. *Ald. Basf.* τί δ᾽ ἔστι δ᾽ εἰ σε κάμνειν; κατθανεῖν ἄμεινον. *Steph. Paris.* quae versu sequente pro εἰ σέβειν habent εὐσεβεῖν.

lin. 9. τὰς λύσεις ἔχει προχέρους.) προδήλους. *Turn. Vulc.*

lin. 13. ἀλλαχόθι πρὸς τοῦναντίον εἰρημένοις ὑπ' αὐτῶν ἀνταναιρῆν.) ἀλλαχόθι πρὸς τοῦναντίον πρὸς αὐτῶν εἰρημένοισι ἀνταναιρῆν. *Vulc.*

lin. 16. ἀλλὰ τοῖς ἐν ἡθῆσι.) *Vulc.* non agnoscit τοῖς.

penult. χαλεπότητας.) χαλεπότητας ἰδ'. *deest aliquid.*
Vulc.

Pag. 27.

Lin. 9. αὐται γὰρ εἰσιν ὑγιαίνουσαι περὶ θεῶν δόξαι.) δόξαι περὶ θεῶν ὑγιαίνουσαι. *Vulc.*

lin. ult. ἀλλ' αὐτός γε.) ἀλλ' αὐτόσε. *Basf.* ἀλλ' αὐτό γε. *Ald.*

Pag. 28.

Lin. 3. ἔ τῷ.) ἔ τό. *Vulc.*

lin. 7. πρὸς δὲ ἐκείνα τὰ περὶ πλῆτυ.) πρὸς δὲ τὰ περὶ πλῆτυ ἐκείνα. *Vulc.*

lin. 8. εἰς τε τὰ βατα.) πρὸς τ' ἄμβατα. *Vulc.* πρὸς τε τὰ βατα. *Steph. Paris. &c.* sed *Grotius* ex *Stobaeo* reposuit εἰς τε apud ipsum etiam pro δεινός perperam scribitur ξένος.

lin. 9. Καὶ πρὸς τὰ βατά: ἔ ἕποτ' ἂν πένης ἀνὴρ.) Vulgo contra versum pro ἕποτ' ἂν legebatur ὀπόθεν. et ὀπόθα. *Vulc.* sed quod sequitur rectius cohaeret cum ἕποτε quam ὀπόθεν, quanquam sciam ὀπόθεν vim habere negandi sub interrogationis forma. *Grotius.*

lin. 10. οὐδ' εὐτυχῶν.) ita emendavit *Grotius*, cum prius legeretur ὠδ' ἐντυχῶν.

lin. 17. Φρονοῖ. καὶ, ἀλλά.) φρονοὶ ἔ ἄλλα. *Ald. Basf.*

Pag. 29.

Lin. 5. Πάλιν δ' ἐπίσρεψε ἔ περιέσπασε.) πάλιν δ' ἔτρεψε &c. *Turn.* hanc sententiam *Grotius* sic exp. Sed rursus evertit hoc &c. atque ita verbum ἐπίσρεψε referri vult ad praecedentem Menandri sententiam, quam dicit ipsum Poëtam alio loco refutasse. At *Xylander* ita vertit; At idem nos rursus circumegit &c. atque ita verbum ἐπίσρεψε referri vult ad ἡμᾶς. q. d. at idem Poëta alio loco nos circumegit, et errantes in viam reduxit; et hunc esse genuinum hujus loci sensum inde

patet, quod alibi etiam Plutarchus eandem significationem huic dictioni tribuit; ut in Alcib. ἐνίς δὲ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέσρεψεν, h. e. *ex errore in sanam sententiam reduxit.*

Pag. 29.

Lin. 8. Ονειδος αἰσχύρος.) ὄνειδος δ' αἰσχύρος. *Vulc.*

lin. 10. βελτίω ἢ ὅμως ἔχρησιμώτερα.) βελτίω ἔχρησιμώτερα. *Ald. Basf.*

lin. 15. τῶν ἀπίσως εἰρημένων.) τῶν ἀτόπων εἰρημένων. *Turn.* τῶν ἀτόπως εἰρημένων. *Basf.*

lin. 18. ὡς περ ἐπὶ ζυγῷ, ῥέπειν.) ὡς περ ἐπὶ ζυγῷ ποιεῖν. *Ald. Basf.*

Pag. 30.

Lin. 4. ἅπαντα χρὴ καλεῖν.) ἅπαντα δεῖ καλεῖν. *Vulc.*

lin. 6. τοὺς μὲν φαύλους &c.) bis in hac sententia *Turn.* et *Vulc.* legunt ἕνεκα pro ἕνεκεν.

lin. 12. ἐρωτηθεῖς.) ἐρωτηθεῖς. *Ald.*

lin. 16. δὲ ἢ τῷ Διογένει.) ἢ Διογένει. *Turn. Vulc.*

lin. 18. ἐμπέπληκεν.) ἐμβέβληκεν. *Vulc.*

Page. 31.

Lin. 1. ὡς τρισόλβιοι κῆνοι.) ἐκῆνοι. *Ald. Basf.*

Pag. 32.

Lin. 4. Κανθαρίδος.) Cantharis, de qua loquitur Plutarchus, est animalculum venenatum: de quo vide Plin. lib. 29. cap. 4. et Dioscorid. lib. 6. de illa Ovid. in Ibide, v. 308.

Cantharidum succos dante parente bibat.

Lin. 13. Κέρας δαί τε κόμην.) Graeci olim, sicut etiam apud Hebraeos fieri consuevit, comas in luctu dilacerabant, unde Homer. de Achille Patroclum lugente ait, Il. σ. v. 27.

————— χερσὶ κόμην ἢ σχυρε δαΐζων.

Imo, ut tradit Sophoclis Scholiastes, ἴδει τοὺς κατ' ἀλή-

θεαν θρηνηντας πάντα τὸν πλόκαμον τεμῆν' et alio loco moris hujus rationes reddit; 1°, ut squalidi moestique viderentur; caesaries enim ἀβρότητα ἔ καλλωπισμὸν παρέχει. 2°, ἵνα διὰ τὴν ἰλεως αὐτοῖς ὁ νεκρὸς ᾗ.

ante pen. ὡς δειλαίης.) δολίης. Ald. Basf.

Pag. 33.

Lin. 4. Περὶ ὄν χρή.) περὶ ὄν δεῖ. Vulc.

lin. 7. ὅτι βίγεδανή.) ὅτι γε βίγεδανός. Vulc.

lin. 9. δάνον γὰρ Μακεδόνες.) οἱ Μακεδόνες. Turn. Vulc.

Pag. 34.

Lin. 4. Οἶκον εἰς ὑφόροπον.) εἰς. Vulc.

lin. 8. Αμηνήνωσε.) ἀμηνήνωσεν. Paris. quod rectius est. ἀσθενῆ ἐποίησε. Turn. Bongarsf. ibi Scholium videtur in contextum esse receptum.

lin. 12. ἔ τῷ ἀλύειν.) τό. Ald. Basf.

lin. 16. ἢ ἀλύεις ὅτι ἱρον &c.) Vulcobius haec sine interrogatione legit.

lin. 17. καὶ τῷ θοάζειν ἢ τὸ κινῆσθαι.) καὶ τὸ θοάζειν ἔ τὸ κινῆσθαι. Ald. Basf.

ibid. ὡς Εὐριπίδης.) ὡς ὁ Εὐριπίδης. Vulc.

penult. ἢ τὸ καδέξισθαι.) ἢ τὸ διατρίβειν. Turn. Bongarsf.

Pag. 35.

Lin. 2. ἱκτηρίοις.) ἱκετηρίοις. Turn. Bongarsf.

lin. 5. Ὡς οἱ γραμματικοὶ διδάσκουσιν.) ὡς οἱ γραμματαὶ οἱ διδάσκουσιν. Vulc.

lin. 8. Νῆ' ὀλίγην αἰνῆν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θείσθαι.) φορτία. Turn. Vulc. et τίθεισθαι. Turn. Similis autem est hic versus Virgiliano illi Georgic. 2. 412.

——laudato ingentia rura,

Exiguum colito——

simulata verborum laudatione non raro id efferimus, quod toto pectore improbamus; quo factum, ut verbum ἐπαινω (quod laudo significat) pro recuso, nolo,

improbo adhibeatur. Sic κάλλισ' ἐπαινῶ dixit Aristophan. in Ran. eadem loquendi forma usus est Soph. apud Athen. ex observatione Ursini: τὰ μὲν δὴ ἔπαινει, τῷ δὲ κερδαίνειν ἔχου, i. e. haec quidem lauda, ista vero in lucro pone. Eodem modo Virgilius loquutus esse videtur, nam latifundia improbat, et modicos illis agros praefert.

lin. 17. ταύτην δὴ τὴν διαίρεσιν ἔτῃν.) ταύτην δέ. Turn. posterius τὴν non agnoscit Vulc.

lin. ult. τοῖς τῶν θεῶν.) τῶν non agnoscit Vulc.

Pag. 36.

lin. 3. εἰσὶ ἔκαθηγεμόνες.) ἠγεμόνες. Vulc.

lin. 7. κλυθ' ἄναξ.) hoc reposuit Grotius pro κλυθι ἄναξ, quod vulgo legebatur; idemque Archilochi haec digessit in tetrametros duos, quae prius confusa extabant.

lin. 11. Ἐν θαλάττῃ.) ἐναλλάττῃ. Vulc.

lin. 12. ταφῆς, λέγῃ, θρηνηῶν.) θρηνηῶν non agnoscit Ald.

lin. 14. εἰ κέινυ.) ἐκέινυ. Turn. Vulc. Bongars.

lin. 18. Ἀρη τε φοίνιον, αὐτοὺς τῆς θεῆς ὀνόμακε.) ὀνόμασε. Vulc.

Pag. 37.

lin. 2. καθάπερ αὖ τὸν χαλκόν.) καθάπερ εὖ &c. Vulc. καθάπερ αὐτὸν χαλκόν. Ald. Basf.

lin. 12. Ζεῦ πάτερ, ἰδθθεν μεδέων.) addit Vulc. κύδισε, μέγιστε.

lin. 15. ὅταν ᾗ ταῖς αἰτίαις τῶν γιγνομένων πάντων.) πάντων τῶν γινομένων. Vulc.

lin. 18. Πολλὰς δ' ἰφθίμυς ψυχὰς αἰῖδι προΐαψε.) addit Vulc. duos sequentes versus,

Ἑρώων, αὐτοὺς δ' ἐλάρια τεῦχε κύνεσσι,

Ὀϊωνοῖσι τε πᾶσι, Διὸς δ' ἔτελέετο βουλῆ.

lin. 20. ἢ γὰρ τὸν θεὸν ὁ ποιητὴς οἶεται.) οἰεῖσθαι. *Basf.*
Pag. 38.

lin. 10. Εἰμαρμένον.) vulgo εἰμαρμένων: sed nostram
lectionem confirmat *Vulc.*

lin. 14. Μὴ ποτε δῶρον.) μήποτε δῶρα. *Ald. Basf.*

lin. 16. τῷ Διός.) τῷ τῷ Διός. *Vulc.*

Pag. 39.

Lin. 6. Πενίην θυμοφθόρον.) θυμοφθόρῳ. *Vulc.*

lin. 7. Τίτλαθ' ὄνειδιζεν.) τίτλατ' ὄνειδιζον. *Turn.*
τίτλα. *Vulc. Paris. Steph. &c.* nostram lectionem *Sal-*
masio debemus.

lin. 9. διὰ τὴν τύχην.) τέχνην. *Vulc.*

lin. 11. πολυτελέας ἀπορίαν.) εὐπορίαν. *Ald. Basf.*

Pag. 40.

Lin. 1. τῶν ἀτόπων.) ἀτόπων. *Vulc.*

lin. 3. ἐπανορθωτίον' ὧν ἐστὶ καὶ ταῦτα.) ἐπανορθωτίον ἐστὶ
καὶ ταῦτα. *Vulc.*

lin. 13. ἐν αἷς.) ἐν οἷς. *Vulc.*

lin. 18. Στίχας ἀνδρῶν, Αἴαντος δ' ἀλίανε μάχην Τελα-
μωνιάδου.) σίχας ἀνδρῶν ἠρώων, Αἴαντος Τελαμωνιάδου. *Vulc.*

lin. 20. Ζεὺς γὰρ οἱ νεμέσσα ἂν ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.) ita
versus requirit ratio. *Xylander.* ἐνεμέσσα. *Vulc.* ad fi-
nem hujus libelli hoc modo legitur, Ζεὺς γὰρ τοι νεμεσᾶ
εἴτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο. ubi *Vulc.* legit Ζεὺς γὰρ τοι νεμέσσα
καὶ ὅτι ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο. *Aristoteles* hunc versum
citat *Rhetoric. ad Theod. lib. 2.* ibique habet νεμέσσει.
Mihi videtur legendum sic,

Ζεὺς γὰρ τοι νεμεσᾶ ἂν ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο.

vel

Ζεὺς γὰρ τοι νεμεσᾶ, εἴτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιο.

Pag. 41.

Lin. 2. Σφόδρα ἢ δᾶ καὶ τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι.) σφόδρα ἢ καὶ
τοῖς ἄλλοις ὀνόμασι δᾶ. *Vulc.*

lin. 8. περιποιῶ, παρὰ τῦτο.) ὄν παρὰ. *Vulc.*

lin. 17. Τῆμός σφιν Δαναοί, ἀρετῆ.) τῆμός σφιν ἀρετῆ Δαναοί. *Vulc.*

Pag. 42.

lin. 1. Περὶ τῆς ἀρίστης.) περὶ τῆς ἐρετῆς. *Vulc.*

lin. 16. ἢ τινος ὁμοίου.) ἢ τινος ἄλλου ὁμοίου. *Turn.*

lin. 17. ἢ ποιητὴν ἠγεῖσθαι.) ἠγόμενος. *Ald. Basf.*

Pag. 43.

lin. 5. Οὕτω τοὺς ποιητάς.) τοὺς ποιῶντας. *Vulc.*

lin. 7. ἢ κτῆσιν.) ἢ κτίσιν. *Vulc.*

lin. 17. Καλῦμ'.) καλῦμαι. *Vulc.*

Pag. 44.

lin. 1. Τί.) τό. *Vulc.*

lin. 4. ἔπηται.) ἔπηται. *Ald. Basf.*

lin. 5. ταῦτα μὲν ἔν ικανῶς.) ικανή. *Turn. Vulc.*

lin. 7. ὑπομνησέον ἐστὶ τὺς νέους, ἐκδεικνύμενον αὐτοῖς.) *quidam leg.* τοῖς νέοις ἐκδεικνύμενον αὐτοῖς. *at Vulc.* δεικνυμένους.

lin. 8. ὅτι μιμητικὴν ἢ ποιήσεις.) ὅτι μιμητὴν ἴσως &c. *Vulc.*

lin. 15. τῆς ἀληθείας ὀλιγοῦσα.) ὀλιγοῦσα ἀλήθεια. *Vulc.*

lin. ult. κατορθοῦν.) κατορθῶντα. *Vulc.*

Pag. 45.

lin. 3. κατ' Εὐριπίδην.) κατὰ τὸν Εὐριπίδην. *Vulc.*

lin. 6. ἄνευ δὲ τῦ.) τῆς. *Vulc.*

lin. 11. παρέχουσι.) παρέχουσαι. *Turn.*

ibid. τὸ δ' ἀπλοῦν.) τὸ δὲ ἀπὸν. *Turn. Vulc. Bongarf.*

lin. 15. ἐμπέσωσι πράξεις.) τάξεις. *Turn.*

lin. 19. καὶ ἀνανταγώνισον.) καὶ ἀκαταγώνισον. *Vulc.*

Pag. 46.

lin. 2. ὡς ἄρα σοφοί.) ὡς ἄρα καὶ σοφοί. *Vulc.*

lin. 5. δοκιμάζων ταῦτα.) δοκιμάζων πάντα. *Ald. Basf.*

lin. 6. καὶ δυσχεραίνων μηδὲ ἀκύνων, μηδὲ ἀποδεχόμενος τῷ ψέγοντος.) *vulgo* μὴ δυσχεραίνων, *sed* καὶ *reposuit Grotius.* μηδὲ δυσχεραίνων, μηδ' ἀκύνων, μηδὲ ἀποδεχόμενος τὸ ψέγοντας. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. 12. Νῶϊν.) νῶϊ. *Vulc.*

lin. 15. Πριάμοιο θυγατρὸς.) θυγατρῶν. *Turn. Vulc.*

Pag. 47.

Lin. 2. Μηδέν.) μὴ δέ. *Vulc.*

lin. 3. μηδὲ προφάσεις λέγων.) λόγων. *Bongarsf.*

lin. 5. μηχανώμενος.) μηχανόμενος. *Ald. Basf.*

lin. 10. πάθεισι.) πάθαισι. *Vulc.*

lin. 11. διὰ δ' εὐρυίαν αὐτοῦς.) διὰ δ' εὐφορᾶν (ἐν σελίδι ὡσπερ ἐνθάδε.) *Vulc.* διὰ δ' εὐρυίαν αὐτοῖς. *Turn.*

lin. 18. ὃ ᾗ πάντα.) ὃ ᾗ ταῦτα. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

Pag. 48.

Lin. 10. ἔ ἐ προσῆκον.) προσηκόντως. *Vulc.*

lin. 11. ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκκλησίαν συνάγει, τῶν στρατιωτῶν νοσοῦντων.) *Grotius exp. Achilles coetum cogit aegrotantium militum. q. milites morbo pestilenti laborantes in concionem prodire potuissent: amplector itaque Xylandri interpretationem, Militibus morbo correptis Achilles concionem cogit, unde interpungendum sentio, post συνάγει.*

lin. 13. καὶ μάλισα πάντων.) πάντων non agnoscit *Basf.*

lin. 14. ἐν ταῖς στρατείαις.) στρατίαις. *Ald. Basf.*

lin. 16. κρίνεσθαι.) *quid proprie apud medicos significant haec verba κρίνω, κρίσιμος ἡμέρα et κρίσις patet ex Hippocrate, cui κρίσις est, ἢ ὁξύρροπος μεταβολὴ νοσήματος: omnem in morbis subitam mutationem ad salutem*

vel mortem κρίσιν vocavit, lib. 1. Epid. ut ostendit Galenus lib. 3. de Crisi. Hic addit κρίσιν esse vocabulum forense, et à foro ad medicos translatum: alii à re militari ductum tradunt, quod magna sit inter κρίσιν νόσῳ et κρίσιν μάχης affinitas, unde sicut κρίνεισθαι exp. *praelio discernere*, ut apud Homer. Il. β'.

————— συγερῶ κρινώμεθ' Ἀρῆι.

ita κρίσιμος ἡμέρα est *dies decretorius*, in quo de vita et morte decernitur.

lin. 19. δημαγωγῆ πρὸς τὸν ὄχλον.) πρὸς non agnosc. Ald. Basf.

Pag. 49.

lin. 3. φήσαντος τὴν ὄργην.) τὴν non agnoscit Vulc.

lin. 9. ἔ περιφρόνησιν.) περιφροσύνην. Turn. Vulc. Bon-garf.

lin. 13. πρὸς συμφέρον.) πρὸς τὸ συμφέρον. Turn.

Pag. 50.

Lin. 11. Οὐδὲν αἰσχρὸν, ἠδὲ ἔρωτικόν.) ἠδὲν ἔρωτικόν, ἠδὲ αἰσχρὸν. Vulc. Quod sequitur de Phoenice à patre diris devoto, ita se habet: Amyntor Phoenicis pater, ejusdem matre Hippodamia neglecta, Clytiam duxit; quod cum innotuisset Hippodamiae, illa Phoenici persuasit, ut cum Clytia rem haberet; deprehensum vero pater oculis multavit; postea tamen Chironis ope visum recuperavit. Vide de hac fabula Homer. Il. i. 450. Lycophron. Cassandr. 421.

lin. 16. παῦσεν χόλον.) παῦσεν ὄχλον. Vulc. Caeterum hi quatuor versus in hodiernis Homeri editionibus non extant, quod ab Aristarcho (ut sequitur) sublata sint. Aristarchi autem duo fuere; quorum primus floruit sub Pisistrato Atheniensi, cujus jussu Homeri opera collegit, et in xxiv rhapsodias digessit. Alter

vixit sub Ptolemaeo Philadelpho, circa Olympiad. CLVI. hunc Aelianus tradit tam castigato fuisse iudicio, ut Homeri versus non crederetur, quem ipse non probaret: quo factum est ut scriptorum alienorum censores *Aristarchi* dicerentur. Ovid. de Ponto.

*Corrigere at res est tanto magis ardua, quanto
Magnus Aristarcho major Homerus erat.*

Pag. 51.

Lin. 4. Πολίταις ὀργιζόμενον.) πολίταις πραζόμενον.
(ἀλλ' ἐν σελ. ὡσπερ ἐνθάδε.) *Vulc.*

lin. 14. παρθύσα τὸ τῆς Καλυψῆς πάθος.) i. e. Ulyssis amore capta, Calypso enim Oceani et Tethyos, vel (ut Homero placet) Atlantis filia, Ogygiae insulae regina, Ulysssem naufragum excepit, et apud se detinuit sex, vel (ut alii) septem annos

———λιλαιομένη πόσιν εἶναι,

inquit Homerus.

Pag. 52.

Lin. 5. Πάλιν τῆς Πηνελόπης.) πάλιν ἢ τῆς Πηνελοπέας.
Vulc.

lin. 7. χαριζομένων ἱμάτια ἔ κόσμον ἄλλον.) χαριζομένων ἱμάτια ἔ χρύσεια ἔ κόσμον ἄλλον. *Vulc.* deinde legit ὁ Οδυσσεύς.

lin. 11. τὸν κωμωδούμενον.) τὸν κωμοδούμενον. *Ald. Bas.* Versus sequentes dicti sunt per allusionem ad fabulam Amaltheae caprae.

penult. εἰ μὲν ἀληθῶς.) εἰ μὲν ὕν ἀληθῶς. *Bas.* Caeterum totam hanc historiam apud Homerum legas, Odyss. v'.

Pag. 53.

Lin. 3. Κοίλης ἐκ νηός.) ἐπὶ νηός. *Vulc.* sed Odyss. v' 216. ita scribitur hic versus,

Μήτι μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.

lin. 4. ἢ βδελύττεσθαι νῆ Δία τὴν φιλοπλητίαν.) τὴν φιλοπλητίαν νῆ Δία. *Vulc.*

lin. 17. ἔ δυσεντεύκτω.) δυσεντάκτω. *Turn.*

Pag. 54.

Lin. 5. Οὐκ ἰάσωμεν.) ἰάσομεν. *Vulc.*

lin. 8. τοῖς δὲ, τὸ ἐπαινεῖν ἀποδιδόντες.) τοῖς δὲ τὸ ἀφελῆν ἀποδύοντες. *Vulc.*

lin. 11. ἐν πράξεσιν.) ἐν πράγμασι. *Vulc.*

Pag. 55.

Lin. 2. οἰομένη.) οἰομένειν. *Ald. Basf.*

lin. 7. βδελυτέσθω τοὺς λόγους μᾶλλον.) μᾶλλον τοὺς λόγους. *Vulc.*

lin. 10. ἐκάστω τῶν λεγομένων.) τοῖς λεγομένοις. *Vulc.*

lin. 14. ὑ πεσέον.) ὑ πισέον. *Ald. Basf.*

lin. ult. Μηδέποτ' οἴνοχόν.) ita emendabat *Salmasius*, et huic consentiunt editi. *Ald. Basf.* οἴνοχών. *Vulc.* οἴνοχόον. vulgo. Hanc vocem *Grotius* et *Xylander* sumunt pro vase ex quo vinum in pocula effunditur, q. praeceptum hoc *trullam vetaret super oratera poni*, ne quiescente poculo morae inter bibendum fierent: legem hanc *compotatores* instituere solebant; et huic sensui favet *Plutarchus* in 'Ἐπιὰ σοφῶν συμποσίῳ' Εὔσαι τὸ τὰ πολλά (inquit) ἢ οἴνοχόν ἀτρέμα κῆσθαι κρητῆρος ὑπερθεῖν' ὅπερ ἀπηγόρευσεν Ἡσίοδος ἐν τοῖς πίνειν μᾶλλον ἢ διαλέγεσθαι δυναμένοις. Longe alium habet sensum *vulgata* *Hesiodi* versio, nam οἴνοχόν exp. *patinam libatoriam*, ex fide *neoterici Lexicographi*: et haec esse mens *Hesiodi* videtur, quod hoc praeceptum inter alios ritus *superstitiosos* positum sit, quinetiam disticho praecedente, de solennibus *Deorum conviviis* loquitur.

Pag. 56.

Lin. 11. Καί τοι.) καίτοι. *Paris.*

lin. 17. ἔ ποιῆν ὑψηλὸν ἑαυτόν.) ἔ ποιῆν ἑαυτὸν ὑψηλόν.
Vulc.

lin. 18. διὰ τί δέ, ἑάν.) διὰ τίδε ἄν. *Vulc.*

renult. ἢ προσήκει μοι.) ἢ προσήκει μή. *Ald. Bas. lecti-*
onem vero nostram confirmat Xylandri MS.

Pag. 57.

Lin. 7. φιλεῖ ἐπιθῆσθαι.) φιλεῖ πεποιθῆσθαι. *Ald. Bas.*
πεποιθῆσθαι. Turn. Xylander in MS. super mendosam
istam vocem πεποιθῆσθαι à correctore quodam scriptum
invenit ἐπιθῆσθαι in libello Περὶ τῆ ἀκρίειν Plutarchus dic-
um hoc ad Heraclitum auctorem refert; ibi autem ab-
surde legitur παιδεύεσθαι. Nostra lectio Xylandri est, et
retinetur ab edit. Steph. et Paris. tam hoc loco, quam
in altero libello: et hanc lectionem confirmat vocabuli
(πιθόμαι) usus; Plutarchus de Virtut. Muliebr. cum E-
ryxonem dixisset concubitum Laarcho obtulisse, ad-
dit, ἦν ἔν ταῦτα πρὸς ἡδονὴν τῷ Λαάρχω, ἔ παντάπασιν ἀναπ-
λοῦθῆς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην γυναικὸς &c. et Homer. Odyss.
χ.

————— τῶν δὲ φρένες ἐπιθῆσθαι.

Pag. 58.

Lin. 1. Οὐ χεῖρόν ἐστι καὶ περὶ τούτων διελθεῖν ἐν βραχέσιν,
ἀφάμενον τύπῳ τῶν πραγμάτων.) ἢ χεῖρον δὲ ἐστι ἔ περὶ διελθεῖν
ἐν βραχεῖ ἀφάμενον τύπον τῶν πραγμάτων. Vulc. ubi ἀφάμενον
τύπῳ Grotius exp. rudi Minerva. At Xylander, deline-
atis modo rebus: q. omnibus non esset notissimum,
τύπον dici descriptionem minus exactam, quaeque rudiori
fit Minerva: unde τύπῳ exp. crassa Minerva, vel sum-
matim. ὡς ἐν τύπῳ ἔ ἀπλῶς εἶπεν. Theophrast. Histor.
Plant. l. 4. παχυλῶς ἔ τύπῳ τάληθῆς ἐνδείκνυσθαι. Aristot.
Ethic. ad Nicomach. lib. 1. cap. 3. quod tamen Ric-
cobonus pessime vertit, per formam veritatem osten-
dere.

lin. 13. Οὐ γάρ σοι.) ἢ μὲν σοι, apud Homerum.

lin. 14. εὖ ναιόμενον.) εὐναιόμενον, apud Homer.

lin. 18. ἄς τοι Ἀχαιοὶ πρωτίστ' ἰδομέν.) δίδωμεν. *Vulc.*

Pag. 59.

Lin. 1. Δῶσι.) δῶσι. *Steph. Francofurt.* differunt autem δῶσι et δῶσι, illud enim Ionicum est, et ponitur pro δῶ hoc vero est 3. plur. αορ. β. subjunct. mod.

lin. 4. ἐν τῇ ἐπιπώλῃσιν.) ἐπιποιήσιν. *Vulc.*

lin. 9. μὴ ψεύδῃ.) μὴ ψεύδ'. *Ald. Bas.* μὴ ψεῦδε ap. Homer.

lin. 11. ἢ γὰρ τοιαύτη διαφορά.) τοιαύτη διαφορμή. *Vulc.*

lin. 19. οὐκ ἠμέλησεν δηχθέντος.) δηχθέντος non agnoscit *Vulc.*

lin. ult. λάξετο μύθον.) μύθῳ. *Vulc.*

Pag. 60.

Lin. 9. εὖ ᾗ ἔχει ἔ φρονίμῳ ἀνδρὸς ἔ μάντεως διαφοράν.) εὖ ᾗ ἔχει καὶ φρονίμῳ διαφοράν ἀνδρὸς καὶ μάντεως. *Vulc.*

Pag. 61.

Lin. 12. Ἀνδρείας ἄμα.) vide *Vulcobium* de hac sententia.

lin. 16. φιλεῖν τὺς ἐρυθριῶντας μάλλον.) φιλεῖν μάλλον τὺς ἐρυθριῶντας. *Vulc.*

Pag. 62.

Lin. 7. Καὶ δὲ τὸ μὲν ζηλοῦν, τὸ δὲ δυσχεραίνειν.) τὸ μὲν δυσχεραίνειν, τὸ δὲ ζηλοῦν. *Vulc.* τὰ μὲν ζηλοῦν, τὰ δὲ δυσχεραίνειν. *Turn.*

lin. 10. καὶ τὸ περὶ τὺς Τρῶας ἔ.) τὺς Τρῶας ἔ non agnoscit *Vulc.*

lin. 17. ὅτι τὸν Αἴαντα μετὰ τῶν ὅπλων φανέντα λαμπρόν.) ὅτι τὸν Αἴαντα ποιόντων τῶν ὅπλων φανέντα λαμπρόν. *Vulc.*

lin. ult. Τρῶας ᾗ τρόμος αἰνὸς ἐπήλυθε) αἰνῶς ὑπήλυθε. *Vulc.*

Pag. 63.

Lin. 15. οἴθεν οἶος.) οἶος. *Vulc.*

lin. 16. οἶοι.) οἶα. *Vulc.*

Pag. 64.

Lin. 1. Ἡμεῖς δ' εἰ μὲν.) ἡμεῖς δὲ εἴμεν. *Turn. Vulc. Bongarsf.*

lin. 4. ὁμοίως.) ὁμοίων. *Vulc.*

lin. 15. ὑποπίπλειν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ὄντος.) ὑποπίπλων ὄντως ἐν τοῖς ἀγῶσιν. *Vulc.*

Pag. 65.

Lin. 7. ὠφελίμως ἔχονται, πρὸς ἕς.) ὠφελίμως ἔχοντα πρὸς ἕς. *Vulc.*

lin. 9. ὑπομιμνήσκωμεν αὐτοῖς ὅτι.) ὑπομιμνήσκωμεν αὐτοὺς ἴσως ὅτι. *Vulc.*

lin. 11. τὰ κενῶς.) τὰ καινῶς. *Vulc.*

lin. 16. ἀργῶς.) μὴ ἀργῶς. *Turn.*

Pag. 66.

Lin. 1. Εσσεται ἢ κεν νῆας.) εἴ γε νῆας. *Vulc. εἴ κεν νῆας. Bongarsf.*

lin. 6. καὶ τῷ.) vulgo τό.

Pag. 67.

Lin. 8. Μή σε γέρον.) γέρον. *Vulc. quae lectio apud Homerum retinetur.*

lin. 11. πρὶν ἠκισμένον.) πρὶν ἠσκημένον. *Turn.*

lin. 12. ὑπὸ τῷ πατρός.) ἀπὸ τῷ πατρός. *Baf.*

lin. 13. Μὴ ὁ μὲν ἀχρυμένη.) ἀχρυμένον. *edit. Homer. Genevensf.*

Pag. 68.

Lin. 1. Τὸν φίλοιον ἔχεν, ἢ πρὸς ἔρωτα τὸν ἐρωτικόν.) τὸν φίλοιον εἶναι, καὶ πρὸς ἔρωτα τὸν ἐρωτικὸν ἔχεν. *Vulc.*

lin. 15. εἰ.) οἱ. *Ald. Baf.*

Pag. 69.

Lin. 8. Τὸ Ζεῦ, πάτερ.) τὸ δὲ, Ζεῦ πάτερ. *Vulc.*

lin. 10. καὶ τὸ, Ζεῦ.) καὶ Ζεῦ. *Ald. Basf.*

lin. 16. καὶ παραβιαζόμενος.) καὶ παροιμιαζόμενος. *Vulc.*

Pag. 70.

Lin. 13. Ἀμαθίαν ἕσαν ἔ ἄγνοιαν.) ἀμαθίαν ἔ ἄγνοιαν ἕσαν. *Vulc.*

lin. 15. Διὸς ἔ τῷ Ποσειδῶνος.) τῷ non agnoscit *Vulc.*

lin. 17. ἠδ' ἴα πάτρη.) vulgo ἢ μία πάτρα. *Nostram lectionem confirmat Vulc. et Homeri editt.*

lin. 20. Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος.) πρότερον. *Vulc.*

ibid. καὶ πλείονα ἦδει.) εἶδη. *Ald. Basf.*

lin. ult. ἄτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἔπισθαι.) ἄτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς τῷ Διὸς ἔπισθαι. *Vulc.*

Pag. 71.

Lin. 6. Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε.) πεπνυμένος. *Vulc. lectionem vero nostram retinet Homerus.*

penult. ἐπεμήνατο δι' Ἀνθια.) δι'. *Ald. Basf.*

Pag. 72.

Lin. 4. Δῖα.) δία. *Ald. Basf.*

lin. 5. ἐν μὲν ἔν τύτοις τῇ φρονήσει.) εἰ μὲν ἔν τύτοις καὶ τῇ φρονήσει. *Vulc.*

lin. 6. ἐν δὲ ταῖς παρὰ τὰς μάχας κελεύσεσιν.) ἐν δὲ ταῖς περὶ τὰς μάχας παιδείσεσιν. *Turn. Vulc. ἐκάσῳ deinde Turn.*

lin. 12. δὴ γὰρ μέγα,) δὴ γὰρ μάλα, *quidam leg.*

penult. Λισχύλος ὃ ἔ τὸ πρὸς δόξαν ἔχεν ἀτύφως, καὶ μὴ διασοβῆσθαι.) πρὸς δόξαν ἀτύφως ἔχεν καὶ μὴ διαφοβῆσθαι. *Turn. Vulc.*

Pag. 73.

Lin. 5. Βαθῆαν ἄλοκα.) αὐλακα. *Basf.*

lin. 12. ἐπιγιγνόμενον ἐκ σπυδῆς.) ἐπιγιγνόμενον ἐκάσῳ, *vulgo. ἐκάσῳ. Vulc. Lectionem nostram Grotio debemus.*

lin. 15. ἑρμηνεύσαν.) ἑρμηνεύσαν. *Turn.*

Pag. 74.

Lin. 2. ὡς ἡα βασιλευσάν.) forte βασιλευσάν. *vide Vulc.*

lin. 5. Διὸς ἡἰόν. *Vulc.*

lin. 12. Διὸς ἡἰόν. *Turn.* Διὸς ἡἰόν. *Francfurt.*

Pag. 75.

Lin. 11. Οἷον τι γὰρ ἀλλοῖον.) *Grutiana* editio mendose (opinor) legit ἀλλοῖον, contra omnium Editionum fidem.

lin. 14. ἰσταν.) ἰσταν. *Turn.*

lin. 19. Ὅθεν ἴσ' αὖ παραδιδάσκεις.) παραδιδάσκεις. *Turn. Vulc. Bongerf.*

proult. Κλαυδης.) vulgo Κλαυδης. *Nostri lectio Grutii est.*

lin. ult. ἰ μὲν εὖ ἀλλὰ τοὺς ἀδυναίους ἰδὲν δουλοῦσαντας.) ἰδὲν non agnoscunt *Ald. Basf.*

Pag. 76.

Lin. 8. Δακτύλιον τῆς.) vulgo δακτύλιον ἰσοῦσι nostram vero lectionem habet cod. *Basf.* quem sequuntur *Grut.* et *Salmasf.*

lin. 15. Κἄν ἰστανδρος μίαν.) μίαν. *Ald. Basf.*

lin. ult. τοὺς μὲν ἀπταλῶν.) ἀπταλῶν. *Vulc.*

Pag. 77.

Lin. 1. ἔτι πῶς χρομῆς.) ἔτι πῶς χρομῆς. *Turn. Vulc.*

lin. 8. βολίμους ἀπῶν.) ἀπῶν. *Vulc.*

lin. 10. Οὐκ ἐπὶ πᾶσι σ' ἰρῶν.) ἐκ ἐπὶ πᾶσι σ' ἰρῶν. *Turn. Vulc.* πᾶσι ἰρῶν. *Ald. Basf.* πᾶσι σ' ἰρῶν. *Francfurt. Stephan.*

lin. 11. Αγαμίμους.) Αγαμίμους. *Francfurt. Stephan. &c.*

lin. 15. Οὐ γὰρ ἐπὶ πᾶσι σ' ἐφύτευσ'.) ἢ γὰρ ὅτι πᾶσιν ἐφύτευσ'. *Turn.*

lin. 18. Ὅταν τις εἰδῆ.) ὅτ' ἂν τις εἶδει, vel εἰδῆ. *Vulc.*
ιδη. Ald. Basf.

Pag. 78.

Lin. 1. Λέγοντος, ἢ λόγος.) λέγοντος ὁ λόγος. *Vulc.*

lin. 3. καθάπερ ἰσπεύς.) Omnino ita legendum, non ut vulgo ἰσπος. Nam sunt haec ἀντίσοιχα, eques gubernator, item fraenum gubernaculum. πείθει five monet eques per fraenum, gubernator per gubernaculum. *Grotius.*

lin. 4. Ἐδὲν ἕτως φιλόανδρον ἢ δὲ συγγενὲς ἐχέσης τῆς ἀρετῆς ὄργανον.) Ἐδὲν ἕτω φιλόανδρον ἐχέσης τῆς ἀρετῆς ἢ δὲ συγγενὲς ὄργανον. *Vulc.*

lin. 10. ἀμφιδέξιος ὡς ἀληθῶς ἔξισόρροπος.) ἀμφιδέξιον ἀληθῶς καὶ ἰσόρροπον. *Vulc.*

lin. 12. Ὡρας ὧδε κακῆ μετοικιζόμενος.) Ὡρας δεῦρο κακῆ μετοικιζόμενος. *Turn. Vulc.* μετοκλαζόμενος hoc appositum est ad marginem *Xylandr. cod. MS.*

lin. 17. φόβος δὲ τοῖς ἄφροσι, ἔχαρισις, ἔανοήτοις, ὅτι καὶ τὴν παντὸς αἰτίαν ἀγαθοῦ δύναμιν καὶ ἀρχήν.) φόβος δὲ τοῖς ἄφροσι καὶ ἀνοήτοις ἔχαρισις ὅτι τὴν παντὸς αἰτίαν ἀγαθοῦ καὶ δύναμιν ἔρχην. *Turn.* ὅτι τὴν τῷ παντὸς αἰτίαν. *Vulc.*

Pag. 79.

Lin. 6. εἰ μὴ γέιτων κακὸς εἴη.) κακῶς. *Ald. Basf.*

lin. 7. καὶ περὶ κυνὸς αὐτό.) ταυτό. *Turn. Vulc.*

lin. 18. Πράγματι συνηρημένον.) προσηρημένον. *Turn.*

Pag. 80.

Lin. 1. ποιημένος.) ποιημένοις. *Turn.*

lin. 2. ὄξυχοῖας.) ὄξυχοῖας. *Francofurt.*

lin. 8. ἐν τῷ παρθενῶνι.) ἐν ταῖς παρθένοις. *Ald. Basf.*

lin. 10. Σὺ δ' ὦ τὸ λαμπρὸν &c.) haec sine interrog. legunt editt. *Francofurt. et Steph.*

lin. 16. ἢ κυβεύεις; ἢ ὀρτυγοκοπῆς; *quid sit coturnicibus ludere docet Suidas:* Ὀρτυγοκόπος· παιδιά τις· ἐν ἢ ὀρτυγας ἰσᾶσιν ἐν γύρω· ἕς τύπλισιν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρω καταλαβὼν τὸν ὀρτυγα, λαμβάνει ἐξῆς ἕς ἂν δύνηται. ὁ δ' ἀποτυχὼν, παρέχει θάτερον τοὺς ὀρτυγας τύπλειν. καὶ τῆτο ἀνά μέρος ποιῶσι. λέγει ἔν (sc. *Plato*) ἐν Ἀλκιβιάδῃ· Οὐκ ἄλλα πρὸς Μαιδίαν σε δεῖ ἀποβλέποντα τὸν ὀρτυγοκόπον, ἢ τοιούτους ἄλλους. ἐν Φαίδωνι. Ὅτι ἢ πρὸς τὴς τυχόντας ὁ ἀγὼν ἐστὶ. πρὸς ἢ τοὺς ἀρίστους. διόπερ ἢ ῥαθυμητέον. μηδὲ ὀρτυγοκοπεῖν. μηδὲ (*ita enim legendum, non μὴ δέ*) περὶ τὰ τοιῦτα ἐπισησθαι· *ex quibus patet sordidum fuisse hunc ludum. Alio modo ipsum descripsit Jul. Pollux Onomastic. lib. 9. cap. 7.* Καίτοι με ἢ λέληθεν ὅτι καὶ ὀρτυγα ἐνισάντες τῷ περιγραφῶ κύκλῳ, ὁ μὲν ἔκοπτε τὸν ὀρτυγα τῷ δακτύλῳ, ὁ ἢ πρὸς τὴν πληγὴν ἐνδὺς ἀνεχαίτιζεν ἔξω τῷ κύκλῳ, ἢ ἠτῆτο ὁ τῷ ὀρτυγος δεσπότης. ἐν γὰρ Ταξιάρχους Εὐπολις, τῷ Φορμίωνος εἰπόντος, Οὐκοῦν περιγράψεις ὅσον εἰς ἀριστον κύκλον; ἀποκρίνεται

Τί ἐστίν; εἰς ἄμιλλαν ἀριστήσομαι;

Ἡ κόφομαι τὴν μάζαν ὡσπερ ὀρτυγα;

Cum interrogatione haec legi debent. Caeterum paulo post addit, Καὶ μὲν τοι καὶ τὸ ὀρτυγοκοπεῖν παιδιά, ἢ τὸ πρᾶγμα ὀρτυγοκοπία, ἢ οἱ παίζοντες ὀρτυγοκόποι καὶ συμφοκόποι ἰκαλῶντο, καὶ τὸ κόπλειν τοὺς ὀρτυγας, ἢ ἀνακλαδάλλειν, καὶ ἀνερεθίζειν, ἀνεγείρειν, παροξύνειν.

lin. 16. ἢ καπηλεύεις;) καὶ νῆ Δία καπηλεύεις. *Vulc.* καπιλεύεις. *Ald. Bas.*

penult. Ὅν ἢ ὁ κάκιστος;) ὄν κ' ὁ κάκιστος. *Vulc.*

Pag. 81.

lin. 1. Χλαμύδα, μὴ ἱερατικόν.) μηδέ. *Vulc.*

lin. 14. τῆτο καὶ τοῖς ὁμοίοις, κολύοντα τοὺς μέγα φρονῶντας.) τῆτον ἢ τοῖς ὁμοίοις κολύοντα τὴς μεγαφρονῶντας. *Vulc.*

Lin. 3. τὸς φύγης ἐπιφέροντες.) τὸν φύγον. *Vulc.*

lin. 8. Ἰδομενεῦ τί πάρος λαβρεύεο; ἢ δὲ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.) τί πάρος λαβρεύεω, ἢ δὲ τί &c. *Vulc.* λαβρεύεαι.

Ald. Bas. Caeterum miror neminem adhuc observasse haec carmina apud Homer. eo ordine non extare. II.

ψ. 474. Ajax Oelides Idomeneum sic alloquitur,

Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἰ δέ τ' ἄνευθεν &c.

deinde vers. 478.

Ἄλλ' αἰὲ μύθοις λαβρεύεαι. ἢ δὲ τί σε χρὴ

λαβραγόρην ἔμεναι.

lin. 15. ἢ τεκῦσα ἔ φιλοφρονημένη.) ἔ non agnoscit *Vulc.*

lin. ult. ψεκτὸν ἠγύμενος τὸν μὴ αἰσχρόν.) ψεκτὸν ἠγύμενος παρέλκει τὸ, μὴ αἰσχρόν. *Vulc. Bongarsf.*

Lin. 1. Ἄλλ' ἀπὸ τύχης.) ἄλλ' ὑπὸ τῆς τύχης. *Turn. Vulc.*

lin. 5. τὸ αὐτὸς κατὰ βίον εὐροῦντας.) haec defunt in codd. *Ald. Bas.* εὐρόντας. *Vulc.*

lin. 7. εἰς μεγαλοφροσύνην αὖ, τοὺς.) αὐτοὺς. *Vulc.*

lin. 9. μὴ δὲ ταρατῆσθαι.) μὴ δὲ διτλὰ ταρατῆσθαι, vel διαταρατῆσθαι. *Vulc.*

lin. 17. ἐπιλαμβάνν.) ἐπιλαμβάνεται. *Vulc.*

Lin. 7. Ἐπανορθώσεως δεομένων ἔ δήξεως.) ἔπανορθώσεως ἔ δήξεως δεομένων. *Vulc.* ἔ δείξεως. *Turn.*

lin. 14. ἐκτρέφειν χρὴ ἔ αὔξειν.) ἐκτρέφειν δὴ ἔ αὔξειν. *Turn.*

penult. τοῖς ἀπὸ σκηνῆς.) σκηνοῖς. *Vulc.*

Lin. 1. διδασκαλείω.) διδασκαλίω. *Ald. Bas.*

lin. 2. καὶ Πλάτωνος.) καὶ τὰ Πλάτωνος. *Vulc.*

lin. 4. ἄγη.) ἄγη. *Ald. Basf.*

lin. 6. ὄθεν ἢ παρήργως ὑποδακτίον.) ὄθεν ἢ παρήργως ἀνγνωσίον, vel ἀναγνωσίον. *Vulc.*

lin. 8. Τέκνον ἐμὸν ἢ τοι.) ἢ τοι τέκνον ἐμὸν. *apud Homerum.*

lin. 11. Ζεὺς γὰρ τοι &c.) *Vide quae supra ad hunc versum annotavimus pag. 40. lin. 20.*

lin. 14. διάνοιαν ἐκέλευ.) ἐκέλευ. *Vulc.*

lin. ult. ταῦτόν ἐστι τοῖς.) ταῦτόν ἐστι ἔτι τοῖς. *Turn. Vulc.*

Pag. 87.

Lin. 2. καὶ τῷ κακῶς πάσχειν, τὸ ποιῆν κακῶς, βλαβερώτερον. ἐπιρρητίον δὲ ἔτι τῷ Αἰσχύλῳ.) καὶ τῷ κακῶς πάσχειν, τῷ κακῶς ποιῆν βλαβερώτερον, ἐπιρρητίον ἢ ἔτι τῷ τῷ Αἰσχύλῳ. *Vulc.*

lin. 13. Οὐκ ἔστι μέγας ὁ παραμένων.) ὁ παραμένων ἢ ἔστι μέγας. *Vulc. deinde pro δυσκαρτέρητος Turn. et Bongarf. leg. δυσέκαπος ῥητός.*

lin. 16. ὑδὲ κόμπον, ἢ μῶρον γέλων.) ὑδὲ δὴ μῶρον γέλων. *Vulc.*

lin. 17. τὸδ' ἠδὲ μόνος.) μῆνος. *Bongarf.*

lin. 18. τί διαφέρει.) *Vulc. addit τῷ λυπῆντος.*

Pag. 88.

Lin. 3. Φάσωμεν.) φάσω με. *Turn. Vulc.*

ibid. ἔχειν ἀρετάν, Πλῦτος ἢ ἔτι δειλοῖσιν ἀνθρώπων.) ἔχειν ἀρετάς, Πλῦτος ἢ ἔτι δειλοῖσιν ἀνθρώποις. *Vulc.*

lin. 10. Τιμὰν τε πεκῶσθαι &c.) *Haec vulgo indistincta ita legebantur, Τιμὰν τὰν τίτασθε, πλῆτρω δ' ἀρετὰν κατεργασάσθω, δοκῆτ' ἐν ἔσθλοῖς ἢ καθήσεισθ' ἀνολθοι. Lectionem nostram debemus Salmasio. Caeterum Anglicus interpres emendavit sic,*

Τιμὰν τ' ἀν τίτασθε,

Πλῆτρω δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκῆτ' ἐν

ἔσθλοῖς ἢ καθήσεισθ' ἀν

Ολβιοι.

lin. 11. ἀρετάν.) ἀρετήν. *Vulc.*

lin. 12. καθήσεσθ' ἄνολβοι.) καθήσεσθ' ἄν ὄλβιοι. *Ald.*
Baf.

lin. 13. Ἄρα ἕκ ἀπόδειξιν ἔχει ὦν.) ἄρα ἕκ ἀπόδειξις ἔστι
ὦν. *Vulc.*

lin. 19. περιτίθησι τοῖς.) περιτίθησιν αὐτοῖς. *Vulc.*

penult. ἔτι ᾗ προσανοίγει καὶ προσκλίνει.) ἔτι ᾗ προσανά-
γει καὶ προσκινεῖ *vel* προκινεῖ. *Turn. Vulc. Bongarf.*

Pag. 89.

Lin. 15. κεκραμένοις.) κεκραμένης. *Turn. Bongarf.*

penult. τὸν φύντα &c.) *Hos versus citavit Tullius*
sub finem Tusc. Quaest. lib. 1. in Ctesiphonte (inquit)
Euripides,

Nam nos decebat coetus celebrantes domum
Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,
Humanae vitae varia reputantes mala,
At, qui labores morte finisset gravis,
Omnes amicos laude et laetitia exequi.

Pag. 90.

Lin. 4. Δημητρὸς ἀκτῆς.) *Phrasis haec ab Homer.*
sumpta est, qui Il. v. 322. ait,

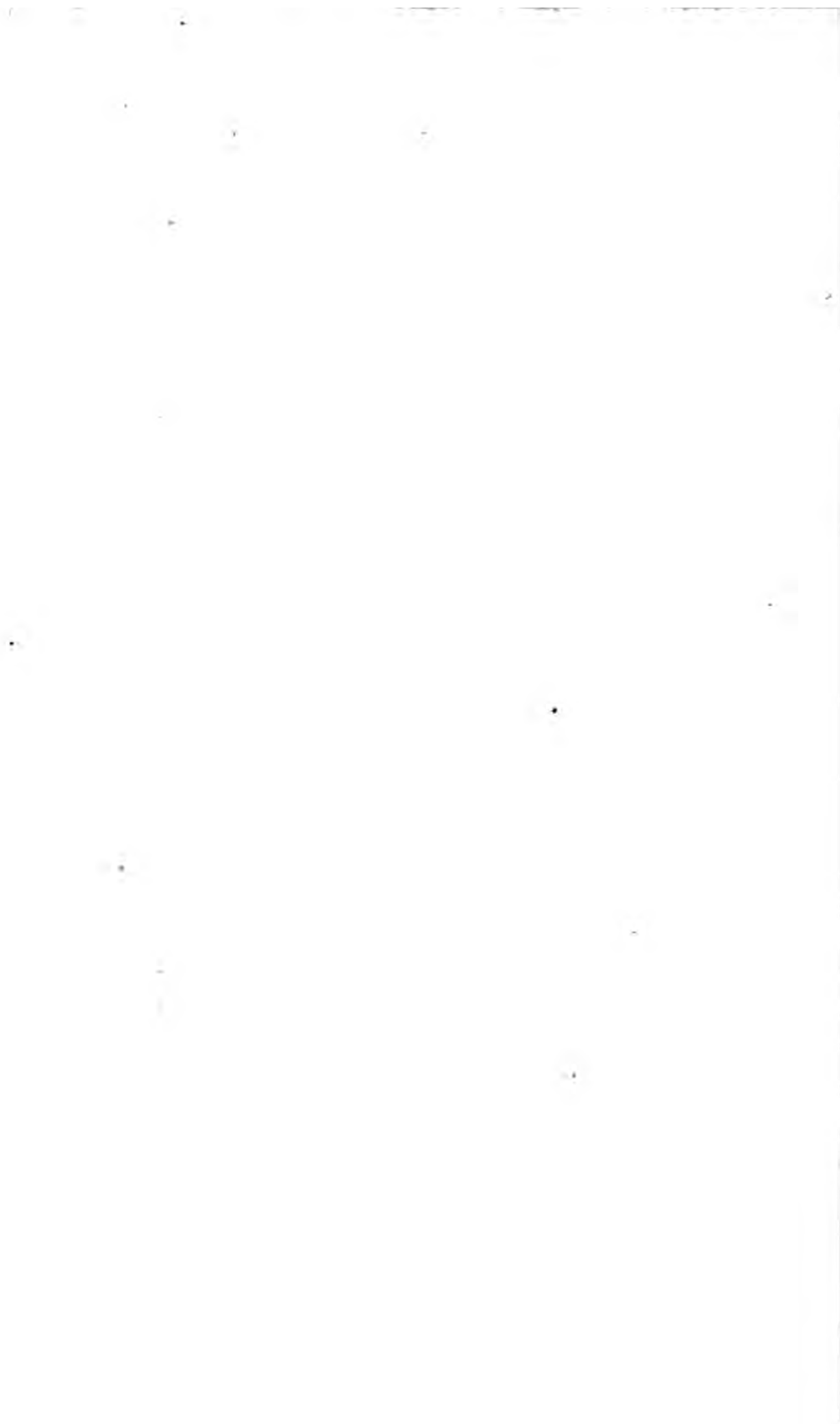
Ὅς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημητέρος ἀκτὴν
ubi *Scholiasst.* Δημητέρος ἀκτὴν *exp.* τὸν σῖτον. ἐπεὶ κατασσοῦ-
μενος, καὶ ἀλύμενος, ἄρτος γίγνεται. Et *Hesychius* ἀκτὴν *pe-*
nacut. exp. τροφήν et paulo post addit, ἀκτὴν ᾗ καὶ τὸ τε-
λευταῖον τῆ ἀλφίτου κάταγμα καλεῖν ἔωθεν Ὅμηρος διὰ τὴν κα-
τάξιν, ὡς ὅταν λέγη Ἀλφίτου ἀκτὴν.

Pag. 91.

Lin. 1. Προδιαβληθεῖς.) *vulgo προσδιαβληθεῖς. Lec-*
tionem nostram Danieli Tileno debemus.

lin. ult. προπέμπηται.) παραπέμπηται. *Vulc.*

F I N I S.

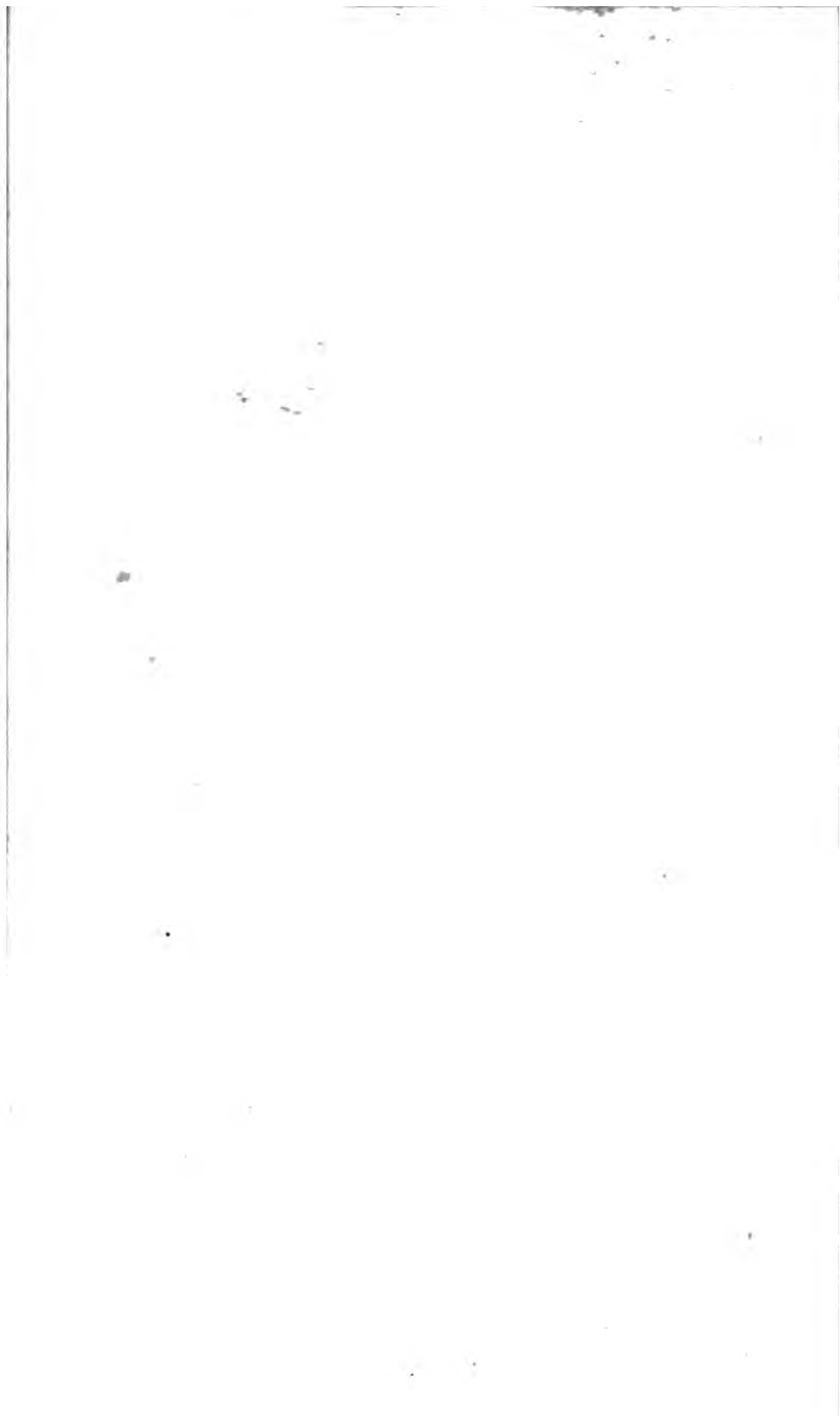

PLUTARCHI
CHAERONENSIS

LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT

POEMAT A.

PLUTARCHI
CHAERONENSIS
LIBER

QUOMODO JUVENI AUDIENDA SINT POEMATA.

VERUMNE sit quod à Philoxeno poëta scriptum est, Marce Sedate, carnum suaviores esse quae minus sunt carnes, et piscium qui minus sunt pisces, illi viderint quos Cato dicebat palato quam corde magis sapere. hoc certe nobis liquet, eos qui valde sunt juvenes illis de sapientia sermonibus magis delectari magisque se tractabiles ac morigeros praebere qui speciem sapientiae et curae exactioris minus praeferunt; ideoque, commoveri eos et quasi afflari videas non modo cum Æsopicas fabellas et poëtica figmenta et Heraclidæ Abarin et Lycona Aristonis evolvunt, sed et cum de anima traditiones fabulis permixtas legunt.

2. Quare danda est opera ut non tantum circa victum potumque temperate se

gerant, sed in audiendis quoque et legendis libris assuefiant, eo quidem quod delectat tanquam condimento modice uti, id vero quod utile et salutare est imprimis sectari. neque enim aut urbem custodiant clausae portarum caeterae si una hosti pateat, neque adolescentem salvum praestet temperantia circa voluptates alias, si ignarus per aures ipse se prodat: sed quanto ea pars ad vim ratione ac prudentia praeditam propius accedit, tanto majorem noxam perniciemque adfert neglectui habita. cum ergo fieri vix possit, ac forte ne expediat quidem, a poëmatis arceri qui id sunt aetatis cujus nunc est aut Soclarus noster aut Cleander tuus, custodiendi nobis sunt, ut qui inter legendum non minus, quam inter eundum ductoris egeant.

3. Hanc ob causam quae nuper mihi de poëmatis dicere contigit, ea perscripta ad te mittere constitui. haec igitur perlege, et si tibi videantur nihilo esse deteriora amuletis quibus se contra ebrietatem nonnulli potaturi praemuniunt, da Cleandro: ejusque ingenium, quo longius à languore

abest, vegetiusque est ac perspicacius, eo etiam ad has res sequacius atque ductilius, in tempore occupa.

Pulypodis capiti quid inest nocuumque bonumque.

Nam gustu suavis valde est, at somnum reddit inquietum, ut aiunt, visa ciens turbida et à recta ratione aliena. sic et poëtarum scriptis, multum inest quod delectet, et animos juvenum nutriat, sed neque minus quod eos turbet et transversos agat, nisi rectus ductus adsit inter audiendum. non enim de terra Ægypto tantum, sed et de arte poëtarum licet dicere,

Multas quae noceant herbas multasque salubres
ab ea dari his qui in ipsa versantur.

Intus amorque jocusque et suadae flexanimae vis,
Quae mentem quamvis sapientem surpere possit.

Nam certe stupidus plane et mentis inopes illecebrae istae non tangunt: ita ut non male Simonides quaerenti ex se, cur solos Thessalos non deciperet, responderit; In-doctiores enim sunt quam ut à me decipiantur: sed et Gorgias tragoediam dixit esse fallaciam, qua qui deciperet justior esset non decipiente, et qui deciperetur, eo qui

non deciperetur sapientior. quid ergo? num juvenum aures, ita ut Ithacensium, cera dura oblinemus, auctoresque eis erimus ut ascensa Epicuri navicula citato quantum possunt remigio artem poëtarum fugiant; an potius iudicium ipsorum recta ratione involutum atque devinctum ita gubernabimus atque custodiemus ut ne rerum delectantium dulcedine abripiatur in nocitura?

Namque nec ille valens, genitore Dryante, Lycurgus

sanam satis mentem habuit, cum aliis per temulentiam lascivientibus ipse interea vires obiens excidit, cum potius fuisset fontes admoveere propius et deum furentem, ut ait Plato, alio modestiore numine castigatum admonere officii. namque ea mixtura aufert vino quod nocet, ita ut quod utile est non una auferat. sic ergo et nos partem poëticam, ne excidamus de disciplinis planeque perdamus, sed ubi voluptate immoderata exsultans pro lubricitate lascivit atque insanit, ibi quod ejus est fabulosum et theatrale premamus atque coercemus.

mus: at ubi ad doctam quandam gratiam accedit, neque inanis aut infructuosa est verborum illa suavis illecebra, ibi sapientiam accitam illi admisceamus.

4. Sicut enim mandragora vitibus adfita, et vim suam in vinum transmittens potantibus molliorem somnolentiam facit; sic et ars poëtarum argumentum à sapientia sumtum fabulis temperans, efficit ut juvenes et facilius id et libentius discant. quare sapientiae studiosi non fugere debent poëmata, sed in ipsis poëmatis studere sapientiae, atque ita se assuefacere ut in eo quod dulce est id quod utile est et quaerant et diligant: sin utile non inveniant, ipsum illud dulce non sine indignatione aspernentur. nam haec sunt veri profectus initia:

In opere quovis si bonum est primordium,
Credibile finem se quoque habiturum bene:

ut Sophocles docet.

5. Primum igitur ad poëmata admittamus juvenem edoctum nihil aequè in promptu habere atque illud:

constringunt plurima vates.

Vere enim plurima fingunt partim de in-

industria, partim inviti. de industria scilicet, quia veritatem sciunt mendacio esse austeriorem, ac proinde minus aptam delectationi audientium quam sectantur plerique. nam veritas re ipsa constans etiam si triste quid propositum habeat, nihil tamen de suo statu decedit. at mendacium humana ratione fabricatum facile se accommodat, ac de quamvis tristi in jucundum vertitur. neque enim aut pedum mensura, aut figura, aut dicendi sublimitas, aut translationis bene arrepta occasio, aut in compositione omnium partium concentus eam habet venustatem ac gratiam, quam perita fabulae structura.

6. Utque in picturis color plus nos movet quam sola lineamenta, eo quod ad hominis similitudinem propius accedat magisque fallat: sic in carminibus mendacium veri similitudine temperatum magis animos ferit, magisque placet, quam sine fabula ac figmento bene elaborata ac dimensa dictio. quare Socrates cum somnii admonitu scribere versus coepisset, neque ipse suoapte ingenio satis aptus esset mendaci-

orum faber, ut qui per vitam omnem pro veritate certasset, Æsopi fabulas quasdam versibus donavit, quasi poësis esse non posset cui nihil adesset mendacii. nam sacrificia quidem sine tibia et choro quaedam novimus: at non etiam sine fabulis et mendacio poësin. nam Empedoclis et Parmenidae carmina, et Nicandri theriaca et Theognidis sententiae, nihil aliud sunt quam orationes quae à poësi mensuram duntaxat et verborum majestatem pro vehiculo utendam accipiunt, ut pedestris sermonis humilitatem evitent.

7. Quoties igitur in carminibus à viro eximiae auctoritatis aliquid absurdum et à ratione abhorrens dicitur, aut de Diis, aut de semideis, aut de ipsa virtute, qui id pro vero accipit abripitur falsa opinione deceptus. at qui animo memore ac vigili semper retinet poëticae artis in fingendo praestigias, ita ut ei quoties opus est ausit dicere,

O Sphinge magis implicita, versuta artifex,
 Quid cum ludere tibi visum est, supercilium attrahis? quid cum hoc agis ut fallas,

S

docentis personam induis? is vero nihil grave patietur, nihil credet quod credi non oporteat: sed illum reprehendet qui Neptunum exhorrescit, metuens ne is terra dirupta inferos detegat, aut qui irascitur Apollini propter Achivorum principem virum, et haec dicit:

At qui ista cecinit, qui meas inter dapes
Ipse ista dixit, ipse, pro superi! meum
Natum peremit.

Parcet etiam lachrymas impendere mortuo Agamemnoni aut Achilli apud inferos, cum vitae desiderio invalidas manus tendunt. quod si quando etiam abripiatur affectibus, et vincatur veneno, non omittet sibi dicere,

Quamprimum lucem repete, atque haec omnia visa
Mente tene, uxoriq; dehinc memorare memento.

Nam et hoc eleganter Homerus suo quo inferos descriperat carmini subtexit, ut fabellae dignae quae mulierculis narrarentur.

8. Hujusmodi igitur illa sunt quae volentes Poetae fingunt: plura vero quae, quia ipsi ita rem esse persuasi sunt, nobis quoque per mendacium allinunt. exem-

pli causa; cum de Jove dixisset Homerus:

Imponitque duas sortes, quarum Hectoris illa,
Haec erat Aeacidae, mortem huic illive ferentes.
Has librat: Hectoris devertunt pondera fati.

Ergo abit ad Manes, atque illum linquit Apollo.

tota tragoedia hanc fabulam ornavit Aeschylus, cui nomen fecit Animarum libramen, Jovisque lancibus adstantes fecit hinc Thetidem, inde Auroram orantes pro pugnantibus filiis. hoc vero nihil esse nisi fabulam confictam aut ad voluptatem, aut ad admirationem auditoris, nemini est obscurum. Illud vero,

Jupiter humano generi qui suscitatur arma:

Et illud,

culpam hominibus assignat Deus,

Eruere quoties funditus statuit domum:

ex ipsorum qui dixerunt opinione dicta sunt, nam suam de Deis falsam persuasionem atque ignorantiam hoc modo in nos studuerunt traducere.

9. Rursum in describendis inferis prodigiosa commenta quae vocibus horrendis imagines nobis ingenerant fluminum ardentium, vastarum solitudinum, et suppli-

ciorum atrocium, haud multos admodum fallant: quia magna illis ficti falsique copia, tanquam medicamento cibis adhaeret: neque vero aut Homerus aut Pindarus aut Sophocles quod ita rem esse crederent haec scripserunt:

Heic immensas ructant tenebras
Pallida nigrae flumina noctis.

Et:

Oceani fluctus adeunt et candida faxa.

Item:

Ubi reciprocus gurges, et portae Inferum.

At si qui voces edunt quibus aut mortem ut rem miserabilem, aut insepultum jacere ut malum aut deplorant aut averfantur, ut:

Ah ne me lacrymarum inopem tumulique relinquant.

Item:

Ast anima evolitans membris petit infera regna,
Fata gemens quod sic robur juvenile relinquat.

Et hoc:

Ah ne me acerbam perime: conspiciere hunc diem
Dulce est: videre ne adige quae tellus tegit.

haec jam vero sunt affectorum et falsae opinionum consentientium verba, quo magis nos tangunt atque perturbant plenos ejus

animi motus atque infirmitatis qua dicuntur.

10. Ad haec igitur * parati rursus sumus nobis ipsis occinere, poëticae arti haud magnam esse curam veri: quod autem verum est in rebus illis, id iis ipsis fatentibus qui naturae cognoscendae omnem insumerunt operam, huic uni studio vacantes, quaeri difficulter, inveniri difficilium. itaque in promptu sint ista Empedoclis carmina:

audiri nequeunt, nequeuntque videri

Illam, negant et mente capi.

Xenophanis quoque hoc:

At nemo est nec erit qui divina omnia novit,

Et quae de rerum natura dicere conor.

Et Socratis verba apud Platonem harum rerum cognitionem ejurantem. minus enim fidem habebunt poëtae tanquam gnaris harum rerum, ubi ipsos etiam philosophos viderint haesitantes.

11. Hoc quoque amplius sistemus assensum, si ei quem ad poëmata ducimus,

* vertend. paremus juvenem, ab initio statim, ut hoc in promptu habeat quod occinat.

primum ipsam artem poëticam describamus, ut quae sit imitatrix et picturae respondens: neque vero illud tantum vulgatum audiat, picturam esse * loquens poëma, poëma vero tacitam picturam; sed hoc insuper à nobis discat, lacertam pictam ubi conspicimus, aut simiam etiam, aut Therisitae vultum, delectari nos atque admirari, non quod pulchra illa sint, sed quod rebus similia. re ipsa enim quod turpe est pulchrum esse nequit: at imitatio sive in re pulchra sive in turpi similitudinem rei exprimat, jure laudatur. imo si quis turpis corporis pulchrum simulachrum exhibuerit, is quod docebat quodque par erat fieri non fecit. sic et actus indecoros pingunt nonnulli, ut Timomachus Medae parricidium in liberos, Theon Orestis in matrem, Parrhasius fictum Ulyssis furorem, et Chaerephanes virorum mulierumque foedos congressus. in his vero praecipue assuefaciendus juvenis ut discat non actum laudari, cujus imago proponitur: sed artem si quod propositum est recte expressit.

* vertendum loquentem-tacitum

12. Quando igitur et poëtica ars saepe facta inhonesta, et affectus moresque illaudabiles refert sui generis imitatione, quod heic admiramur et recte factum dicimus, non ita debet accipere juvenis quasi verum sit, aut probare quasi honestum, sed laudare ut personae conveniens atque proprium. sic enim et clamorem suis aut strepitum trochleae, et venti stridorem et maris murmur, ipsa cum audimus aegre id nobis est: at si quis commode imitetur (ut suem Parmeno, trochleas Theodorus) id nos delectat. et homo quidem aegrotus aut ulcerosus, ut ingratum spectaculum fugitur; at Aristophontis Philocteten, et Silanionis Jocasten ad similitudinem tabescentium et moribundorum effictos juvat conspicere.

13. Sic ergo juvenis legens quae aut ridiculus Therfites, aut corruptor Sisyphus, aut Batrachus leno dicere aut facere à poëtis finguntur, discat artem ac facultatem feliciter ista imitandi praedicare: ipsos autem mores et actiones quas ars imitatur averfari ac vituperare.

14. Non enim idem est, pulchra, et pul-

chre imitari. nam pulchre fit quod fit convenienter et ut decet: at turpibus turpia conveniunt. nam et Demonici claudi crepidae, quas ille cum perdidisset optabat furis pedibus congruere, pravae quidem erant, sed ipsi conveniebant. similiter illud:

Nam si fides violanda, regni gratia

Violanda:

Et illud:

Iusti capesse nomen, at facta occupa

Quidvis agentis: parta sic tibi res erit.

Hoc quoque:

Talentum dos est: ni capio, num vivere

Potero, talento spreto? poteron' perdito

Dormire? nonne et in orco supplicium dabo

Ut qui egerim impie in talentum argenteum?

falsa sunt, prava sunt, sed Eteocli et Ixioni et seni foeneratori apprime convenientia.

15. Si igitur commonefaciamus pueros, non à laudantibus aut probantibus haec scribi, sed prava et improba pravis improbisque moribus atque personis attribui, non decipiet eos poëtarum reverentia: sed contra ex persona quae loqui introducitur orta

suspicio et rem et facta suspecta reddet, utpote prava à pravo ingenio proficiscentia. quale et illud est de concubitu Paridis cum è praelio fugisset. nam cum neminem poëta finxerit cum uxore de die concumbentem nisi unum illum libidinosum atque adulterum, fatis hoc ipso ostendit talem intemperantiam à se in vitii et probri parte poni.

16. Atque illud quoque in hoc genere considerandum est, an non et ipse poëta significationes dederit aliquas adversus ea quae narrat ut sibi non placentia, sicut Menander fecit in Thaidos prologo :

Nunc illam talem cane, quod te veneror, Dea,
Feroce[m], sed pulchellam et illecebriloquam,
Injustificam, clusiforem, poscinummiam,
Et neminamantem, semper simulantem tamen.

Optime autem hac cautione Homerus utitur. nam et turpia prius suspecta reddit et honesta commendat. commendat quidem in hunc modum :

Ac tum sic dulci sermone salubria fatur :

Item :

Stans juxta verbis hunc increpat ille severis.

T

Ubi vero praemunit lectorem parum abest quin diserte testetur atque denuntiet, ne quis dictis uti velit aut attendere, ut quae ab honestate ac recta ratione discedant. sic Agamemnonem introducturus cum sacerdote inclementius agentem, praefatur,

Haec tibi non placuit sententia, major Atride,
Sed male dimittis Chrysen.

Id est superbe, proterve et praeter officium. similiter Achilli orationem hanc ferocem attribuens,

Plene mero, cui cor cervi est oculique canini,
judicium simile subjecit:

Aeacides iterum saevis Agamemnona verbis
Sic affatur, adhuc immiti concitus ira.

Credibile enim est non esse quale oportet quod ab iracundo et inclementer dicitur. neque aliter de actionibus,

Tum facinus nimiae feritatis in Hectora dium
Incepit: Patrocli quem primum ad strata tetendit.
Sed et superindictis prudenter utitur, suam quasi sententiam de aliorum factis aut sermonibus pronuntians: ut cum de Martis adulterio sic loquentes facit Deos,

Non profunt malefacta: citum quit prendere tardus.

De Hæctoris vero elata atque superba oratione:

Sic optans loquitur: succenset maxima Juno.

De Pandari vero jaculatione:

Sic ait, amentisque movet præcordia Pallas.

Haec igitur aperte prolata judicia atque opinionem nemo attentus non viderit.

17. Alia vero ex rebus ipsis præbent disciplinae, sicut Euripidem ferunt dixisse cum aliqui Ixiona ipsius ut sceleratum atque impium calumniarentur: atqui non dimisi eum de scena nisi rotæ impactum.

18. At hoc docendi genus apud Homerum silentio premitur. habet et hoc tamen usum suum, et quidem utilem, si quis fabulas etiam quæ maxime accusentur propius consideret. sunt sane qui has abstrusis interpretationibus, quas allegorias vocant, vi facta detorquent, ut cum per Venerem Marti adulterantem et à Sole indicatum significari volunt, Martis sidus cum Veneris sidere conjunctum efficere genituram hominum adulteriis deditorum: quod si Sol superveniat eis sideribus atque ea quasi deprehendat, non solere culpam ita nato-

rum delitescere. Junonis quoque ad Jovem accessurae ornatum et circa cestum praestigias nihil esse aliud quam aëris ad ignem accedentis purgationem, quasi vero non ipse Poëta solvisset hos nodos. nam in illa de Venere fabula docet attentos omnes, à malis obscœnisque carminibus et oratione argumentum sibi foedum fumente mores reddi intemperantes, vitam mollem et homines tales qui delicias ament luxumque et mulierum commercia,

Mutatoſque habitus lectoſque undaſque calentes.

Unde et Ulyſſem facit ita præcipientem fidicini,

Linque ſed haec, et equi nobis ediſſere molem :
egregie ſubmonens cantoribus ac poëtis ab his qui prudentes modeſtique ſunt argumenta eſſe petenda.

19. In altera vero de Junone fabula præclare docuit, quae veneficiis et præſtiigiis et fraudibus paratur mulierum ad viros gratiam non modo inſtabilem eſſe et quae cito faſtidium ſui pariat, ſed in odium quoque et iram verti ubi defloruerit voluptas.

nam haec sunt quae illi Jupiter comminando loquitur:

Ut videas numquid profit tibi parva voluptas

Infidiis, Divisque venus quaesita relictis.

Narratio enim atque imitatio rerum inhonestarum, si addat probrum et noxam convenientem peccantibus, non jam obest sed prodest auditori.

20. Philosophi enim exemplis utuntur ut ex rebus veris alios instituant atque erudiant: at poëtae idem faciunt fingentes quas narrent fabulas. Melanthius, joco anserio haud dixerim, aiebat servari Athenensium civitatem discordiis oratorum: fieri enim ut non omnes in eundem incumbant parietem, sed eis quae nocitura sunt remedium esse ex contranisu atque aemulatu aliorum rempublicam administrantium. poëtarum certe dicta inter se contraria cum alia aliis fidem destruant, non sinunt magnum illis ad noxam inferendam momentum esse. quoties igitur ita juxta se sunt posita ut manifesta sit pugna, oportet nos parti meliori accedere, ut in hisce:

A. O nate, fallunt saepe nos homines Dei.

B. Quod facile loqueris, in Deos convitium.

Rursum :

A. Non haec, sed auri trahere vis te debuit.

B. Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.

Item :

A. Nam quid Deos te colere moriturum attinet ?

B. At fatius hoc est. nullus est pietas labor.

Haec enim omnia facile solvuntur, si ut diximus juvenum judicia ad id quod optimum est dirigamus. at si qua dicuntur praeter rationem neque solvuntur, statim haec interimenda sunt per alia quae eidem alibi dixerunt; ita ut non poëtae succenseamus eo nomine, sed ipsis illis sententiis quas illi ex personarum moribus aut per jocum proferunt. exempli gratia cum narrat Homerus Deos alios ab aliis dejectos, aut ab hominibus vulneratos, aut inter se discordes atque irascentes:

Nosti alia his dictis multo meliora profari :

Certe nosti atque etiam meliora profaris alibi :

-- Divi quibus est facile aevum.

Et :

DE AUDIENDIS POETIS. 147

Semper ubi gaudent superi sine fine beati.

Item:

Hoc superi dederant miseris mortalibus aevum
Cum gemitu ut vivant, vacui moeroribus ipsi.

Hae enim verae sunt atque sanae de Diis
sententiae: at superiora illa ad percellen-
dos homines conficta sunt. rursus dicente
Euripide;

Praestigiarum mille nos fallunt modis
Superi, ut quibus mens visque sit praestantior:

nihil nocebit illud subjicere,

Si turpe patrant quid Dei, non sunt Dei,

quod ab eodem rectius est dictum. et ubi
Pindarus acerbè nimium ac saeve dixit,

Quidvis agendo scilicet hostica
Delenda vis est,

subjice, At idem tu dicis:

Quod dulce praeter jus fuit huic adest
Amara finis.

Et cum dicit Sophocles:

Lucrum omne dulce licet emas mendacio,
adde, Atqui ex te ipso audivimus,
Perferre frugem falsa negat oratio.

Tum vero illis quae de divitiis sunt dicta:

Per in via atque pervia ex aequo invenit

Qua penetret aurum : pauper ut sit maxime
 Felix, potiri vota quit nunquam sua.
 At ore foedos, nomine aspernabiles;
 Pulchros, disertos, inclytos nummus facit.

Opponi poterunt Sophoclea multa : haec
 inter caetera,

Honore saepe et pauper ornari solet.

Et hoc :

Nihil hoc inops deterior est, bene qui sapit.

Item :

Multis honestis quod decus aut nitor,
 Si prava mentis consilia educant
 Vitae creatrices beatæ
 Divitias ?

At Menander excitavit nimium studium
 voluptatis atque inflammavit illis amatoriis
 et igneis versibus:

Quaecunque vivunt atque commune hoc jubar
 Aspiciunt, parent haec voluptati omnia.

Sed rursus evertit hoc nosque ad honestum
 retraxit, et intemperantiae ferocitatem
 repressit cum dixit :

Turpe indecora vita, sit dulcis licet.

Haec enim illis sunt contraria, simul autem
 et meliora atque utiliora. alterum igitur

praestabit haec contrariorum inter se comparatio ac consideratio: aut ad meliora nos traducet, aut et pejoribus fidem detrahet.

21. Quod si ipsi qui non credenda dixerunt eorundem solutionem non dederint, nihil nocebit oppositas aliorum auctorum non minus illustrium sententias velut in libra contrapondere et ad id quod rectius est vergere. ut si quos forte moverint Alexidis illa:

Sapientis opus est operam deliciis dare:
 Tres quarum in numero sunt pollentes maxime,
 Vitae consummant quae beatitudinem,
 Potare et edere et veneris fructus carpere:
 Accessionis alia habenda sunt vicem.

monendi erunt longe aliud dixisse Socratem, pravos homines vivere ut edant ac bibant, probos autem esse et bibere ut vivant. sic adversus eum qui scripserat:

Contra malos malitia telum neququam est inutile: atque ita nos quodammodo similes fieri malis hominibus erat hortatus; non male objicias illud Diogenis, qui interrogatus quomodo ultio ab inimico sumi posset, si tu, inquit, vir probus sis. eodem Diogene

et contra Sophoclem uti debemus. multos enim homines desperatione implevit cum de myfteriis ipse dixisset:

Felices nimis,
Initia quotquot ista cum conspexerint
Eunt ad orcum: namque eos solos manet
Ibi vita; reliquos, miserias praeter, nihil.

Diogenes autem cum tale quid audiisset: quid? ait, meliore igitur loco post mortem erit Pataecio fur Epaminonda, quod ille fuerit initiatus? Timotheo autem in theatro Dianam invocanti:

Exsensa, amens, limphata, furens:

Cinesias statim contra clamavit: talis tibi filia contingat. festivum et illud Bionis ad Theognidem qui dixerat:

Nam cui paupertas est addita, nil facere audet,
Nil fari: linguam ferrea vincla premunt.

Quomodo tu igitur pauper cum sis, haec nobis garris atque nugaris?

22. Sed neque negligendae sunt occasiones eorum quae juxta adjacent aut non multum sejuncta dicuntur, siquid forte ad emendationem dictorum valeant: sed sicut medici pedes et alas cantharidis quae ipsa

letifera est, valere aiunt ad arcendam vim noxiam: sic et in poëmatis sive nomen sive verbum aliquod adest quo illa in partem sequiorem retundatur tractio, arripiendum atque annotandum est, ut in istis quidam fecere:

Namque honor hic functis misero mortalibus aevo,
Tonderi caput et lachrymas effundere falsas.

Et:

Hoc superi dederant miseris mortalibus aevum
Cum gemitu ut vivant.

Non enim nude dixit omnibus hominibus vitam lamentabilem à Diis assignatam, sed imprudentibus atque insipientibus, quos, quia ob sua vitia miserabiles sunt, ideo saepe miseros et infelices vocat.

23. Est et alius modus ea quae in poëmatis suspecta sunt in melius trahendi ex usu nominum apud poëtam quemque. et hoc est in quo magis exerceri juvenem convenit quam circa glossemata quae dicuntur. nam elegans quidem illud nec insuave est discere, *ῥιγεδανῆς* voce eum significari qui malo fato moriatur, quia mortem Macedones *δάνον* vocent: *καμμοίνην* vero Æoles vic-

toriam appellant eam quae ex perstando et perseverando nascitur. Dryopes Deos *πόπυς*.

24. Hoc vero etiam utile ac necessarium, si modo ex poëmatis proficere non per ea laedi volumus, scire quomodo Deorum nominibus poëtae utantur: item quid bonum quid malum vocent, quid intelligant cum animam cumque Parcam appellant: et sint ne haec ex eorum numero quae unum habeant significatum, an quae plures, qualia sunt multa. nam *οἶκον* interdum vocant domum ut in verbis Graecis illis quae sic licet transferre:

In sublime domus:

interdum vero rem cujusque ac facultates, ut in illo loco qui Latine significat:

At mihi res editur:

Sic vita modo id est quod plerumque ea vox denotat, ut cum dicitur,

iratus at illi

Neptunus vitae vetuit durare vigorem:

modo pecunia, ut in illo versu qui Latine significat,

alios pascit quae parta mihi res.

Ἀλύειν quoque interdum est angi atque cruciari, ut in illo versu,

Sic ait: illa animo fugit anxia, seque remordet.

interdum vero exultare et gaudere, ut in illo:

Mendicumne Irum tanta est vicisse voluptas?

Et verbo θαλάζειν modo utuntur pro moveri, ut Euripides illo loco;

Pistris profundo se ex Atlanteo ciens.

modo pro sedere, ut Sophocles cum dicit:

Haec quae infidetur dicite age quae sint loca

Vos quibus obumbrant supplices rami caput.

25. Etiam illud venustate non caret, usum nominum aptare subjectis rebus, cum, ut Grammatici docent, alibi vim habeant aliam: quale est,

Lauda equidem navim parvam, magnae infere merces.

Heic illud *lauda* pro *recusa* positum est, sicut in sermone communi valere jubemus id cuius non opus est nobis quodque non libet accipere: unde et Proserpinam ἐπαινήν dictam sunt qui putent quod omnes eam aspernentur. hoc igitur discrimen atque hanc dinotionem vocum etiam in majoris mo-

menti rebus observantes ac de Deis sumentes exordium, doceamus juvenes morem esse poëtarum uti Deorum nominibus, nunc quidem ad ipsorum respicientes naturam, nunc vero minus proprie notantes vim ac munera quorum Dii illi auctores sunt. nam cum inter precandum dicit Archilochus:

O Pater Vulcane me audi, te genu flexo precor,
Adjuva me et munerare munerari quae soles.

aperte satis ostendit ipsum Deum à se significari. at vero ubi sororis maritum in mari mortuum et sepulturae justae non factum compotem lugens tolerabiliorem ait dolorem futurum fuisse,

Florida si saltem membra caputque viri
Vestibus in puris ambisset Mulciberi vis:

ignem non Deum ita appellavit. rursus Euripides cum in juramento posuit:

Non per Jovem inter astra, Martemque horridum,
ipsum Deos voluit significatos. at cum Sophocles dicit:

Mars, ô mulieres, caecus hirsutae suis
Velut ore frendens cuncta commiscet mala:

bellum par est intelligi: sicut ferrum Homero dicente,

DE AUDIENDIS POETIS. 155

Quorum ater sanguis Marte est effusus acuto
Flumen apud liquidum Xanthi.

26. Hunc vero ad modum cum plurima dicantur, meminisse oportet Jovis quoque sive Diespitrís nomine Deum interdum, alias vero fortunam, fatum vero nonnunquam indicari. nam cum dicunt:

Jupiter ex Ida qui consulis :

Item :

Quis sapere plus te speret, ô Rex Jupiter ?
ipsum Deum significant: ubi vero de eventuum quorumlibet causis agentes Jovem nominant ac dicunt :

Multasque illustres animas dejecit ad orcum,
Jovis est impleta voluntas.

fatum significant. neque enim Deum ipsum poëta existimat mala hominibus struere, sed ipsam rerum necessitatem pulchre ostendit: nimirum et urbibus et castris et ducibus, si prudentia utantur, fatale esse ut et bene rem gerant et hostibus sint superiores: sin affectibus et vitiis impliciti, ut Graeci illi, inter se discordes sint ac seditionibus agitentur, sequi ut turpiter se dent, confundantur omnia, res denique male vertant:

Fatale namque hoc genere in humano, mala
 Consilia fructus ut simul pariant malos.

Hesiodus vero ubi à Prometheo admoneri
 Epimethea facit :

ne munere quoquam

Ab Jove ditari cupiat, sed dona recuset :

de fortunæ potentia nomen Jovis usurpavit. bona enim fortuita Jovis munera appellavit, divitias, nuptias, imperia, externa denique omnia, quorum inutilis est possessio his qui uti recte nesciunt : quare Epimetheo utpote vitioso atque imprudenti cavenda et metuenda existimat fortunæ prospera ut quæ læsura ipsum ac corruptura sint. rursus cum dicit :

Ne cui pauperiem mortalia corda domantem

Objectes, quando dono datur illa Deorum :

A diis dari dixit quod fortuitum est, quasi æquum non sit insultare his qui per fortunam inopes sunt, sed ea demum turpis sit atque vituperabilis inopia, quæ ex otio et sordida mollitieque et profusione nascitur. nam cum illis temporibus Fortunæ vox nondum exstaret, ac facile tamen agnoscerent causæ ejus quæ sine ordine ac fine

certo fertur vim magnam humanae rationi inevitabilem, hanc ipsam Deorum nominibus sunt elocuti: sicut nos quoque et res et mores, verba quinetiam et homines divinos dicimus.

27. Hoc modo corrigenda sunt pleraque eorum de Jovè quae dicuntur, quorum haec sunt:

Stant urnae geminae Jovis ipso in limine, quarum
Haec plena est miseris, felicibus altera fatis.

Et:

Haec illis jurata, sed haec rata noluit esse
Jupiter, ambobus monstrans se dira parare.

Item:

Ex illo causae Phrygibus Danaisque malorum
Fluxere, imperio magno Jovis omnipotentis.

Dicta enim haec partim de Fato, partim de Fortuna, quorum effectus non sunt nostrae potestatis, neque eorum causae à nobis possunt deprehendi. ubi vero de eo quod rectum bonumque et rationi consentaneum est agitur, ibi proprie Deum nominari censeamus: ut in istis,

Ille alios obiens uni pugnare cavebat
Ajaci Telamoniadae, nam Jupiter illi

Succenset qui se meliorem Marte laceffit.

Item:

Namque id genus res, Jupiter, mortalium
Curat : minora caeteris linquit Diis.

28. Sic et alia nomina diligenter obser-
vanda sunt quae ad res diversas à poetis
transferri solent, quale est et virtutis. nam
quia virtus non tantum sapientes, justos-
que et probos exhibet in dictis factisque,
sed plerumque et famam et potentiam con-
ciliat se praeditis, ideo videas et famam et
potentiam virtutis interdum nomine appel-
lari; quomodo olivam et nucem eodem so-
no fructum quo arborem nuncupamus. Ju-
venis ergo noster ubi reperiet:

Sudorem ante aditum virtutis Dⁱ posuerunt.

Et:

Tunc inimicum agmen virtus perrupit Aethivam.

Item:

Si moriendum est, ita dulce mori

Vitam ut virtus sorbeat in se:

statim intelligat agi de illa optima ac divi-
nissima in nobis propensione, quam et rati-
onis rectitudinem, et naturae ratione uten-

tis fastigium, et animae secum consensum solemus appellare.

29. Iterum ubi legent:

Nunc virtutem homini minuit, nunc Jupiter auget.

Et hoc:

divitias sequitur virtusque decusque.

ne desideat defixus in divitum admirationem, venerationemque, quasi qui pecuniae pretio virtutem parare possint, ac ne hoc quidem existimet in fortuna esse positum ut prudentiam quis augeat aut minuat. nam et mali voce modo id quod proprie vox indicat significant, pravam scilicet animi constitutionem, ut Hesiodus in versu qui Latine hoc significat:

Namque malum amplecti facile est nullique laboris. alias vero vexationem aut miseriam, ut Homerus:

Nam cito mortales inter mala multa senescunt.

Neque vero leviter quis fallatur si existimet beatitudinem sic à poëtis dici quomodo a Philosophis, id est, consummatam rerum bonarum possessionem, aut perfectionem vitae secundum naturam fluentis, et non interdum abuti eos vocabulo, ita ut di-

vitem beatum vocent, et potentiam aut famam beatitudinem. nam Homerus proprie admodum locutus dixit:

At me non multum juvat his incumbere partis.

Et Menander:

Divitias habeo ingentes, atque ideo vocor
Opulentus multis, at beatus nemini.

At Euripides hoc videtur agere ut iudicium nobis confundat ac turbet cum dicit:

Ne mihi beata vita sit luctum ferens.

Et:

Quid, nate, regnum quae beata injuria est
Laudas?

nisi quis translationem et abusum nominum in interpretando sequatur. ac de his quidem haec fatis.

30. Illud vero non dicendum semel, sed saepe juvenibus inculcandum est, poeticam artem ut cui imitari sit propositum, ornatu quidem et splendore uti in actionibus ac moribus eloquendis, caeterum non solere discedere ab eo quod veri habeat speciem, quia ipsa imitatio in eo quod credibile est positas habet illecebras. atque ideo quae non plane verum negligit imita-

tio actionibus signa tum virtutis tum vitii admiscet; qualis est Homerica valere jubens Stoicos negantes virtuti quicquam vitiosum, aut vitio probum quicquam adesse posse, sed imprudentem hominem nunquam non peccare, eruditum semper id quod officii est facere. talia enim in scholis audiuntur. at in rebus et vita multorum juxta Euripidem

Non est seorsim recta reperire ac mala,
Sed ista commiscetur.

Quin etiam ubi à vero recedit ars poëtica, gaudet tamen multiplici varietate. nam mutationes in fabula affectus movent et inopina atque inexpectata offerunt, unde et admiratio et delectatio sequitur. nam quod uniforme est id vero nec affectus ciet, nec fabulae convenit. ideo non eosdem semper victores faciunt, non eosdem felices ubique, non eosdem recte omnia agentes: ac ne Deos quidem quoties hominum negotiis interveniunt, aut affectibus vacuos faciunt, aut vitiorum immunes, ne scilicet langueat vis illa quae nos percellit et affectus ciet,

ficubi periculum et adversarius auferantur.

31. Quae cum ita se habeant, juvenem ad poëmata admittamus non hac imbutum opinione de magnis atque praeclaris hominibus, quasi illi sapientes, justi, perfecti denique reges fuerint et norma quaedam virtutis universae et recti. nam certe haec si existimat et in his stupet, magnum damnum accipiet, ut qui offendetur, neque audire aut recipere volet si quis horum aliquem reprehenderit talia dicentem facientemve:

O utinam Divum pater et cum Pallade Apollo,
Nec Danaum nec de Phrygio quis sanguine mortem
Effugiat: nobis maneat sed vita duobus,
Ut soli Iliacos scindamus vomere muros.

Item:

Atque ibi ego audivi miserandum in morte gementem

Cassandram Priami natam, quam perfida conjux
Tyndaris occidit me propter.

Et:

Ut lectum sociem cum pellice, quo senis illa

Sic odium indueret: facio persuasus.

Et hoc:

Jupiter, haud quisquam Divum exitialis est te. nihil horum laudare juvenis assuescat, neque praetextus et obtentus speciosos quaerat rebus vitiosis in eoque ingenium et eloquentiam exerceat: sed hoc potius cogitet, poëticam artem imitatricem esse vitae, morum atque hominum, non qui puri perfectique et omni labe vacantes sint, sed eorum qui affectus et falsas opiniones atque ignorantiam admixta sibi habeant, ac propter ingenii bonitatem plerumque ad meliora se vertant. nam haec praeparatio meditatioque in animo adolescentis, ut recte dictis factisque excitetur et velut afflatus gaudeat, contraria vero rejiciat indignabundus, efficiet ut sine noxa poëtas audiat.

32. At qui omnia admiratur, omnia amplectitur, et auditis heroum nominibus concepta opinione iudicium sibi corrumpi patitur, similis illis qui Platonis curvitatem et balbutiem Aristotelis imitabantur, ignarus ad multa prava praebebit se facilem. neque vero timide se gerere debet, et ut in

fano prae superstitione omnia perhorrescere atque adorare, sed fiduciae assuefactus exclamare non tantum illa recte, belle, sed interdum quoque mendose, perverse. exempli causa Achilles coetum cogit aegrotantium militum, belli moris iratus, praesertim quod ipse in rebus bellicis excelleret magnumque nomen obtineret. cum vero artis medicae peritus esset et nono jam die, quo tempore morbi dijudicari maxime solent, animadverteret non esse morbum usitatum et profectum à causis quotidianis, surgens non ad multitudinem concionatur, sed regi dat consilium :

Omnibus Atride nobis remeare necesse est,
Quantum cerno, domum.

Recte haec et moderate atque ex decoro. at cum vates dixisset metuere se iram praestantissimi inter Graecos, non jam recte neque moderate jurat neminem ei manus illaturum se vivo :

non si ipsum Agamemnona dicas :

ostendens parvi à se fieri atque adeo contemni imperatorem. deinde vero iratior jam manum gladio admovet, et interficere Aga-

DE AUDIENDIS POETIS. 165

memnonem cogitat, non recte sive quod honestum, sive quod expedit respicias. deinde ad se rediens:

Et simul ingentem vaginae reddidit ensem
Palladis inflexus monitis.

Recte iterum ac pulchre quod cum iram excindere omnino nequiret, tamen antequam irreparabile quicquam committeret, retraxit eam atque cohibuit et rationis imperium ferre coëgit.

33. Rursus Agamemnon in his quidem quae in concione dicit facitque ridiculus est: at in Chryseidis negotio gravius se gerit et magis pro regia dignitate. nam Achilles abducta Briseide,

Flens procul a fociis diversa parte sedebat:

Hic vero ipse navi imponens, tradensque et prosequens eam quam paulo ante dicebat prae uxore à se diligi, nihil indecorum, nihil amatorium admittit. et Phoenix quidem à patre diris devotus ob pellicem sic ait:

Eripere huic vitam ferro fulgente parabam:
Iram nescio quis fregit Deus, et mihi vulgi
Objecit voces animo et convitia famae,

Ne patris occisor Grajum sermone notarer.

Aristarchus hos versus perhorruit ac sustulit: atqui suo loco sunt positi, ubi Phoenix Achillem docere vult, qualis res sit ira et quae perciti ea homines patrare soleant, ubi nec rationi parent, nec consiliis auscultant. nam et Meleagrum introducit iratum civibus, verum postea mitigatum, recte et perturbationes animi vituperans, et simul ut honestum atque utile praedicans si quis non sequatur, sed opponat se et vincat atque etiam poenitentia ducatur. heic ergo manifesta differentia est boni malique.

34. At ubi de animo non satis constat, docendus est juvenis distinguere hunc in modum: si Nausicaa conspiciens Ulysssem virum peregrinum, et tali quadam cupiditate incensa quali Calypso, et luxurians aetate nubili, ista apud ancillas nugatur:

Atque utinam talis conjunx mihi detur, et illi

Exigere in nostris sit dulce penatibus aevum:

vituperanda sane ejus audacia atque immodestia. si vero cum ex sermonibus mores ejus cognosset et admirata esset plenum prudentiae colloquium, optat cum tali potius

DE AUDIENDIS POETIS. 167

vivere quam cum civium aliquo nauta aut saltatore, dignum admiratione id quidem. sic etiam ubi Penelope procos suos humane alloquitur, atque illi ipsam vestibus caeteroque ornatu donant, Ulysses delectatus,

Dona quod illorum traheret sermone benigno: si id gaudet quod ex donis lucrum faciat, ipsum superat lenocinii foeditate qui in comedia traducitur Poliagram, de quo illud est,

Felix Poliager qui domi nutrit capram
Coeleste pignus copiae.

Sin vero existimavit illos hoc magis in sua potestate fore, quo minus id quod futurum erat exspectarent spe bona capti, jam gaudium ejus, et sumta fiducia ratione non caret. sic etiam in dinumeratione earum rerum quas cum ipso exposuerant Phaeaces atque inde discesserant, si reipsa in tanta solitudine, tam incerto quid sibi evenisset, pro illis tamen sollicitus est,

Ne de nave cava subreptis rebus abissent, miseratione aut etiam execratione dignus est ob avaritiam: sin vero, ut dicunt non-

nulli, an in Ithaca, ubi denique esset ambiguus, res apud se relictas pro signo accipit sanctimoniae Phaeacum (neque enim credibile erat qui gratis ipsum vexissent, deportaturos eum fuisse in terram alienam, atque interim rebus ejus manum abstenturos) conjectura utitur non mala, et laude digna est prudentia. quidam vero et hoc vituperant quod eo modo exponi potuerit siquidem revera dormivit: et apud Thucos aiunt veterem famam servari, quae Ulysses ferat fuisse somniculosum ac proinde aditus difficilioris. si autem non verus is somnus fuit, sed cum puderet eum Phaeacas indonatos neque exceptos hospitaliter dimittere, illi autem si adessent ipse inimicos latere non posset, rebus perplexis velamentum hoc invenit, ut dormientem se fingeret, non improbant.

35. Haec talia monstrantes juvenibus non sinemus, eos ad vitiosos mores impetu ferri, sed rerum bonarum studium atque electionem illis inferemus, actioni cuique ut meretur reddentes laudem aut probrum. quod quidem in illis tragoediis fieri potissi-

num oportet, quae orationes continent artificiosas et ad persuadendum aptas circa facta infamia atque turpia. neque enim verum usquequaque est Sophoclis illud:

Bona verba nasci rebus e foedis negant.

Nam et ipse solet malis moribus actionibusque pravis orationem ablandientem et praetextus gratiosos accommodare. tum vero vides ut apud alterum in eadem scena versatum Phaedra Theseum ultro incuset quasi per ipsius injurias factum esset ut ipsa Hippolytum amaret. similem loquendi licentiam Helenae quoque adversus Hecubam assignat quasi ipsa justius punienda esset quod ipsius adulterum genuisset. nihil igitur tale elegans aut artis plenum juvenis existimare assuescat, neque talibus commentis arrideat, sed abominetur verba magis etiam quam ipsa libidinis facta.

36. Ubique autem utile est ejus quod dicitur causam investigare. nam Cato puer admodum faciebat quidem quod praecipiebat paedagogus, sed simul praecepti causam percunctabatur. at poëtis non ita ut legum conditoribus aut paedagogis paren-

dum est, nisi quod dicant rationem habeat. habebit autem, si rectum sit: sin minus, apparebit inane esse et frivolum. sed multi istarum minutiarum causas rigide postulant, et quaerunt cur dictum sit;

Cum bibitur super haud unquam cratera locetur
Trulla tibi:

Item:

Quisquis in alterius currum se transferet, hastam
Protinus intentet.

rebus autem multo majoribus non exploratis fidem adhibent, cujusmodi sunt:

Nam celsa quamvis pectora infringit dolor
Quoties parentum calamitates cogitant:

Et:

Demittere animum debet is quem fors premit.

Atqui ad mores haec pertinent et vitam perturbant, dum falsas judicationes et opiniones degeneres in animo proferunt, nisi assuescamus ad horum quodque dicere: cur vero animum dejiciat is qui fortunam nactus est adversam, et non potius fortunae obnitatur et erectum se minimeque humilem praebet? cur vero si patre aut vitioso aut imprudente sum natus, ipse vero sum

prudens ac probus, non debeam ob meam virtutem animo esse celso, potius quam dejecto ob patris inscitiam? nam qui eum in modum obluetur ac resistit, nec quoque fermone se ut vento inflecti patitur, sed illud recte dictum existimat, 'Homo impetrus quovis dicto percelli solet,' is plurima neque vere neque utiliter dicta à se dispellet.

37. Haec igitur efficient ut sine noxa audiantur poëtae. sicuti vero in pampinis et ramis frondosis saepe fructus absconditur et obumbratus latet, sic in poëtica dictione et fabulis circumfusis multa juvenem fugiunt, quae scire operae pretium est. id vero minime permittendum est, neque declinandum à rebus, sed adhaerendum quam maxime notis, quae ad virtutem et mores formandos valent. quare non abs re erit etiam hoc breviter attingere et rudi quod aiunt Minerva. nam orationem prolixam, et apparatus magnamque exemplorum congeriem relinquemus iis qui operosius scribunt.

38. Primum ergo juvenis rectorum pra-

vorumque tum morum, tum hominum discrimen animo complexus attendat, et dictis et actionibus quas utrique generi poeta ex decoro tribuit. ut ecce Achilles Agamemnoni dicit quanquam cum iracundia:

At non aequa mihi contingent praemia tecum,
Si quando Iliacam Graeci vastabimus urbem.

Thersites vero eidem per convitium objicit,

Aere tibi multo tentoria plena refulgent,
Et captivarum lecto grege, quas tibi primo
Eximias Graeci damus, ut quam cepimus urbem.

Et Achilles iterum:

Si Jupiter olim

Hoc dabit ut pulchrae vertamus moenia Trojae.

At Thersites quanto aliter?

Sive ego captivum traho, sive quis alter Achivum.

Sic et ubi Agamemnon exercitum lustrans
convitiis Diomedem impetit, nihil ille reponit:

Quippe verebatur venerandi jurgia regis.

At Sthenelus, nullius loci homo,

Mentiri rex parce, potes nam vera profari.

Vincimus immensum nostros, ita crede, parentes.

Hoc enim discrimine recte observato, dis-

cet juvenis modestiam et fastus fugam res esse elegantes; at contra superbiam et jactantiam vitabit ut indecora. conducit notare etiam qui se Agamemnon hic gerat: nam Sthenelum ne compellatum quidem transmittit. at Ulysssem quem pupugerat dicto non insuper habuit, sed eum allocutus est,

Vidit ut iratum, rursusque ita dicere coepit.

Nam purgare se omnibus adulationis quandam habet speciem, neque satis ex dignitate est: omnes vero contemnere, superbum aut etiam stolidum. optime autem Diomedes inter pugnandum filet ad regis maledicta, peracto autem praelio libere apud eum loquitur:

Tu virtutem in me culpasti primus Achivum.

Usui erit et viri prudentis, ac vatis se ostentantis discrimen agnoscere. nam Calchas temporis occasione non considerata, pro nihilo ducit in comitio accusare regem, quasi qui causa sit pestilentiae. at Nestor sermonem injicere cupiens de reconciliando Regi Achille, ne videatur invidiam facere Agamemnoni apud multitudinem, tanquam

vorumque tum morum, tum hominum discrimen animo complexus attendat, et dictis et actionibus quas utrique generi poëta ex decoro tribuit. ut ecce Achilles Agamemnoni dicit quanquam cum iracundia:

At non aequa mihi contingent praemia tecum,
Si quando Iliacam Graeci vastabimus urbem.

Thersites vero eidem per convitium objicit,

Aere tibi multo tentoria plena refulgent,
Et captivarum lecto grege, quas tibi primo
Eximias Graeci damus, ut quam cepimus urbem.

Et Achilles iterum:

Si Jupiter olim
Hoc dabit ut pulchrae vertamus moenia Trojae.

At Thersites quanto aliter?

Sive ego captivum traho, sive quis alter Achivum.
Sic et ubi Agamemnon exercitum lustrans
convitiis Diomedem impetit, nihil ille reponit:

Quippe verebatur venerandi jurgia regis.

At Sthenelus, nullius loci homo,

Mentiri rex parce, potes nam vera profari.

Vincimus immensum nostros, ita crede, parentes.

Hoc enim discrimine recte observato, dif-

cet juvenis modestiam et fastus fugam res esse elegantes; at contra superbiam et jactantiam vitabit ut indecora. conducit notare etiam qui se Agamemnon hic gerat: nam Sthenelum ne compellatum quidem transmittit. at Ulysssem quem pupugerat dicto non insuper habuit, sed eum allocutus est,

Vidit ut iratum, rursusque ita dicere coepit.

Nam purgare se omnibus adulationis quandam habet speciem, neque satis ex dignitate est: omnes vero contemnere, superbum aut etiam stolidum. optime autem Diomedes inter pugnandum silet ad regis maledicta, peracto autem praelio libere apud eum loquitur:

Tu virtutem in me culpasti primus Achivum.

Usui erit et viri prudentis, ac vatis se ostentantis discrimen agnoscere. nam Calchas temporis occasione non considerata, pro nihilo ducit in comitio accusare regem, quasi qui causa sit pestilentiae. at Nestor sermonem injicere cupiens de reconciliando Regi Achille, ne videatur invidiam facere Agamemnoni apud multitudinem, tanquam

qui iracundia peccasset, hoc ei dat consilium.

Jamque senes (res est quae te decet) excipe mensa:
Cujus at in magno melior sententia coetu
Hunc sequere.

Ille post coenam mittit legatos. hoc ergo erat erratum corrigere, aliter si fecisset, id vero fuerat criminari et convitium dicere.

39. Sed et nationum notanda discrimina: quale hoc est quod Trojani impetum faciunt cum clamore ac ferocia, Graeci autem silentio

Ora premunt, metuuntque duces.

Nam cum jamjamque conferendae sunt manus cum hoste, tunc praefectos revereri id vero et fortitudinis et obedientiae signum est. quo spectat quod Plato suos affuefaciebat ut reprehensionem et id quod turpe est metuerent magis quam labores et pericula. Cato autem magis sibi placere dicebat erubescere quam expallescere. est et in promittendo sua cuique proprietas ac nota. nam Dolon hunc in modum promittit:

Castra ibo medius per Achaica, donec Atridae
Ad puppim veniam.

At Diomedes promittit nihil, addit etiam
minore se in metu fore si sibi alter adjun-
geretur. prudentia igitur res est Graeco
digna et elegans; at ferocia vitio non ca-
ret, et barbaris convenit: illa laudanda,
haec repudianda est.

40. Habet et non inutilem considerati-
onem id quod Trojanis, et quod Hectori
accidit cum Ajace dimicaturum singulari cer-
tamine. Æschylus cum in Isthmiis pugil os
concisus esset, et clamor oriretur; ‘quan-
tum, inquit, valet exercitatio! Spectato-
res clamant, at qui caesus est file.’ heic
vero cum poëta dicat, simulatque in armis
fulgens Ajax conspiciendum se dederat, ga-
vifos Graecos:

Trojugenis artus cunctis gravis occupat horror:
Ipse etiam motum per sentit pectoris Hector.

quis non miretur differentiam? ejus qui de
vita cernit, cor tantum palpitat, non aliter
quam si luctaturus tantum, aut in stadio cur-
surus esset: at spectantibus corpus omne

concutitur et tremiscit, amore principis et pro ipso metu.

41. Jam vero et optimi cum pessimo videamus comparationem. Therfites

Oderat ante alios Ithacum tamen Aeacidenque.

At Ajax semper Achilli bene vult, et ad Hectorem ita de eo loquitur:

Pugnans nunc unus in unum,

Disce age quae virtus Danais et quanta superfit

Post frangentem acies, qualis leo saevit, Achillem.

Et haec quidem Achillis laudatio est: quod autem sequitur pro omnibus egregie dictum est.

Nos autem qui te valeamus tendere contra

Turba sumus.

Se neque solum, neque vero praestantissimum praedicat, sed unum inter multos qui Hectoris impetum excipere auderent. haec ergo de discrimine illo dicta sufficiant, nisi et illud addere libeat, Trojanorum multos vivos in hostium venisse potestatem, Graecorum vero neminem: et illorum quidem nonnulli supplices facti sunt hostibus, (ut Adrastus, filii Antimachi, Lycaon, ipse tandem Hector Achillem pro sepultura ob-

secrans) illorum nemo; quasi barbarorum sit supplicare et precari in ipso certamine, Graecorum vero aut pugna vincere, aut mori.

42. Sicut autem in pascuis apis quidem florem persequitur, capra vero frondem, sus radicem, alia animantia semen aut fructum, sic et in poëtarum lectione alius historiam delibat, alius pulchritudini et structurae vocum adhaeret, (quomodo de Euripide dixit Aristophanes,

Quippe ejus ore terete mihi dulce est frui)

alii vero ea quae de moribus utiliter dicta sunt sectari amant: ad quos cum nostra haec pertineat oratio, moneamus eos indignum esse, si cum ab amatore fabularum non ignorentur ea quae temere atque inutiliter dicuntur, neque à literarum studioso ea quae ornate et diserte, is qui honesti ac laudis se studiosum profiteatur, neque per jocum sed discendi causa ad poëmata accedat, segniter atque incuriose audiat ad fortitudinem, aut temperantiam, aut justitiam pertinentes sententias: qualis illa,

Tydide, quo jam virtus oblita recessit?

Quin me liquid amas adsta prope : dedecus ingens
Si capiat naves galea spectabilis Hector.

Videre enim virum prudentissimum in summo constitutum discrimine, ne cum aliis suorum omnibus interneccione deleatur, interea tamen ejus quod probrosum est ac turpe metu teneri, non mortis, juvenis animum ad virtutem concitabit. Et illo :

Gaudebat sapiente viro justoque Minerva :
considerandum nobis dat poëta quod non divitem aliquem, non formosum, non robustum Deae placere fecit, sed justum atque prudentem. eadem Minerva, cum dicit Ulysssem à se neque relictum neque neglectum iri, quod esset

Egregie cordatus homo, sermone disertus :
ostendit inter nostra omnia unum esse divinum Deoque carum, virtutem, quandoquidem similia similibus gaudent.

43. Cum vero magnum quiddam videatur et sit iram cohibere, majus vero prae-cavere ne in iram incidamus neque ab ea occupemur, non in transcurso et haec legentibus commonstranda sunt, Achillem cum esset ingenio minime leni aut patiente

praecipere Priamo ut quiescat neque ipsum irritet, hoc modo :

Irritare senex cave me (nam reddere et ultro
Hectora decrevi, tum nuntius ab Jove venit)
Extra ne mea te pellam tentoria, supplex
Quanquam ades, atque Jovis violem mandata su-
premi.

Deinde Hectorem ipse cum lavisset atque circumvelasset imponit curru, priusquam eum foedatum pater intueretur :

Natum ille aspiciens luctu ne percitus iram
Non premeret, pariterque animo commotus Achil-
les,
Jussa Jovis violans, ipsum demitteret Orco.

Magnae enim cujusdam prudentiae est, si quis ad excandescendum pronus natura-que asper et irritabilis se non ignoret, sed causas caveat atque praevertat, et eminus se ratione praemuniat, ut quamvis invitus in illud malum non incidat. eodem vero modo et vinofus circa vinum habere se debet, et circa amores amoribus deditus, sicut Agesilaus pati noluit, ut formosus puer accedens ipsum oscularetur: Cyrus vero nec videre Pantheam ausus est: cum con-

tra vitiis mancipati qui sunt, quaerant irritamenta affectuum, et qua parte maxime aegrotant, ea se prodant. Ulysses vero non modo se cohibet ira commotum, sed et recta ratione colligens ingenium Telemacho esse asperum et infestum hominibus malis, retundit et in tempore praeparat, ut quietum contineat sese atque inhibeat, sic praecipiens:

Si me forte domi tractent male, conde dolorem
 Corde tuo, neque prode meis te casibus angi,
 Quamvis me pedibus tractum extra limina portent,
 Aut arcu feriant, spectare et ferre memento.

Sicut enim equorum rectores equos fraenant non in ipso cursu, sed ante, ita viri sapientes ingenia quae rerum indignitate facile commoventur, et ad iram accenduntur, ubi ratione bene munierint atque praeparaverint, tum demum in certamen producunt.

44. Sed neque negligenter audienda sunt ipsa rerum nomina, non tamen ut Cle-anthis sequamur disciplinam: joculari enim videtur exponens illud, Ζεῦ, πάτερ, Ἰδηθεν μεδέων, et alterum, Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε, quod ille

una voce legi vult, ut significetur aër ex terra sursum se edens. sed et Chrysippus friget saepe, non tam ludens, quam ipse comminiscens ea quae verisimilia non sunt, ut cum Jovem *εὐρύοπα* vult dici, quod in disputando sit acer, et vi dicendi alios antecellat. melius autem est haec Grammaticis relinquere, et illis potius instare, quibus et probabilitas et utilitas adest.

Nec tulit huc animus: didici nam vivere recte.

Item:

Dulcis nam noverat omnibus esse.

Nam fortitudinem disciplinam vocans, et iudicans ut comiter et humane cum hominibus consuescamus, etiam hoc ex scientia et usu contingere, simul omnes monet ne se negligant, sed honesta discant et docentibus attendant, quippe cum ignavia et rusticitas ignorantiae quaedam atque imperitiae sint. his illa valde sunt consentanea quae de Jove dicit et Neptuno:

Unum illis commune genus, patria una duobus,
Jupiter at natu prior, et plura undique norat.

Nam rem maxime divinam et regiam esse ducit scientiam, in qua et praecipuam po-

nit Jovis praestantiam, nimirum existimans caeteras quoque virtutes huic adesse comites.

45. Assuefaciendus etiam juvenis audire haec animo vigili:

Immensum sapit ille: loqui nisi vera cavebit.

Et:

Antiloche ♂ quondam prudens, quae facta tibi res?
Laedis equos, nostrae virtuti dedecus adfers.

Item:

Glauce quid haec verbis jactas, vir tante, superbis?
Ast ego te reliquis animo praestare putaram.

quasi dicat prudentes neque mentiri, neque in praelio male pugnare, neque per injuriam insultare aliis. sed et cum Pandarum ab imprudentia persuasum ait ut foedus confunderet, satis demonstrat hujus se esse sententiae, injuriam facere non esse prudentis. idem et de temperantia facile est ostendere, si quis istis attendat:

Illius, uxor erat quae Proeti Antea, petebat
Concubitus tacitos: at non persuasus ab illa
Bellerophon sapiens et fervans pectus honesti.

Et his:

Turpe diu facinus regina Agamemnonis uxor

Ante recusarat : nam mens bona federat illi.

Nam in his continentiae causam assignat prudentiam. in hortamentis autem militari-
bus identidem dicens :

Jam celeres Lycii, quo fert fuga? non pudor hoc est?

Et :

Sit cuique in pectore fixum

Jus simul atque pudor tanto in certamine belli :

Eos qui temperantes sunt videtur et fortes
facere, eo quod pudore turpium teneantur,
et voluptates norint superare et pericula
subire. quod et Timotheum impulit ut in
Tragoedia Persis Graecos hunc in modum
hortaretur :

Sanctum pudorem vos veneramini :

Invieta virtus quem comitem sibi

Delegit.

Æschylus vero et honore non nimis inflari,
neque exultare atque efferri multorum
laudationibus in parte ponit prudentiae,
cum de Amphiarao sic scribit :

Neque enim videri quaerit, aut esse optimus,

Sulcos profundos corde demersos gerens,

Unde illa sese pulchra consulta exferunt.

Nam ob se et optimum in se propositum animo esse magno prudentis est viri.

46. Cum igitur omnia ad prudentiam referantur, apparet nullam esse virtutis speciem quae non disciplina paretur. apis enim suapte natura ex floribus acerrimis, et spinis maxime asperis conficit mel, rem lenissimam atque utilissimam. pueri vero si recte innutrientur poëmaticis, etiam ab his quae speciem habent vitiosi aut absurdi, discunt quod prodesse atque usui esse possit. primo enim intuitu suspectus erit Agamemnon quasi corruptus divitem illum militia solverit, qui Ætham equum ei dedit:

Ne peteret secum sublimia Pergama miles,
Sed frueretur ibi concessis ab Jove summo
Divitiis.

At iudice Aristotele recte fecit, qui bonum equum tali homini praetulit. nam ne cane quidem, imo nec asino contra erat aestimandus homo imbellis ac timidus, divitiis et luxu diffluens. rursus turpe videtur, quod filium suum Thetis ad voluptates vocat, et res Veneris ei in animum revocat. atqui et heic spectandam se praebet Achillis con-

tinencia, qui cum Briseidem diligeret, atque ea ad ipsum veniret, et sciret ipse vitae finem sibi instare, tamen non festinavit frui ea voluptate. neque vero amicum luget, ut multi, otio et officii praetermissione, sed voluptatibus quidem ob luctum abstinet, actionibus interea se militaribus atque imperatoriis impendens. Archilochus quoque non laudatur, moestus quidem ob amissum sororis maritum, qui in mari obierat, at vino et lusu certare adversus moerorem sibi proponens: at causam ratione non carentem addidit:

Nam neque sanabo lachrymans; neque deteriorem
Rem faciam, ludum si sequar atque dapes.

Nam si ille nihilo deteriorem se rem facturum existimavit, si convivia et delicias sectaretur, certe neque deterius se habebit res, si nos sapientiae studeamus, tractemus rempublicam, prodeamus in forum, descendamus in Academiam, agriculturae demus operam.

47. Neque vero malae sunt correctiones illae per allusionem, quibus usi Cleanthes et Antisthenes: hic enim cum Athe-

nienses valde tumultuarentur hoc versu offensi:

Quid turpe, nisi quod turpe qui faciunt putant?

statim opposuit:

Quod turpe, turpe est seu putes, seu non putes.

Cleanthes vero de divitiis dictum illud:

Ut des amicis, corpus in morbo cubans

Sumtu ut reficias:

alludens ita mutabat:

Ut des amicae, corpus in morbo cubans

Sumtu ut conficias.

Et Zeno emendans Sophocleum illud,

Quicumque regis in domum gressus tulit,

Jam servus illi est, liber etsi advenerat.

ita rescripsit:

Is servus haud est, liber huc si advenerat,

liberi nomine intelligens eum, qui metu vacans, magnanimus, erectusque sit.

48. Quid ergo vetat quominus et nos talia quaedam succinendo, juventutem vocemus ad meliora, et his quae ab aliis sunt dicta hunc in modum utamur?

Felicitas namque hominis hac in re sita est,

Si mentis ejaculata qua voluit cadant.

non ita est, sed

Si mentis ejaculata qua prodest cadant.

Nam volentem ea consequi et accipere
quae non oportet, vere miserum est et in-
felix: Et ad illud:

Non, Agamemnon, ad bona cuncta

Te saevit Atreus:

Sed gaudendum est atque dolendum.

Nihil minus, dicemus: sed gaudendum,
non autem dolendum est, si ea obtingant
quae satis sunt. ' Non enim, Agamemnon,
' ad bona cuncta te sevit Atreus.

Proh dolor! ut illud coelitus missum est malum,
Cum quis videt meliora nec sequitur tamen.

Imo vero ferinum, et ratione carens, et
miserabile, cum meliora noris ad pejora
abripi per mollitiem atque incontinentiam.

Suada est loquentis vita non oratio.

Imo vero et vita et oratio: aut per oratio-
nem vita, quomodo per fraenum eques,
per clavum gubernator: nullum enim vir-
tus tam humanum atque cognatum sibi in-
strumentum habet quam sermonem.

A. Magis in mulieres fertur, an sexum in marem?

B. Aequus in utrumvis, pulchra si species adest.

Rectius fuerat:

Aequus in utrumvis, casta si probitas adest.

Is enim vere in medio positus est, et in neutram partem propendet. at qui à voluptate et pulchritudine huc illuc agitur, levis est et inconstans.

Formidini sunt res Deum sapientibus.

Neutiquam, imo

Fiduciam addunt res Deum sapientibus.

Formidini autem sunt imprudentibus, ingratis, stolidis denique, ut qui ipsam illam potentiam boni omnis auctorem ac principem tanquam noxiam suspectam habent, ac metuunt. correctionis modus igitur hujusmodi est.

49. Usum autem ejus quod dicitur ad res plures alias recte monstravit Chrysippus, praecipiens ut quod utile est traducatur ad alia generis ejusdem. nam quod dicit Hesiodus:

Nec bos intereat, vicinus ni malus adfit:

idem et de cane et de asino dixisse putandus, et de rebus omnibus quae eundem in modum amitti possunt. rursus cum dixit Euripides:

An servus is sit qui nihil metuit mori?

intelligendum est et de labore et de morbo idem dictum. sicut enim medicamentum quod adversus unum morbi genus profuit, vi ejus intellecta, medici transferunt et utuntur ad affines usus: sic et dictum aliquod commune et quod vulgare utilitatem suam possit, pati non debemus intra unius rei angustias contineri, sed ad similia promovere; atque assuefacere universos ut quam late jus dicti cujusque pateat intelligant, et quod transferri aptum est statim transferant, multis exemplis exerciti ad celerem ejus rei perceptionem, ut cum Menander dixit,

Felix qui mentem cum divitiis possidet,

hoc etiam de gloria, et imperiis, et eloquentia dictum existiment. tum vero illud quo Achillem in Scyro in virginum coetu sedentem Ulysses increpat:

Tun' generis altum lumen extinguens trahis

Heic pensa, genitus optimo Graiūm patre?

idem et luxurioso dici potest, et turpis lucri avido, et desidi atque inerudito: ut:

Potafne genitus optimo Graiūm patre?

aut alea ludis, aut coturnicibus, aut cauponam exerces, aut foeneraris, nihil cogi-

tans magnum, neque nobilitate tua dignum?

Laudare Plutum parce: non veneror Deum
Qui pessimorum saepe fit possessio.

Similiter laudare honores parce, et corporis speciem, et imperatorium paludamentum, et infulas sacerdotales; quae omnia etiam pessimis videmus contingere.

Semper propago est foeda quam gignit metus.

Sane: sed et quam libido, et intemperantia, et invidia, et quicquid ultra est animi morborum.

50. Cum vero optime dictum sit ab Homero,

Dyspari cui facies est optima:

Et:

Hector cui facies est optima:

(nam vituperio atque etiam irrisu dignum eum existimat, cui pulchritudine nullum adsit majus bonum) hoc ad alia quoque aptandum est, ut prohibeamus quenquam animos tollere ob res pretii nullius, ac juvenes doceamus opprobrii et ludibrii vim ista habere, ‘ô tu cui pecunia est optima, cui coena optima, cui liberi, cui jumenta, ad-

‘de etiam facundia.’ nam excellentia in rebus optimis est appetenda, et concupiscere debemus primi esse in rebus primis, maximi in maximis. at quae ex levibus et parvis rebus venit gloria, ingloria est nec digna studio. hoc exemplum nos commonefacit diligenter considerare vituperationes ac laudationes in Homeri praesertim carminibus: magnum enim documentum continent, ne quae corporis et fortunae sunt bona magnopere aestimemus. nam primum in salutationibus atque compellationibus non alii alios vocant aut formosos, aut divites, aut robustos, sed hujusmodi utuntur allocutionibus:

O follers Laertiade Jove profate Ulyffes.

Et:

Hector Priamide, prudentia cui Jovis instar.

Et:

Gloria Graiugenam, Peleus quem sevit, Achille.

Et:

Clare Menoetiade, quem diligit usque meum cor.

Rursum ubi convitiantur, nihil eorum attingunt quae corporis sunt, sed vitiis apponunt vituperium:

Plene mero, cui cor cervi est oculique canini.

Et:

Ajax prave valens ad jurgia.

Item:

Idomeneu, quid verba libet tibi fundere? non te
Ventosum lingua esse decet.

Item:

Ajax vana loquens, aequo jaçantior.

Thersites denique non ut claudus, non ut calvus, non ut gibbosus, sed ut sermonis nimius notatur. contra vero Vulcanum mater blandiens à pedum vitio cognominat:

Huc o claude veni soboles mea.

Adeo eos irridet Homerus quos pudet claudos esse aut caecos, ita scilicet existimans, neque vituperandum nisi qui sit foedus, neque foedum esse qui non sua culpa, sed à fortuna in talem modum effectus sit.

51. Duo ergo eximia consequuntur, qui poëtas recte audire assueverunt, quorum alterum ad modestiam pertinet, ne scilicet ipsi florentes rebus secundis, aliis insolenter et stolide fortunam exprobrent: alterum vero ad animi magnitudinem, ne ob fortunam dejiciantur, ac perturbentur, imo vero

ut et injurias, et contumelias, et ludibria patienter ferant, illud Philemonis ante omnia animo tenentes,

Nullus contentus est auditu suavior,
Quam cum dissimulat petitur qui convitiis.

Siquis vero reprehensionis opus habeat, hic sane ob peccata et morbos animi reprehendatur, quomodo Tragicus Adraustus cum Alcmaeon ei dixisset,

Tu frater illi es, quae virum occidit suum :
respondet :

At tu interemtor ipse genitricis tuae.

Quemadmodum enim qui vestes flagris caedunt corpora non attingunt, ita qui ignobilitatem aut infortunium alicui exprobrant, ii stulte et sine fructu circa exteriora occupantur, animum vero non attingunt, neque ea quae vere correctionis et castigationis indigent.

52. Ac sicut supra docuimus, fidem abrogare carminibus vitiosis ac noxiis, oppositu sermonum atque sententiarum, quas viri illustres et in rebus civilibus versati ediderunt, ita siquid apud poetas reperiemus utile et elegans, id fovendum et educan-

dum erat documentis ac testimoniis professorum sapientiae, * et his commenti honores tribuendus. nam et aequum est hoc et expedit, quippe magna ad persuadendum vis atque auctoritas accedit, ubi his quae in scena dicuntur, et ad lyram canuntur, et in † tragoedi schola discuntur, concinunt Pythagorae et Platonis placita; atque ubi Chilonis monita et Biantis in easdem nos deducunt sententias cum his quae pueris praeleguntur.

53. Non ergo in transcurso commonstrandum est illud:

Non data sunt, mea nata, tibi certamina belli:
Tu dulces cura thalamos, et foedera lecti.

Et hoc:

Jupiter illi

Succenset, qui se meliorem Marte laceffit:
nihil differre ab illo, 'Nosce te ipsum,' sed eandem continere sententiam. tum illud:

Ah miseri ignorant quanto omni dimidium plus:

Et illud quoque,

Res mala quae struitur structori pessima res est:

* Vertendum erat, *illis autem inventi*, scil. poetis.

† potius *Ludimagistri*. vide finem periodi hujus.

DE AUDIENDIS POETIS. 195

idem valet cum his quae in Gorgia et de Republica Plato tradit, nimirum inferre injuriam, quam ferre esse pejus; et nocentius male agere quam perpeti. superindicendum quoque isti sententiae Æschyli:

Animaequus esto: summus haud durat dolor:

non aliud hoc esse quam vulgatum illud adeoque laudatum Epicuri: ‘Dolor, gravis, brevis; longus, levis:’ quorum illud quidem aperte dixit Æschylus, hoc vero illi est consequens. nam si magnus et acer dolor non permanet, sequitur ut qui permanet non sit magnus atque intolerabilis. Thespidis vero illud:

Vides ut alios Jupiter superet Deos.

Mendacium illi, et risus, et fastus procul:

Unus Deorum est dulce quem non attingit:

quid ab illo Platonis differt? ‘Procul à voluptate et dolore remota est divina natura.’ deinde illud quod Bacchylides dixit:

Virtutis una est gloria, quam licet

Vocare fidam: divitiae malos

Perfaepe sectantur.

similiter Euripideum illud:

Nil antiquius arbitror

Fraenatrice modestia,
 Quae semper comes est bonis.

Et hoc :

Utcunque honorum lumine fulgidi
 Speratis auri subdere copia
 Vos posse virtutem, bonorum
 Judicium miseros vocabit.

54. Nonne documentum continent eorum quae dicunt Philosophi de divitiis aliisque bonis externis, ut quae sine virtute inutilia sint, neque profint habentibus? hunc enim in modum carmina aptare atque conjugare sapientum placitis, hoc vero est ea è fabulis atque persona educere, et auctoritatem conciliare utiliter dictis. eademque opera inclinatur juvenis animus ad philosophorum sermones, ut se eis aperiat. accedit mox enim non omni gustu audituque vacans, et eorum plenus quae à matre et avia, adde etiam patre et paedagogo audivit, qui divites beatos habere et venerari, mortem et dolorem exhorrescere solebant, virtutem vero negligere, ac pro nihilo habere, nisi pecunia ei et honores adsint. quibus omnibus cum primum philosophos con-

traria docentes audiunt, admiratio eos ac stupor subit: neque illa aut admittunt, aut perferre possunt, nisi, ut qui ex densis tenebris veniunt solem conspecturi, ita hi quoque assuefiant in dubia luce et tenuem habente splendorem, veritate scilicet fabulis temperata, illa conspiciere et non averfari. nam si in carminibus prius legerint, audierintve:

Lugere genitum tanta qui intravit mala:
 At morte si quis finiisset miseras,
 Hunc laude amicos atque laetitia exsequi.

Item:

Homini quid est necesse praeterquam duo,
 Cereale germen, atque lympharum latex?

Item:

O res amica barbaris dominatio?

Item:

nam felicitas

Mortalium illis propria qui minimum dolent:
 minus perturbabuntur minusque offendentur si à philosophis audierint, ‘ Mortem nihil ad nos pertinere, et Definitas esse naturae divitias, et hoc: vitam beatam non pecuniae vis, non rerum agendarum splen-

‘dor, non principatus et imperia in se con-
 ‘tinent, sed doloris vacuitas, et affectuum
 ‘lenitas, et animi status eo quod naturae
 ‘convenit contentus.

55. Quare tum propter haec, tum prop-
 ter alia quae diximus, bene gubernandus est
 in lectione juvenis, ne calumniis occupatus
 sed praeparatus potius amicusque et bene-
 volus et familiaris jam redditus à poëtica
 arte ad sapientiae studium deducatur.

F I N I S.

BOOKS printed and sold by ROBERT
and ANDREW FOULIS.

In pure Greek, on fine writing-paper, in 4to.

Homeri Ilias, 2 vols
Æschylus
Sophocles
Theocritus

With Latin Translations in 4to.

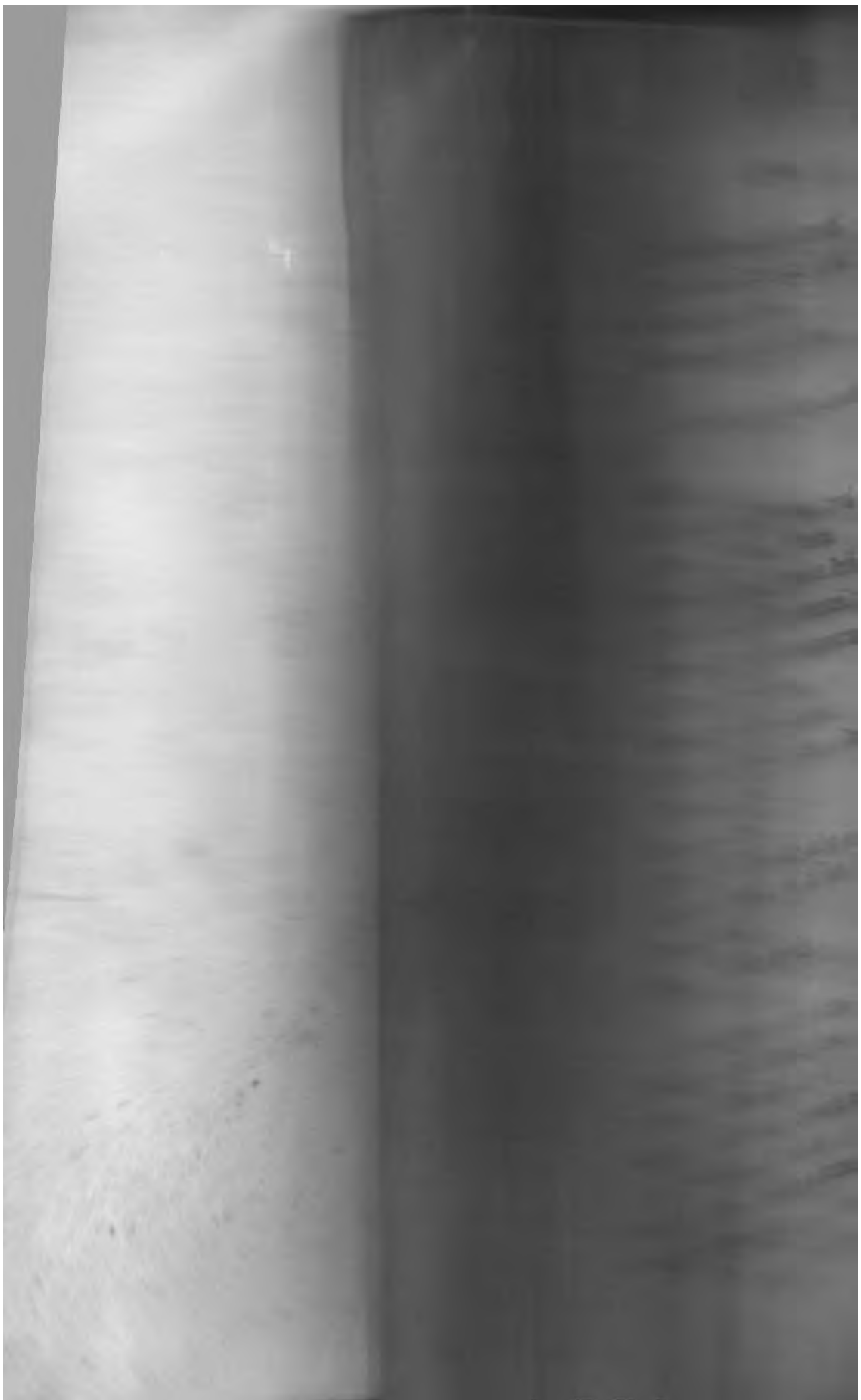
Æschylus, 2 vols
Demetrius Phalereus de elocutione

In pocket volumes the following,

Homeri Ilias, 2 vols
Hippocratis Aphorismi
Xenophontis de Agesilao rege oratio
Pindari opera. Anacreon.
Æschylus, 2 vols
Sophocles, 2 vols
Aristotelis poetica
Demetrius Phalereus
Xenophontis Hiero.
Theophrasti characteres.
Epictetus. Antoninus. Cebetis tabula.
Longinus. Theocritus.
Euripidis Orestes. Plutarchus de audiendis Poetis.

In Folio.

C. Julii Caesaris et A. Hirtii de rebus a Caesare
gestis commentarii cum fragmentis. accesserunt
indices locorum, rerumque et verborum. om-
nia, ex recensione Samuelis Clarke, fideliter
expressa.

In Quarto.

- C. Julii Caesaris et A. Hirtii commentarii.
- C. Plinii Caecilii Secundi quae supersunt.
- M. Minucii Felicis Octavius.
- Boetius de Consolatione Philosophiae.

In pocket volumes the following Latin authors,

- Sallustius.
- M. Tullii Ciceronis Opera omnia, 20 vol.
- Lucretius. Terentius. Phaedrus.
- Horatius, editio altera. Juvenalis et Persius.
- C. Julii Caesaris et A. Hirtii commentarii. 3 tom.
- C. Nepotis vitae excellentium imperatorum.
- M. Minucii Felicis Octavius.
- Boetius de consolatione Philosophiae.
- C. Plinii epistolarum libri decem, et Panegyricus
Trajano dictus, 2 vol.
- Poetae Latini Minores.
- C. Cornelii Taciti Opera quae exstant, ex recen-
sione Jacobi Gronovii, 4 vol. *sub Prelo*
- V. Paterculi Historia.
- P. Mela. Tibullus et Propertius.

The following modern authors in 12mo.

- T. Mori Equitis, Angliae Cancellarii, Utopia.
- T. Kempis de Imitatione Christi libri IV.
- Philosophiae Moralis institutio Compendiaria, auc-
tore F. Hutcheson L. L. D. editio 2da.
- Metaphysicae Synopsis, Ontologiam et Pneumato-
logiam complectens. editio 3tia.

